

Texte publicate in ziarul on-line ACUM.TV
(<https://acum.tv/articol/author/florin-munteanu/>)

CUPRINS

1. De la matrix la .... Avatar
2. De la Oracol la ...Google
3. Intenția lui Harap Alb
4. Decorticarea ...Adevărului de pleava de cuvinte
5. CARTEA CUVINTELOR BUNE DE MÂNCAT
6. Intrebarea care ...strapunge
7. Jucăriile mileniului III
8. Dansul cuvintelor cu... Noimă
9. Oare cum se propagă ...bancurile?
10. Lumea de Dincolo de Singularitate
11. Un raport ce merită atenție
12. A fost o ZI ...și a fost o NOAPTE
13. Jocul de-a ...Viața
14. Cercul închis al jocurilor finite
15. O străpungere către ...o clipă de Tihnă...
16. De ce ți-e frică... nu scapi!
17. Să fim semințe pentru o altă Lume
18. Despre... o IGIENĂ MENTALĂ

De la matrix la .... avatar

Asistam la un proces de constientizare in plan pragmatic a cuplajului Geofizic-Economic-Social ([Modelul GAIA – planeta vie](#)), pus in discutie atat de coerent in cartea Economie si Entropie de catre [Nicolas Georgescu Roegen](#), parintele bioeconomiei.

Eruptia extrem de locala a unui vulcan are la nivel global un cost de aproximativ 250 milioane de dolari pe zi doar in industria de transport aerian. Numarul de evenimente seismice cu impact asupra infrastructurii a crescut, la fel ca si pagubele produse de furtuni violente, uragane etc. toate avand o influenta negativa puternica in intreaga structura bancara legata de asigurari si reasigurari si de aici, in intreaga viata economica reala, globala. Instabilitatile politice, pe langa cele datorate unor intamplari nefericite precum cele traite de Polonia in aceasta luna sunt si consecinta tensiunilor sociale datorate eterogenitatii crescande a nivelului de trai, resimtite la scara globala si alimentate constant, atat obiectiv (evenimente catastrofice, competitii neloaiale, activitati de monopol, speculatii bursiere) cat si subiectiv (manipulare media).

In acest [context "turbulent"](#) capacitatea de previziune, proiectare si planificare dar si abilitatea de interventie operativa scade semnificativ, intarind ceea ce se numeste acum CRIZA.

Spuneam in alte articole din [blog](#) ca aceasta "criza" nu este una economica ci una mult mai profunda, ce se manifesta la nivelul intregii planete, vazuta ca si un "organism viu" si nu doar ca si o colectie de sisteme in

interactiune (viziune mecanicista, limitata). Mai spuneam ca dezvoltarea stiintei si tehnologiei in cadrul unor retele de excelenta, cu puncte de lucru delocalizate, asigura o crestere exponentiala a cantitatii de cunoastere dar nu asigura in aceeasi masura si difuzia in social a acesteia, respectiv accesul la "roadele" nouatarii. Se genereaza astfel o fragmentare continua a societatii intre zone "moderne" si zone "arhaice", ce pot sau nu sa faca fata fluctuatiilor extrem de dure ale mediului geofizic si economic.

Schimbarea dramatica a conditiilor de mediu impune o noua strategie de abordare, iar aceasta necesita abilitati speciale de analiza, extragere de informatii utile in timp scurt, reglementari adecvate si comunicare operativa, etc. Toate acestea presupun o schimbare de mentalitate si in final o restructurare socio-economica profunda.

Singura dificultate este acceptarea de catre cei ce conduc ca fiind adevarate si operationale evenimentele descrise de mai sus, ca ceea ce era ieri valoare azi mai poate fi sau nu, ca o solutie ce functiona ireprosabil ieri azi poate sa nu mai aiba nici o valoare, ba din contra, sa fie contraproductiva sau chiar "toxica".

Suntem intre doua lumi, una care moare si una care, desi nascuta, nu ofera inca sustenabilitate economica... Filmul Avatar a surprins acest aspect: confruntarea intre doua abordari, intre impunerea prin plan si proceduri a "voinei" noastre asupra Realitatii, respectiv adaptarea continua a nevoilor si aspiratiilor noastre la capacitatea de sustenabilitate a organismului GAIA ([co-evolutie](#)).

Un alt film de exceptie ce a sugerat cat de grea este desprinderea din aceasta obisnuita colectiva ce dicteaza comportamentul si normalitatea actuala este MATRIX. Ambele sugereaza lupta de schimbare a Viziunii pe care o avem fata de valoare, viata, semeni...

Orice fenomen evolueaza conform unui si aceluiasi pattern: **se naste, se dezvolta, se maturizeaza, se fructifica si apoi moare...** Intre nastere si moarte sunt in general doua etape: de dezvoltare si avant... urmate, dincolo de un punct de inflexiune, de o diminuare si stagnare... In perioada din jurul punctului de inflexiune, fenomenul evolueaza in general "liniar"... fapt ce induce sentimentul ca nimic nu se poate schimba... este bine ... maine va fi si mai bine, asa cum a fost in fond azi fata de ieri...

Din punctul de inflexiune incepem sa ne pacalim... Minte sugereaza (extrapoleaza) ceva, in timp ce realitatea este din ce in ce mai ...altfel si alta... Este la fel cu modul in care ne vedem in minte dupa 40 de ani desi, oglinda ar spune din ce in ce mai ...altceva. Intre realitate si parere se instaleaza o prapastie din ce in ce mai mare, ce determina neadecvarea solutiilor la realitate, consum de energie pentru a machia ceva ce nu mai poate fi machiat din principiu...

Acelasi lucru se intampla si in orice business sau, la scara intregii omeniri, ce are si ea, in evolutie, ca si orice alt produs al Naturii o primavara, vara, toamna si o iarna proprie...

Imaginea de mai jos ilustreaza acest fapt, in domeniul tehnologic. Productivitatea sau profitul pe unitatea de produs (P/p) creste in timp, pe masura ce se dezvolta stiinta si tehnologia... O tehnologie omologata in punctul 1 se dezvolta si produce efecte dupa curba 1-2-4. Pe portiunea 1-2 totul curge, entuziasmul compenseaza stangaciile de inceput, managementul este usor caci nu managerul este maestru ci "natura" il favorizeaza pe manager...

!poza242!

Incepand insa cu punctul 2 se instaleaza o situatie ce devine din ce in ce mai dramatica, caci managerul isi planifica produsul si profitul in corespondenta cu istoria anterioara, dupa curba 2...3 si constata ca realitatea este treptat alta. Cei ce ii aplaudau rezultatele ieri, azi incep sa il acuze, sa il preseze... Efortul sau creste continuu pentru a asigura "cresterea" in continuare a unui mecanism-produs care insa se epuizeaza incet, incet. Si, in ciuda efortului sau productivitatea, profitul ...scade.

Cand efortul devine peste cel suportabil, ca "prin minune" se descopera o noua tehnologie ce se afla in pionierat (punctele 5-6), avand o performanta mai scazuta pe moment dar cu deschidere catre **viitor**....
Urmeaza un moment important – punctul 6 – cand societatea omologheaza noua paradigma, si, printr-o criza (oportunitate/risc) totul se muta pe o alta curba aflata acum la inceput de "viata"...
Talentul si intuitia + cunoasterea adevarata face ca un BUN manager sa "simta" cand "resursa" este epuizata si sa sara pe o noua traiectorie, pe un nou val...

Acelasi fenomen se intampla si in plan social si in plan economic... Tranzitia de la societatea agrara la cea industriala, apoi la cea informationala pentru a face apoi loc la cea a [Cunoasterii](#) si cea a [Constiintei](#) atingand in final "[Singularitatea](#)" urmeaza acelasi drum, marcat de crestere, accelerari intrerupte de salturi de la o paradigma la alta (revolutia industriala, informationala etc.). Intelepciunea unui conducator este de a sti in ce faza de evolutie se afla organizatia sa si sa pregateasca saltul de o asemenea maniera incat sa minimizeze pierderile ce apar inerent la tranzitia de la un sistem la altul, de la o resursa la alta...

In acest context, incapatanarea cu care incercam sa "construim" si noi acum, la spartul targului o societate industriala bazata pe competitie si consum, este o dovada a lipsei de intelepciune a conducatorilor, lipsa unei viziuni asupra evolutiei lumii, a cunostiintelor de fizica si biologie de nivel inalt, a celor legate de dezvoltare spirituala etc.

O abordare inteleapta la nivelul politicii economice a Romaniei ar fi sa sprijine "strapungerea" catre societatea Cunoasterii, sa usureze formarea valorilor in aceasta noua piata... Iluzia puterii economice bazate pe modelul "Hambarul plin" dublata de managementul dupa modelul "ceasului elvetian" si al procedurilor standard (intr-un context ce devine pe zi ce trece din ce in ce mai...non-standard) nu face decat sa adanceasca criza.

In concluzie, poate nu ar strica sa meditam la cele de mai sus si sa incercam sa materializam saltul catre Societatea Cunoasterii, in baza unui ideal ce pare utopic pentru unii care inca spera ca realitatea sa merga pe curba 2-3....

De la Oracol la ...Google

de [Florin Munteanu](#) (9-5-2010)

18 vizualizari

(1 voturi, medie: **5.00** din 5)

Traim vremuri deosebite!

O explozie de pareri, de ipoteze, de barfe si sfaturi... o mare indigesta de cuvinte ce par toate sa aiba un singur scop: *germinarea unei stari de confuzie si frica!* Si parca toate acestea nu ar fi suficiente pentru a infiora o planeta! Dincolo de auto-biciuirea mintii, Natura ne biciuete corpurile. Asupra noastra se napustesc din ce in ce mai frecvent "stihiiile naturii"... temperaturi ce variaza haotic, seceta intre ploi diluviene, zapada in zone tropicale si primavara in zone antarctice... Totul pare sa ingroase, pana la confuzia cu realitatea insasi, profetiile legate de sfarsitul lumii, de Apocalipsa, confundata in zilele noastre cu vestitul an 2012.

Cat este de vestit acest an?! Simplu de aflat! Inainte vreme se intreba oracolul, acum putem intreba Internetul... "*marete Google, ce ne poti spune despre 2012...???*" Vreti sa stiti ce spune? Iata raspunsul... o meta-mega-hiperenciclopedie, de necitit intr-o viata de om adica: "**Rezultatele 1 – 10 din aproximativ 184.000.000 pentru 2012. (0,10 secunde)**"

Iata cu-adevarat o cifra impresionanta! O cifra ce ar insemna ca...investigand o pagina pe minut, unui om i-ar fi necesari 350 de ani de lucru continuu, fara somn... si asta ar fi o afirmatie adevarata, doar daca

cineva ar reusi azi se "inghete" fabrica de generare a maculaturii... Dar cine s-ar incumeta oare sa faca asa ceva, tocmai acum si cu un asemenea subiect... pe care piata il cere?!? Asa ca, putem afirma ca nu vom sti niciodata ce va spune in final Google! Putem doar intui ca avem o problema majora, la scara planetara: **am pus in miscare un mecanism care, in numele libertatii de exprimare necenzurate de etica si bun simt si in fantastica criza de educatie si discernamant a omului contemporan, genereaza o "ceata mentala", ce invaluieste treptat umanitatea in intuneric.** Din aproape in aproape, din om in om si din loc in loc, stirile se propaga, se deformeaza, se amplifica, se ingroasa pana la grotesc, subliniind o criza fara precedent ce ameninta nu doar stabilitatea unui guvern sau regim politic ci insasi prezenta lui homo sapiens pe aceasta planeta albastra...

Ar fi minunat sa avem o "busola" in acest spatiu atat de diform...un ghid care sa permita o orientare catre plauzibil macar, daca nu catre ravnitul Adevar! O asemenea busola ar fi sa zicem, din perspectiva stiintifica: **un MODEL...**un model care sa sprijine intelegerea mecanismului de generare a distorsiunilor informationale, sa permita predictia unor evenimente izvorate din confuzie si neintelegere, sa sugereze modalitati de cernere a "pepitelor" mintii din balastul maculat de omul modern. Un model care sa surprinda modalitatea de propagare a informatiei intr-un mediu social, aidoma celui utilizat in studiul propagarii undei mecanice prin apa unui lac in care cineva a aruncat o piatra...

Un prim "model analogic" l-am trait cu totii: "celebrul" **telefon fara fir**, in care un cuvânt "aruncat" intr-un lant de indivizi se deformeaza, se transforma pana la a insemna altceva... In miscarea sa de la o "celula" la alta, cuvântul nu pierde din "intensitate" asa cum se intalpla in cazul propagarii unei unde intr-un mediu fizic (ce slabeste continuu pe masura ce ne indepartam de "sursa"). Sensul cuvântului nu depinde de taria cu care este rostit. Este acelasi spus in soapta sau cu furie... El nu se "atenueaza" ci, eventual se "distorsioneaza" pana la a-si pierde cu totul semnificatia sau, printr-o ciudata asemanare, sa dobandeasca alta...

Se atenueaza, distorsioneaza, propaga, disipa.... iata o seama de proprietati ce sugereaza diferente majore intre universul fizic (al energiei si materiei) si universul cuvintelor, al sensurilor, al semnificatiilor. Daca spunem ca **materia se degradeaza iar energia se disipa** atunci putem spune ca **informatia se distorsioneaza**. Tot asa putem spune ca **materia se misca** in spatiu, **energia se propaga** in eter in timp ce **informatia se replica**, se copiaza (*aidoma cu copiatul unui CD sau al ADN-ului*)... Aceste simple exemple sugereaza diferente calitative intre modalitatile de studiu ale materiei & energiei si cele ale Informatiei, facand loc unei noi stiinte: **Infodinamica**, unei alte viziuni asupra Universului in care Informatia incepe sa se asemene cu LOGOSUL, unui nou model bazat pe triada de ingrediente primare ale structurii profunde a universului: **Informatie-Energie-Materie**.

Daca energia se propaga in unde sferice in jurul perturbatorului, nu acelasi lucru se poate spune despre "propagarea" informatiei. Iata si un exemplu. Ma ocup de stiinta Complexitatii de vreo 28 de ani, vorbesc despre ea in cursuri universitare, in conferinte, la radio si televizor, uneori si cu trecatorii de pe strada si cu toate acestea, unii vecini din apropiere, de pe aceeasi scara cu mine, habar nu au ce este aceea stiinta Complexitatii...si asta cu toate ca ne vorbim si ne dam binete zilnic.

Informatia se "misca", se progaga prin salturi, aidoma procesului de contaminare a unei populatii cu un virus oarece. Se pot imbolnavii persoane ce au stat alaturi o clipa si nu, cele ce petrec alaturi ore intregi...

Aidoma unui fulger cu multe ramificatii ce pleaca din "gura" celui ce emite o fraza, aceasta se propaga in societate, afectand o minoritate (cei loviti de cuvânt) si lasand neatins "oaze de receptori"... **insule de intuneric limitate de fluvii de lumina...**

Pentru a studia si intelege acest mecanism de propagare a informatiei, sau a fulgerului in atmosfera, este necesara o geometrie speciala. Aflata deja in manualele de fizica de liceu, aceasta se numeste **geometrie Fractala**, un puternic instrument matematic inventat de francezul **Benoid Mandelbrot**. Dincolo de [FRUMUSETEA](#) acestei geometrii, utilitatea ei se dovedeste etrem de mare: de la diagnoza precoce a cancerului la antenele fractale utilizate in telefonia mobila si telecomunicatii, de la modelarea tesuturilor biologice la cea a arborilor sau radacinilor, de la modelarea norilor la cea a

plamanului. **O matematica a Naturii ce poate explica si contribui la modelarea “propagarii” informatiei si formarea grupurilor cu viziuni diferite, ce intra inerent in conflict, caci se “aduna” in jurul unor versiuni, distorsionate de insasi mecanismul propagarii, ale aceluiasi mare mesaj – Logosul primordial!**

Intenția lui Harap Alb

de [Florin Munteanu](#) (16-5-2010)

33 vizualizari
 Nu sint voturi

De fiecare data cand citesc o carte precum:

“ Zece mii de culturi – O singura civilizatie ” a lui Malita, sau cartile lui Culianu, sau Sahleanu, sau tratatele de logica a lui Anton Dumitriu, “ Societatea Constiintei ” a lui Draganescu... dar si de cate ori particip la sedinte oficiale in zone academice sau de business, nu pot sa nu ma MIR: cum poate sa coexiste in Romania atata **Competenta Individuala** cu o asa de crasa **Incompetenta de grup!**

Fiecare roman luat in parte, muntat ca si o celula stem intr-un alt organism social din occident sau orient, este minunat! Este stralucitor, indatoritor, cu initiativa si energic, creativ si extrem de receptiv (pana la servilism) la nevoile si parerile celorlalti de alt neam... Cum este inasa plantat intr-un grup de romani, acelasi stralucitor, (briliant)... devine hiper critic, acid, suspicios, artagos si evident contraproductiv...

Sa fie oare un “blestem” al indivizilor nascuti aici, la cumpana dintre orient si occident, de a nu putea opera coerent in folosul grupului? Se spunea, de la **Herodot** citire, ca *“dacii sunt cei mai viteji dintre traci ... dar nu vor fi niciodata puternici caci nu stiu sa se adune”!?!* Daca il evocam pe **Caragiale**, putem vedea trasaturi ale celui incriminat azi ca mitocan, profitor, tradator, lenes, ... proprietati ce sunt si azi atat de actuale... iar daca il citim pe **Eliade** (Profetism romanesc 1938) putem spune cu siguranta ca aceasta situatie nu este generata de activitati ale unei ideologii subversive din ultimii 50 de ani!

Comunismul a speculat si utilizat o serie de proprietati ale individului, proprietati deja preconfigurate. A adancit pana la grotesc ceva ce preexista. Nu poate fi considerat inasa generatorul ... Ori, daca nu gasim “sursa” reala a acestui comportament bizar, a carei radacini se pierd undeva in negura istoriei, nu cred ca ne putem vindeca si participa cu-adevarat la marea aventura a spiritualizarii speciei umane, subiect din ce in ce mai abordat de comunitatea academica, si de chiar mediul economic . Asa ca, poate ar merita putin mai multa grija in abordarea lui.

Mi-as permite o prima directie de meditatie, legata de problematica **deciziei** si de rolul INTENTIONALITATII in structurarea Realitatii.

In spatele oricarei actiuni in care este implicata o fiinta umana, se poate identifica **o Intentie**. Cunoscuta sau nu, asumata sau nu, exprimata sau nu, ea ramane motorul ce da coerenta actiunilor omului. In lipsa acestei intentii, deciziile luate (alegerile) in fiecare moment de “bifrucatie” ce apar in fata individului ar fi pur intamplatoare iar atingerea unui scop definit iluzorie.

In acest context, sa va impartasesc din cele traite.

Am prezentat intr-o tara occidentala un proiect. Auditoriu a fost atent, detasat, relaxat, a ascultat fara a intrerupe (a notat) si apoi a pus intrebari (o lunga lista din cele notate)! **Se simtea din “tonul” intrebarii** ca INTENTIA din spatele frazei era ...*sa se lamureasca cu ce vreau sa spun... de ce am ales un anumit exemplu... in fond, cu esenta PROPUNERII...*

Nu este usor sa ii convingi ca ai un proiect bun! Dar daca esti coerent, in « pas cu realitatea » (si putin spre viitor) si ai argumente, de cele mai multe ori auditoriul se “polarizeaza” in jurul Proiectului pentru a-l

sustine, al REALIZA caci INTENTIONALITATEA grupului este sa FINALIZEZE, sa "intrupez" ideea. Nici nu mai conteaza a cui este ideea caci "regula de joc" este bine stabilita si drepturile de autor evidentiate din principiu si dupa o grila bine structurata si validata de timp! In acest mod, intregul lant de decizii, competentele individuale, corectiile se subordoneaza unui factor exterior individului: **finalizarea cat mai eficienta a proiectului APROBAT. Intentia tuturor este de a infaptui cele hotarate...**
Am facut acelasi lucru, de nenumarate ori si in Romania!

Lumea te asculta dependet de "rangul" pe care il ai (nu ai functie ...oricum nu contezi ce spui asa ca ...daca este obligata sa ramana in sala, "audienta" se gandeste la altceva). Evident ca este "la moda" sa te intrerupa cu intrebari de cele mai multe ori stupide si nelegate de esenta proiectului (caci doar asa se procedeaza "normal", occidental(?!); este o dicutie interactiva, nu? ... doar nu ai venit sa ne tii o lectie). Apoi, cand te stradui mai cu foc sa sugerezi miezul proiectului – o idee dificila de altfel – suna TARE telefonul unuia din audienta si evident ca trebuie sa vorbesti tu si mai tare, peste volumul normal al "problemelor ce nu sufera amanare " a celui ce ar avea datoria sa te SPRIJINE sau NU, dupa o corecta evaluare (*oricum iti hotaraste soarta "copilului" tau mental =proiectul*).

Exista si alte fatete neasteptate ale diferitelor posturi ce formeaza cocktailul de personalitati ce au menirea de a valida proiecte... Sub "presiunea" noutatii prezentate, si cu usurinta normala a romanului de a creea, de a imagina, de a "broda" pe o tema data, in mintea unora **se NASTE o CLONA a proiectului** care tocmai se prezinta... Clona prinde viata si incepe sa hraneasca stari... endorfinele se imprastie in tot corpul si "zambetul" se aterne, daca nu pe fata, sigur in minte.... *"abia astept sa termin! sa ii spun eu cum trebuie facut acest proiect"*! Si astfel, cel ce a gandit si poate are o experienta de o viata , sau si-a pus chiar « viata » in proiect, in loc sa gaseasca sprijin in realizarea proiectului gaseste COMPETITORI ai insusi proiectului ce nici macar nu a apucat sa se "condenseze" in aceasta realitate. Nici nu ai terminat de prezentat ca au si aparut vreo trei, patru variante de proiect si evident alte cateva idei ce nu aveau nici o legatura cu subiectul.... Si apoi urmeaza "furtuna creierelor" ...care oricum nu mai analizeaza proiectul ci se focalizeaza in a da sfaturi, emite judecati, a condamna la nefiinta o potentialitate!

Apoi, de regula, intreaga agitatie, intreaga energie este consumata, fie pentru a arata ca acel proiect nu este necesar, fie ca varianta propusa nu este cea mai fericita ci cealalta, cea pe care ti-o spune el... Apoi apar disputele si ...barfele ... la care o alta categorie din audriu (juriu, board...etc) sta si se uita precum la OTV- show, ca sa aiba ce comenta a doua zi, nu de altfel, dar sa "fie in rand cu lumea"...

Analizand situatia de mai sus putem observa ca intreaga actiune, sau altfel spus Intentia auditoriului este cu totul alta fata de cea din zona occidentala. Activitatea este orientata catre pozitionarea individului intr-o scara de valori...???!!! Proiectul este doar un prilej de scalare, de "masurare a muschilor", de plati si pedepse mutate aici si acum, din cu totul alt loc si pentru o cu totul alta cauza...Se sacrifica imediat proiectul daca el nu mai propulseaza "pe cine trebuie" in pozitia de conducator...

Altfel spus, traim o inflatie de idei si o lupta pentru a deveni conducatori. Avem prea multi cu idei...prea mult orgoliu...chiar si prea multa prostie (*rezultat al faptului ca ... eu stiu mai bine, ...nu am nevoie de sfatul tau ... l'as ca stiu eu... nu am nevoie de scoala ca nu aduce bani...varianta moderna...*) Usurinta cu care gandim, corelam, inovam, creem (*un mare DAR divin de altfel*) devine insasi Limita Noastra ce ne impiedica colaborarea, adunarea ...sinergia.

Peste tot in lumea moderna individul este "sacrificat" in numele unui proiect care, odata asumat ramane stabil ca scop. Corectiile necesare, ce pot merge pana la a da jos oameni din functii mari, sunt astfel realizate incat sa permita implinirea proiectului... In acest mod, nazuintele, dorintele, deci proiectele devin Realitate...

La noi motorul miscarii interne (intentia ascunsa) este legat de verbul: **a Conduce**. Intentia nu este de a rezolva probleme ci de a fi cel ce "decide"?! Proiectul este doar un pretext ca sa ne masuram, intr-o

perpetua batalie: *Ti-am spus eu ca nu asa se face... Stai sa iti arat EU cum se face... apoi, dupa un evident esec, N-am cu cine ...*

Conducatorul, cel ce ar trebuie doar sa managerizeze, isi permite sa schimbe in orice moment chiar si destinatia unei institutii sau sa renunte la un proiect deja inceput... doar pentru ca el sa ramana pe acel scaun... Pozitia in "scaun" nu este vazuta ca responsabilitate a conducerii ci ca avantaje si "glorie"... (este partea aplicativa a mitului mesterului Manole ... fiecare incepe ceva si nu poate duce la bun sfarsit lucrul inceput caci altul vine / cel care il sapa deja inca din momentul in care se "urcase" pe scaun ... iar noul venit nu face altceva decat ca si el incepe lucrul si pe la jumatarea lui este schimbat de altul .... si problemele de rezolvat se aduna treptat, se tot aduna pana cand chiar si cel mai brav si sclipitor conducator nu mai poate face nimic .... **un perpetuu INCEPUT fara de SFARSIT.**

Este deci o problema de prioritate inversata ... de tipul MANANC ca sa TRAIESC sau TRAIESC ca sa MANANC.. Sunt cicluri total diferite... primul are ca finalitate existenta si implicit permite ca individul sa faca fel de fel de activitati diferite ce ii pot aduce bucuria de a trai... este un **cerc VIRTUOS.**

Al doilea este un ciclu pervers, un **cerc VICIOS**, in care scopul vietii devine PLACEREA, placerea de a trai, ceea ce duce treptat la dezechilibru si evident condamna la disparitie...

Ar trebui sa gasim forta de a intelege si aplica basmul (parabola) lui Harap Alb. Acesta si-a **asumat o misiune** (are un proiect dat spre rezolvare): *de a o aduce pe Ileana Cosanziana acasa...* Pentru aceasta are nevoie de o echipa de profesionisti (un setila, un ochila, un flamanzila....) Nu este unul mai cu mot decat altul! sunt BUNI in bransa lor dar toti se subordoneaza INTENTIEI asumate de proiect: **de a o salva pe Ileana...**

Oare cine isi va asuma misiunea de a salva Sufletul bolnav de orgoliu si frica al romanului?

Decorticarea ...Adevărului de pleava de cuvinte

de [Florin Munteanu](#) (23-5-2010)

22 vizualizari

(1 voturi, medie: 5.00 din 5)

O sala minunata, eleganta, excesiv de curata fata de mizeria ce o vezi pe drum pana in "sanctuarul" unde se decide o soarta a unui popor. Pozitie comoda, fotolii de piele, cafeaua aburinda, ...loc placut, loc de tihna in care sa iti citesti ziarul, sa meditezi la ce mai ai de rezolvat la piscina... unde sa iti mai petreci concediul... ce sa ii mai cumperi amantei...oricum probleme grele ... importante... voci... tensiune??? Atentia basculeaza catre banala activitate de a vota ceva... ce??? despre ce ??? nedumerire... incordarea neuronilor... scandal ?....da .... adrenalina ... (o stenograma imaginara)

.....- .....
- *Nu spune adevaru'!*

- *Vrem sa stim adevaru'!*

- *Vrea cineva sa ascunda adevarul?*

- *Da...da... dar sa vedem si in ce scop vrea sa-l ascunda ?*

- *Stati asa !!! Exista oare un Adevar sau exista doar o "realitate" cum spune in teoria sa legata de transdisciplinaritate domnul Basarab Nicolescu, adica un adevar local, aflat permanent in contradictie cu contrariul sau asa cum A il defineste si pe Non-A?*

- (Mh.. uite un paradox, e de mine problema). ganduri ...ganduri ...Si zici ca ar putea fi adevarate amandoua? Adica vrei sa spui ca... Stai sa vad daca am inteles! Eu sunt doar o "celula", o pasare din marele "stol" de oameni ce se misca dupa legile stolului (chiar si atunci cand utilizeaza legi fizice Daca singurul Adevar este Stolul, daca scopul intregii agitatiei a materiei este cel al Stolului? Am eu oare puterea sa il inteleg? eu doar pasare fiind?). ...*ma trezesc vorbind...Am eu oare, din pozitia de "punct"*

capacitatea de a vedea si intelege imaginea din care fac parte?

- Mai taceti odata! Iar au inceput unii cu "ceata" asta cu iz de filozofie! Ce ne tot "confuzati" atata.

Problema este daca a Mintit sau nu! sa spuna adevaru'...

- (interesant...poanta asta a relatiei parte intreg ...da...da.. si parca exista ceva de tipul tertului inclus a lui Lupascu ce-l "impaca" pe A si non-A intr-o unitate desavarsita si necontradictorie, dar pe un alt plan al realitatii... trebuie sa gandesc... sa fie asta oare "un motor" de dezvoltare spirituala: mori luptand la nesfarsit si steril in planul P1 sau poti sa faci un efort in a cauta planul P2 ce impaca profund contradictia... da... acolo nu ar fi deci lupta! da... oare ? dar daca acea noua "samanta" de bucurie a traiirii adevarului se sparge la radul ei ...)

- V-am spus eu, minte de cand sa nascut. Este dintr-o familie ce a servit intotdeauna stapanirii. Nu putea sa supravietuiasca daca nu mintea! NU?? I-a devenit un fel de a fi!

- Si eu cred asta, dar sa il acuzam asa, fara nici o dovada?

- Ce dovada, uite-te si tu cum arata!

- Este clar ca minte, ce va tot sfaramati atata. L-am vazut si cu .... si cu... Vorbea la fel, era vesel si spunea fel de fel de lucruri interesante de altfel...

- Pai, cei doi nu sunt dusmani de moarte?

- Asta am si vrut sa spun! e clar ca pe unul il minte! nu poti fi prieten in acelasi timp cu doi ce se dusmanesc continuu, fara sa il minti pe unul!

- Sau pe amandoi!!!

- Asa e!

- Asa e!!!! vacarm....

- (adica "incolteste" din nou "discordia" si acolo, pe P2?... samanta se divide, se fragmenteaza, se structureaza, se gupeaza si in final rodeste...o noua contradictie?! Mai sa fie... Deci nici pe acel palier P2 nu scap de contradictie... dar, este clar ca nu mai sunt de calitatea lui P1... Ceva s-a structurat in mine cand am ajuns sa inteleg si sa imi asum "legea" lui P2...daca este asa... Timpul ma incurca acum... cum poate fi evolutie fara timp... este sau nu este... ca si pe o poza... am fost acolo la momentul x sau nu ...sunt sau nu in poza.... devenirea cere timp... adevarul in timp este atunci altceva fata de Adevarul pe care il caut.... desi cred ca cei din jurul meu cauta altceva...oare ce cauta in fond caci eu intuiesc deja ce cauta... vorbesc de ore dar evita cu obstinatie sa priveasca spre fondul problemei) ...si iar ma trezesc vorbind:

- eu as face o mare diferenta intre Dezbatere (o explorare a situatiei pentru a gasi solutii si nu vinovati) si Disputa (joc de cuvinte in care fiecare cauta sa isi apere parerea proprie calcand in picioare adevarul) ... si pentru

- Taci ca nu te-a intrebat nimeni! ...in soapta si alaturi "Cine l-a invitat si pe asta? Ce cauta aici? nu vezi ca ne incurca? Sa nu-l mai vad data viitoare la sedintele noastre. Ne face sa pierdem timpul... si cand ma gandesc ca am atatea de facut acasa! tocmai mi-au venit cei doi chiparosi si statuia aceea de pus langa fantana arteziana, sti tu care, cea din fata vilei nu cea din gradina, cea cu ingerasi... le lipsa o mama...ma intelegi, sa ai cu ce sa iti clatesti ochii cand intri in casa...) Apoi tare ... Pierdem timpul. Asa nu se mai poate. eu zic ca ne-am clarificat. Este clar ca minte. eu zic sa si votam, ca sa nu mai venim si maine. Ne-a facut de ras! avem deja probleme din cauza lui. Si stiti voi cum se spune "Un mar stricat le strica si pe celelalte" asa ca propun sa votam excluderea lui din lumea noastra! Cine este pentru?

- Dar... stiti... nu ar fi bine sa il intrebam si pe el? poate o fi avut vre-un motiv... poate

- CINE ESTE PENTRU am zis!!!????????????

Si uite asa, se duce o continua "lupta", pusa in miscare de o forta nevazuta a celor fragmentate, a celor ne-intregi, a grupelor de oameni ce se uita in doua directii diferite: In jos, spre materie sau in sus spre Spirit!

La mijloc Omul si nedumerirea sa continua; dorinta sa nemarginita de a fi "fiinta importanta", dorinta neincetata de a conduce viata altora, uitand cu desavarsire de propria lui viata.

Nu doar "uitandu-ne la cuvinte" vom descoperi adevarul ci doar, avandu-le ca trepte, acestea ar putea sa isi faca menirea de a ne ghida catre adevarata INTENTIE a celui ce le SPUNE sau le ROSTeste.... si prin aceasta, cine stie, poate sa ajunga in preajma Adevarului....Mai departe, Adevarul insusi ne targe catre el dandu-ne absolut personal dovada existentei sale.

In primul caz (le spune) este un drum catre o lume duala, competitionala, fragmentara, plina de confuzii ce se sfarseste in durere.

In cel de-al doilea caz insa (le rosteste) , sufletul, ghidat de muzicalitatea cufintelor cu rost alese poate ajunge in punctul in care Eu-ul se intalneste cu SINELE, iar acolo domneste ADEVARUL asa cum intr-un univers paralel, creat de om – calculatorul- domneste Legea Sistemului de Operare (LSO)! Orice "program" va avea un scop, un sens, un mod de a scapa din "buclele infinite" ale recurentei dar se va "supune" intr-u totul axiomaticii si nivelului de conceptualizare din LSO. Cel ce cunoaste LSO in amanunt, va fi capabil sa exploreze si sa "exploateze" in profunzime potentialitatea oferita de Acesta.

Cei ce doar folosesc programele, fara a intui macar de ce anumite "fenomene" se desfasoara asa si nu altfel, nu vor intelege ca "un set de reguli de aur" ce definesc un anume "alfabet" limiteaza esenta, dar nu si infinitatea formelor generate. Cum sa cauti invariantul, adevarul, unicul, staruind doar pe comparatia continua intre forme...intre lucrurile deja facute....Tot asa se intampla si cu muzica... Cele 7 note ale gamei temperate formeaza un set de coduri ce pot genera la nesfarsit fraze muzicale... A accepta ca placuta, minunata sau oribila o melodie nu este de natura adevarului... la fel cum si cele 27 de litere ale alfabetului definesc si limiteaza esenta si nu scrierea.

Unii doresc sa citeasca, altii se straduie sa inteleaga ceea ce insusi alfabetul leaga.

Contradictia intre Forme se stinge in esenta Logosului (in arhetip). Doar ca, drumul pentru a intui si fuziona cu Logosul este cu totul altul decat cel al omului de stiinta sau de cultura... ca sa definesc cele doua mari jumutati de om, dezechilibrat interior fie prin exacerbarea intelectului fie prin cea a afectului.

Pentru a porni la drum spre o cunoastere a "uneltelor" si tehnicilor de apropiere fata de palierul ce impaca profunda contradictie ce macina lumea actuala (*palier definit de Mihai Draganescu sub numele de Societatea Constiinte*) ar fi util sa acceptam pentru meditatie urmatoarele:

Mintea opereaza cu fragmente, fragmente de imagini, cuvinte... Gandim in cele mai multe cazuri in cuvinte... atunci cand si gandim sau cand analizam formal, matematic... Cuvintele "ascund" in miezul lor o **intentie** ...o "culoare"... o traire... Accesat, un cuvint "trezeste" ceva in noi... o stare ce ramane si se leaga de starea celui de-al doilea cuvint...insiruindu-se cu sau fara noima, rost (purta sau nu o semnificatie identica cu cea pe care "emitorul" doreste sa o transfere celui din fata). Cuvintele le uitam aproape imediat dar raman intelesurile aduse de ele... Se leaga ele oare, intelesurile, in mintea receptorului in acelasi mod cu cel al emitorului?

Daca da - avem de-a face cu o comunicare autentica.

Daca nu – doar cu o simpla conversatie, o discutie "lunga si aprinsa" intre... surzi.

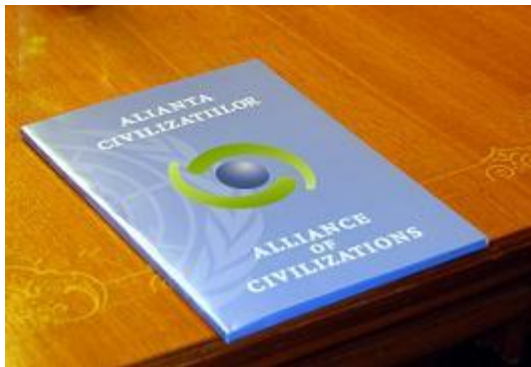
Sirul de cuvinte genereaza un subtil transfer intre un **vocabular** si **starea cognitiva** asociata, cea ce ramane in "receptor" dupa ce "emitorul" a spus ce avea de spus... Chiar daca nu ne mai stim exact cuvintele spuse ne **amintim** sensul celor spuse de cel din fata noastra... In acest context, problema adevarului (pe acest palier simplu, direct si neesoteric) , mai degraba al corectitudinii, presupune ca cel ce a emis sa stie sa isi aleaga cuvintele de o asemenea maniera incat sa permita celui ce le asculta sa refaca traseul invers... **de la cuvinte la intelesuri**...

Deci, in cazul unuia care vorbeste se presupune ca acesta stie si **ce** si **de ce** vrea sa vorbeasca ...?!?

Daca da, trebuie sa "empatizeze" cu cel din fata sa pentru a "simti" structura sa mentala si a alege acele cuvinte care, pentru "receptor" sunt echivalente si capabile astfel sa refaca fraza in acelasi inteles. In acest fel, se creaza o punte in care cuvintele doar declanseaza procese pe un palier mai subtil al mintii...se poate spune ca exista cu-adevarat un dialog... dovada:**bucuria ce insoteste dialogul**, starea de bine, multumirea interioara a ambilor caci fiecare simte ca a fost inteles...

Concluzionand, a-si spune ca acest mecanism neurofiziologic generator al "analizei" prin intermediul gandurilor este prea "firav" pentru a "sapa" dupa Adevar. Altfel spus, abordarea structurala (formala, bazata pe parti...cuvinte) este limitata principial – *vezi teorema de incompletitudine a lui Goedel*. Adevarul poate fi cautat doar cand se intelege cu-adevarat limita comunicarii verbale iar Mintea, atingand un real paradox, constientizand-ul, se lasa benevol pe mana Sinelui unde acesta il supune la un subtil proces de restructurare a insasi baze functionale (un fel de chirurgie mentala). Se genereaza astfel "samanta" unui alt palier al realitatii. Invatatii lumii ne spun ca acesta este drumul catre iluminare. Ramane de vazut, de trait, poate mai putin de demonstrat!

De la acest punct se naste un alt drum care, imbratisat de oameni, ar duce catre o alta LUME, la care acum doar nazuim. Pentru a putea incepe insa acest drum este nevoie de EDUCATIE si INITIERE, de o

reevaluare a rolului Omului pe aceasta planeta albastra. Un prim pas este, poate, programul ONU – [Alianta Civilizatiilor](#) la care am aderat si noi, [romanii, acum cateva zile](#). Poate ca macar odata ne punem mintea la lucru, in sensul definitiei VIITORULUI si nu doar la perpetua analiza ...limitata, distorsionata... a TRECUTULUI. Si, poate, stimulati de acest context, vom pune in practica observatia lui Anton Dumitriu, marele nostru logician, cel care a scris printre multe altele si Homo Universalis... ca "**romanului nu-i lipseste IDEALUL... marimea lui ar putea fi insa o problema...**".

CARTEA CUVINTELOR BUNE DE MÂNCAT

de [Florin Munteanu](#) (29-5-2010)

1 ecou 34 vizualizari

(5 voturi, medie: 5.00 din 5)

Aproape nu este zi care sa nu aduca in fata ochilor nostri o marturie a degradarii morale, a micimii spirituale, a lipsei elementare de educatie... Sa fie oare chiar asa? Cand nu ma uit la televizor, cand ma intalnesc cu prietenii, de cele mai multe ori si cand intru in clasa-chiar si in scoli din provincie sau din mediu rural- totul pare sa fie altfel... Poate nu cum mi-as fi dorit, dar evident altfel, mult mai normal...

Selectia „negativa” realizata de mass-media, tonul agresiv al chestionarii autoritatii de catre oameni care, la randul lor, in spatele ecranului copiaza acelasi lifestyle ca a celor pe care ii critica, face ca VIATA pe „sticla”, pe hartie, pe banere sa fie stridenta, aberanta. Viata pe Sticla ne permite sa vedem „zgura” unui proces profund de rafinare a fiintei umane, care, treptat, scarbata de o asemenea viata isi va dori in sfarsit ...Altceva!

Mai spuneam la un moment dat ca O persoana Juridica este in fond o „persoana fizica” careia i s-au extirpat senzorii de morala, de etica. Este „etic” sa iti „omori” concurenta, chiar si prin speculatii sau prin „lovituri sub centura” ce trec, in mintea celor care le fac, ca mari „gaseltine”, mari dovezi de inteligenta, caci „asa este in business- scapa doar cel puternic”?!? Camata nu este permisa in lumea persoanelor fizice dar, odata institutionalizata devine „legala”.! In numele „afacerii” o persoana fizica si-a realizat o „manusa” = Banca, si astfel poate opera in liniste...”curat”... In acest mediu, principial neetic, este greu sa cresti.. crestineste!

Sunt convins ca fiecare poate da multe alte exemple ale „calitatii vietii”? actuale, ale mediului fizic si spiritual (social) in care se naste azi o noua viata. Ce va vedea un copil in jurul sau? Sigur nu va vedea decat „cu coada ochiului” exemplele de aproape, din familie, caci „statistic” vorbind sunt putine in raport

cu bombardamentul exploziv al asa zisei lumi „emancipate”. Va vedea o lume refletata indirect prin milioane de interfete electronice ce ii mijlocesc intalnirea cu esenta decaderii spirituale in care cu totii ne afundam continuu, fara sa ne dam seama macar, pacaliti de insasi proprietatea mintii de a se obisnui cu excitatii constante..

Mai simtim, in clipele de ragaz (putine la numar) ca asa nu se mai poate. Cel putin asa rezulta din dialogul meu cu atatia oameni, de toate varstele...Asa nu se mai poate...nu ma mai uit la televizor... nu am mai citit un ziar de ani... In acelasi timp insa se simte ca lumea se schimba, se misca... Apar oportunitati noi, apar meserii noi, apar produse bazate pe principii ce nu au fost in cartile noastre de scoala.... O parte a lumii aluneca continuu in tenebre, in intunericul spiritului in timp ce alta se rafineaza, se auto-cunoaste pentru a realiza greselile facute, pentru a se impaca cu sinele si a incepe o constructie de care vorbeau in toate limbile inteleptii Lumii.

Astupat de zgomotul „tobelor”, al stirilor „bomba”, al reclamelor ce incita la consum – exces de orice fel (in care basme sau pilde spirituale fac reclama la bauturi, la produse de larg consum...)- a aparut lastarul unei noi abordari, a unui nou stil de viata, constient si asumat. Mai mult, cred ca „semintele” acestei noi lumi, distribuite dupa legi necunoscute noua, incep sa simta! Incep sa traiasca nevoia unui altfel de mediu, o nevoie organica, o nevoie ce poate conditiona chiar existenta lor ca entitate vie. Incep sa constientizeze ca nu sunt „singure”, chiar daca vederea le spune altceva... Incep sa simta ca se naste un alt mediu ce le favorizeaza cresterea si le da sens vietii! In curand, aceste ... seminte isi vor da mana, vor incepe adevarata transformare, dincolo de tangibil, dincolo de fizica cuantica, o transformare ce vine din interior, din nevoia propriei fiinte si nu din ratiunea de a respecta mecanic retete „de succes”, de a repeta mecanic fraze memorate in scoala...

Pentru a sprijini acest fenomen de restructurare majora, la toate nivelurile, al Vietii pe aceasta frumoasa planeta albastra, este nevoie in primul rand de EDUCATIE! Schimbarea nu se va resimti in social, imediat dupa adoptarea legii educatiei, indiferent cat de buna ar fi aceasta. Legea este doar un indreptar! legea este o restrictie care directioneaza, care, in timp poate forma deprinderi, poate filtra oameni ...dar in momentul lansarii ei, nu face nimic.

Schimbarea de care se tot spera a se intrupa in social cere o restructurare la nivel de individ, cere o schimbare de mentalitate a tuturor participantilor la jocul social. Cere sa ne uitam dorintele imediate, sa ne uitam tabieturile si rutina calduta si sa plonjam in incertitudine... Este o dezvatara cu o reinvatara ... o „moarte” si o „renastere” ... si toate acesta in numele unui FRUCT pe care ni-l dorim.

Din pacate sau din fericire, fructul, care se afla in samanta inca de la intemeierea sa, va apare cand ii este sorocul, va apare si se va pargui in TIMP... Dorinta poate sa zboare, dansand in jurul imaginii fructului, dar numai atat. Un vis de vara trait in mijlocul iernii. Visul poate deveni realitate doar daca se munceste intreg anul pentru a sadi, uda, plivi, proteja acel „ceva” ce duce catre Fruct!

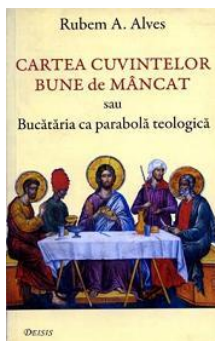
Ne-am obisnuit sa luam fructele altora, gata facute. Ne-am obisnuit sa „cumparam” orice de la Mall. A cumpara o diploma, a cumpara o proprietate intelectuala sau spirituala prin cumpararea unui loc in fruntea unei institutii laice sau religioase este dovada unei lipsa majore de dezvoltare spirituala! O dorinta ce nu se va implini niciodata in esenta caci „scaunul” este GOL de continut... Omul isi construiește SCAUNUL de INTELEPT prin fiecare bucurie si esec, prin traiiri, prin asumari si renuntari! Un asemenea „produs” nu il va putea cumpara banul niciodata. Banii nu pot face decat sa externalizeze dezvoltarea afectiva, spirituala, altfel spus sa transfere altuia munca de constructie a acelui esafodaj de traiiri si stari care tes in timp: experienta personala. Degeaba s-au cheltuit bani si timp pe un MBA daca mai intai nu a fost acumulata acea cunoastere tacita ce se poate structura doar in TIMP si prin tarire si implicare personala in „miezul” mediului ce ar necesita un intept ...cu MBA...

Ca sa rezum:

- cresterea exponentiala a consumului, pe un teritoriu limitat spatial si enegetic, duce sistemul economic intr-o zona de turbulenta si instabilitate, premergatoare unui punct critic (vezi Nicolas Georgescu Roegen – economie si entropie);
- Cauza profunda a setului de crize ce vor zgudui omenirea este puterea banului de a cumpara „fructele” unui proces fara contributia trudei personale; munca efectiva ar fi lasat urme in suflet si spirit inaltand omul catre adevaratul fruct; s-a generat astfel o societate „goala” de spirit si astfel incapabila sa sustina viata pe aceasta planeta (crize existentiale, depresie, lipsa de sens, bucuria durerii vazute pe sticla);
- societatea, la nivel global, se segrega din ce in ce mai vizibil in paturi ce ignora sau din contra, dezvolta viata afectiv-spirituala, o bifurcatie din care pornesc doua drumuri ..unul care se scufunda in tangibil, in material (ca scop si realitate) si altul se inalta in nontangibil, in etic, moral spiritual (societatea constiintei – cum o defineste academicianul Draganescu)
- nu putem influenta direct, in aceasta perioada, o schimbare de directie (inertia socio-economica globala este imensa) si nici nu cred ca este corect (am calca liberul arbitru al fiecaruia). Putem insa lupta sa nu ne schimbam noi, in interior, sub presiunea procesului de descompunere spirituala a societatilor ce lupta inca pentru A AVEA si pentru a fi MAI MARE, mai tare decat vecinul! Sa nu deznadajduim, sa nu abandonam credinta intr-o lume morala. Oricum vom fi obligati sa ALEGEM!
- putem actiona local (in mintea si sufletul nostru, in familie si prieteni directi) respectiv in retea (sunt din ce in ce mai multe...este si aici bine sa nu ne lacomim... nu conteaza in CATE retele esti si nici cati fani ai) ! Cred ca ar fi bine daca am mai lasa de-oparte „cantitatea” de mesaje de tipul \”...Am gasit ceva interesant vezi si tu”, doar de dragul de a vedea cum creste numarul de fani! Sigur nu va tine de „cald” (spiritual vorbind) numarul ci CALITATEA celor care vin in contact cu noi... Dragostea adevarata pentru Om si Omenire nu se exprima doar in inimioare, cantece patetice sau montaje de poze in care vedem cel mult nostalgia unor vremuri romantice apuse... Ar trebui sa recunoastem faptul ca atat El cat si Ea traverseaza o criza profunda de restructurare, de redefinire subtila a naturii fiintei si implicit a rolului si modalitatilor de interactiune in cuplu, in familie. Ea doreste sa fie iubita dar se comporta ca un General iar el isi dorste sa fie stimat si ascultat dar se duce la coafor, isi pune cercei... Am putea fi deci mai atenti si mai doritori de a intelege ce se intampla defapt. Ce transformare se petrece? Ce alegem? Putem discerne? ce trebuie sa mai invatam? –indiferent de varste sau de numarul de diplome! Impartasiri de trai si nu lectii... destainuiri si nu sfaturi.

Si iata ca ajungem din nou la subiectul EDUCATIE, in centrul careia nu sta o LEGE ci o anumita calitate de om ..UN PROFESOR... De aici am putea porni si un dialog...

Si, ca sa pornesc subiectul, iata un crampei dintr-o carte ce merita citita.

*CARTEA CUVINTELOR BUNE DE MANCAT SAU
Bucataria ca parabola teologica
Rubem A. Alves*

Asta se așteaptă de la o bună lecție/prelegere.

Profesorul începe de la ce este cunoscut și înaintează metodic spre ceea ce este necunoscut, edificând poduri cu materialele pe care le are la îndemână, construind rețele de cuvinte riguroase și convingătoare. Cuvintele mășăluiesc, unul după altul, ca soldații, în direcția stabilită dinainte.

Trecând prin oglindă însă, mi-am dat seama că înăuntrul oglinzii cuvintele refuză să mășăluiască. Ele nu ascultă de bătaia tobei. Sar și dansează de parcă ar fi în mijlocul unui spectacol coregrafic, în cuvintele lui Octavio Paz, „cuvintele se ciocnesc unele de altele și produc scânteii metalice sau formează perechi fosforescente. Bolta cerească verbală este plină de stele noi... Cuvintele și frazele înaintează pe suprafața limbii, picurând încă umezeală și tăcere între gamele lor reci” (AL 42). În jargonul psihanalitic aceasta este „asocierea liberă a ideilor”... Dar v-ați încredințat oare copilul unui profesor care dansează? Un profesor predă lecții.

Lecție vine de la lectio, „citire”, derivat din latinescul legere, „a citi”.

Prelegere vine de la lectura, și are același înțeles.

Profesorul citește un text scris; predă o lecție; oferă o prelegere.

Textul: cuvintele sunt imobilizate pe hârtie de chimia cernelii. Când și-au făcut întâia apariție, ele nu erau însă așa: erau păsări sălbatică, fluturându-și aripile... Profesorul și-a așezat lațurile, a prins câteva dintre ele selectându-le pe cele care trebuie să fie imobilizate cu cerneală pe colivia de hârtie. Sărmanele cuvinte... Și-au pierdut libertatea. Acum sunt înghețate în timp și spațiu. Mai târziu însă, când profesorul își începe lecția, va fi rândul lui să-și piardă libertatea. El este acum sub puterea textului scris. Chimia cernelii ține cuvintele înlănțuite pe hârtie. Dar fizica luminii le face să zboare de pe hârtie în ochii mei, iar din ochii mei îmi vin la gură și trebuie să le citesc cu voce tare. Dacă, din întâmplare, alte păsări trec pe lângă mine fluturându-și aripile, mă fac că nu le-am văzut. Dacă sunt ispitit să zbor și eu, textul mă împinge înapoi și-mi ordonă să citesc ce este scris. În minunata sa carte despre fotografie, Roland Barthes remarcă faptul că orice fotografie e o fotografie a morții. Vedem în ea un timp care nu mai există. Același lucru se poate spune și despre un text. Și ne aducem aminte înțelepciunea textelor sfinte: „... pentru că litera ucide, doar Vântul/Duhul dă viață” (I Corinteni 3,6).

Acesta e prețul plătit pentru siguranță. Păsările care zboară sunt imprezvizibile, asemeni Vântului: nimeni nu știe de unde vin sau încotro se duc. Ori de câte ori sosesc, ele fac ravagii în ordinea cu grijă scrisă pe text. E evident că un profesor prudent se va juca cu ele acasă, dar în sala de clasă va avea grijă să închidă fereastra, ca nu cumva să piardă controlul cunoștințelor pe care se presupune că trebuie să le ofere.

Din motive necunoscute mie, m-am îndrăgostit însă de păsările zburătoare. Probabil pentru că am început să citesc poezie... Probabil pentru că am fost sedus de psihanaliză. Fapt e că n-am mai fost în stare să-mi citesc prelegerile de la început până la sfârșit, fiindcă păsările sălbatică au spart ferestrele, au năvălit înăuntru și au subminat ordinea carteziană a gândurilor mele. Și la sfârșit, în loc să am o concluzie clară, simplă și convingătoare, aveam doar o colecție de fragmente și un număr de semne de întrebare... Și am început să mă întreb dacă mai eram încă profesor sau dacă nu cumva fusesem convertit la metodele maeștrilor Zen.

învățământ,

predare de lecții,

oferire de prelegeri, de cursuri:

citire.

Cititul ține de ochi.

Și ochii țin de lumină.

Pentru ca să citim (altora), luminile trebuie să fie aprinse.

Într-adevăr, citim (altora) pentru a aprinde lumini.

Auditoriul trebuie să fie i-luminat.

Obscuritățile trebuie clarificate.

Nici un ungher să nu rămână întunecos...

Totul trebuie să fie „clar” și „distinct”, potrivit regulilor clasice ale etichetei științifice stabilite de

Descartes. Dacă dascălul nu e destul de limpede, de clar, oricine poate cere o „clarificare”. „Mai multă lumină, vă rog...”

A ține prelegeri înseamnă a explana, a explica explaining, explicating

A explana: de la latinescul ex-planare, „a întinde, a împrăștia, a netezi, nivela”. Un buldozer mare va împinge munții în abisuri și totul va deveni o câmpie luminoasă sub soarele amiezii.

A explica: de la latinescul explicare, verb derivat din plicare, care înseamnă „a împături”. A explica: a elimina toate cutele, pliurile în care sălășluiește întunericul; a netezi textul, astfel încât lumina să acopere, să lumineze întreaga suprafață.

Un profesor bun este o ființă luminoasă. Oriunde merge, întunericul dispare. Chiar și în buzunare, el poartă lumânări, cu care luminează ori de câte ori găsește un ungher întunecat în textul său: note în josul paginii...

Am ajuns să fiu sigur că nu mai eram un bun profesor atunci când, în loc să aprind luminile, am preferat să le sting...

Intr-adevăr, iubesc ceața care acoperă munții și abisurile și-mi pare rău atunci când soarele o împrăștie, pentru că imaginația mea, cu drăcușorii și spiridușii ei, e atunci lipsită de atmosfera cețoasă fără de care nu poate respira.

Iubesc de asemenea întunericul ce sălășluiește în adâncuri și minunatele cuvinte ale poeziei lui Frost, lumina ce se frânge prin ape neliniștite în poemele lui Eliot și atmosfera stranie a catedralelor gotice care îmi amintește de măruntaiele chitului din mare: o catedrală scufundată... întreaga mea Ființă reverberează iar eu știu că ea aparține întunericului pădurilor, adâncului mării și tainei catedralei... Dar dacă se aprind luminile, nu mai am casă...

Continui să mă întreb care să fie motivele care mă duc aiurea și mă silesc să o iau în direcția opusă. Dar nu găsesc nici unul. Doar bănuiele...

Bănuiesc că nu vreau să descifrez taina. Vreau întrebări, iar nu răspunsuri. Vreau marea, nu portul, limanul.

Nu sunt în stare să-i învăț pe alții sosirile. Mă simt ca Nietzsche care s-a descris ca „o plecare de la toate porțile” (PN 233). În locul lațurilor de prins păsări, păsări care să prindă în laț cursele... Răspunsurile sunt grele de întrebări, „întotdeauna un răspuns frumos pune o întrebare încă și mai frumoasă”, spune E. E. Cummings (SNL 66). Ca maestrul Zen care prin koan-urile sale întoarce întrebarea cu susu-n jos. „Dau răspunsuri doar la întrebări pe care nu le-a pus nimeni”, mărturisea Guimarães Roșu (T 18). Dacă răspunsurile sale ar fi fost răspunsuri la întrebări pe care le-am fi pus noi, am fi rămas înăuntrul lumii din care s-au ivit întrebările. Cunoașterea ar confirma atunci pur și simplu identitatea monotonă a lumii familiare nouă, făcute din rutinele noastre zilnice. E nevoie însă de răspunsuri care să ne facă să ne împiedicăm, răspunsuri care să fie începutul unei lumi noi.

Nu caut concluzii. Concluziile sunt făcute pentru a închide (de la latinescul con + claudere, „a închide”). Caut cuvântul „neconcluziv” care deschide porțile coliviei pentru ca păsările sălbatică să zboare din nou. Fiecare concluzie oprește procesul de gândire. Ca în cărțile Agathe Christie: fiecare crimă este rezolvată și nu mai rămâne nimic la care să reflectăm. E inutil să mai citim cartea încă o dată. Când gândirea e străpunsă de moarte, putem fi siguri că ucigașul a fost o concluzie...

Intrebarea care ...strapunge

de [Florin Munteanu](#) (6-6-2010)

9 ecouri 159 vizualizari

(4 voturi, medie: 5.00 din 5)

Intrebari, nu pentru oricine

Sunt numeroase incercarile de a defini continutul a ceea ce politicianii numesc senini : o [dezvoltare durabila](#) In numele celor multi, in haine elegante si intalniri stropite cu sampanie, alesii (!) nostri, reuniti in cele mai neasteptate organizatii si asociatii, cauta solutii pentru o viata mai buna (pentru cine? este

oare posibila? ...)

Fie ca sunt inspirate de o dorinta autentică de schimbare in numele unui umanism asumat, fie ca sunt doar expresia unei ideologii menite sa camufleze intentii imperialiste, in mintea Omului acestui inceput de mileniu, confruntat cu atatea forme de criza, se nasc fel de fel de intrebari ce framânta, intrebari ce germineaza treptat alte intrebari pana cand, sper, se va naste acea Intrebare majora care contine in insasi structura ei, o directie catre raspunsul autentic.

Aceste intrebari nu sunt generate si destinate doar omului politic sau omului de stiinta (acesta din urma, de cele mai multe ori este fie neinteles de restul omenirii, fie desconsiderat, vazut ca fiind unul cu capul in nori, ce face doar filozofie, consuma banul public... si care, mai bine ar vedea de lucruri pragmatice, de *astuparea gaurilor din asfalt* decat... sa piarda timpul incercand sa inteleaga *dansul cuarcilor... stranietatea, sarmul, culoarea...*

Consider ca sunt intrebari care ar trebui sa preocupe SOCIETATEA de azi, caci problema calitatii vietii este una colectiva iar blamarea unui om sau a unei grupari, dupa producerea unui esec, nu ajuta cu nimic (dezastrul ramane dezastru). Aceasta sensibilitate la problemele lumii trebuie cultivata si sprijinita, iar in acest sens, ACUM.TV are un rol major, caci, spre deosebire de orice alt jurnal electronic sau materializat, ACUM nu se afla sub presiunea pietei (in sens financiar) si nici nu poate folosi drept scuza fraza pe care o aud de fiecare data cand un articol mai serios este respins de la a fi publicat intr-un ziar sau altul... *“domnule, acest subiect nu intereseaza lumea! Noi trebuie sa vindem! Tirajul trebuie nu doar sa se epuizeze ci si sa creasca continuu... asa ca... Si oricum, daca nu inteleg EU ce se vorbeste in textul ala al tau ce sa mai zic de nenorocitul ala de cititor... Ii dau doar ce stiu EU ca el vrea sa vada si sa auda... Paine si Circ...”* Si astfel massmedia nu informeaza ci, mult mai grav, formeaza opinii... structureaza in timp o “desensibilizare” a individului fata de probelmatica lumii, fapt ce are ca rezultat insasi limitarea accesului individului catre...Viitor.

Nume despre care ar fi trebuit sa auziti

Toata lumea stie imediat ce “prostii” a mai facut Mutu sau ce s-a mai intamplat cu Elodia... (OTV-ul a avut grija de asta) dar putina lume stie ca s-a stins din viata Academicianul [Mihai Draganescu](#), despre care Noica spunea ca *...“vom citi peste ani despre **Ortofizica** lui Draganescu precum despre **Philosophiæ Naturalis Principia Mathematica** lui Newton...”*.

Personal ma indoiesc ca se va intampla asta caci, cu indarjire nu vrem sa ne recunoastem valorile nationale... Sigur ca si Draganescu a fost om si ca, mai mult ca sigur are si o latura “negativa” a personalitatii sale. Sigur ca a “calcat pe coada” pe cineva in viata lui, dar asta nu ne da dreptul sa nu pretuim originalitatea muncii, sa nu o folosim in avantajul nostru si sa nu continuam drumul schitat de el. Nu ne putem permite sa nu remarcam si sa notam apasat faptul ca a fost printre primii care a vorbit de triada **Informatie – Energie – Materie**, coerent si rational, inginereste, cu vreo 20 de ani inaintea lui Maturana, David Chalmers si a atator altora pe care tot romanul ii citeaza azi cand publica lucrari de specialitate!

Si oricum, el nu este singurul om de stiinta care a incercat si reusit sa formalizeze aceasta noua viziune din care s-ar putea naste azi Seminte pentru Viitor. **Victor Sahleanu**, in 1973, in cartea sa “**Eseu de Biologie Informationala**” defineste si pune bazele conceptuale la ceea ce azi se numeste Infodinamica, Memetica, Stiinta Mintii... **Paul Constantinescu** formalizeaza matematic interactiunea informatie – energie, in cartea sa “**Sinergetica. Teoria Generala a Sistemelor Ierarhizate**”. **Basarab Nicolescu** defineste metodologia necesara abordarii unui asemenea domeniu in care Omul este implicat profund, prin latura sa subiectiva, sufleteasca, spirituala si infiinteaza primul [Institut de Transdisciplinaritate](#) din lume... Si cate nume mari sunt pe aceasta lista... nume de care romanul nu stie sa se foloseasca pentru a se “destepta”, pentru a fi mandru, (in sensul bun si nu absurd al cuvantului), ca apartine unei grupari ce are si puterea de a genera valori universale... (aceasta problema a universalitatii nu este una pentru si despre mase. Este rolul intelectualitatii autentice de a crea respectul pentru valorile AUTENTICE – nu doar de a ridica in slavi sau critica aberant pe cei ce au uzurpat valoarea, pe cei ce s-au urcat pe scaunele puterii, goi in suflet si spirit, manati de patimi si pofta pamantene.)

Teologie si stiinta

Gandirea teologica ne spune ca sunt trei niveluri ale "pacatului": cele cu **Fapta**, cu **Vorba** si cu **Gandul**... (in ordinea crescanda a pacatului). Asta vedem si in cercetarea stiintifica moderna... in studiile de cuantica si ale stiintei Mintii... Poate pe acest fenomen misterios se bazeaza si vorba din batrani: "de ce iti este frica nu scap"... Trairile mentale (cel mai usor frica) pot declansa modificari ale mediului. Gaia – planeta vie- [pare a fi sensibila la trairile noastre](#), la preocuparile si gandurile noastre, dincolo de rugaciune... Poate ca ar trebui sa meditam asupra problematicii legate de: **Igiena Mentala**, de educatie a Controlului Mintii in sensul in care, din intelegere si prin CUNOASTERE un individ accepta sa nu se gandeasca la orice subiect, doar ca este la moda sau cerut de o comanda sociala asa cum, dupa ce am inteles si experimentat personal, nu ma mai simt "frustrat" ca nu m-ar lasa cineva sa-mi bag ...degetele in priza... Liberul arbitru, drept universal dat si de Dumnezeu (vezi scrierile teologice) si de Carta drepturilor Omului lasa la latitudinea noastra decizia de a opta intre stanga-dreapta, intre a utiliza sau a intelege Universul... Nu este o functie a clasei politice aceea de a decide astfel de lucruri in numele nostru: *ce sa mananc azi... ce sa citesc azi...ce sa comunic prin mail celor din jur... daca si ce sa fac ca membru al zecilor de retele de socializare pe internet...* Altfel spus, asemenea decizii ne apartin in totalitate, daca avem intr-adevar liberul arbitru. Nu citesc ceva doar ca sa fiu maine "in randul lumii", sa pot barfi si eu "de-ale vedetelor" aventuri ci, daca tot citesc ceva, citesc ca sa fiu maine mai performant, mai adaptabil, mai coerent si mai in relatie cu evolutia vremurilor si cu Sinele...

Valorile genereaza valori. SI invers.

O societate formata doar din analfabeti va fi condusa tot de analfabeti, caci, intr-o democratie autentica, media (mediocritatea) dicteaza...adica, 67% din populatie (+/- sigma, dispersia)... "*La asa sefi asa subalterni si viceversa*"... Altfel spus *o Lume are sefii pe care ii merita...* si asta este o proprietate fractala ([autosimilaritate](#)) ce arata ca acelasi lucru se aplica si la natiuni, si la grupuri si la familii... in orice structura piramidala, guvernata monocefal...

NU doar batalia pentru valori materiale a contribuit la stabilizarea unei structuri ierarhice piramidale si a polarizat lumea in bogati si saraci ci si **ignoranta individuala**. La aparitia stiintei complexitatii, prin 1984-87 era greu de gasit o carte legata de teoria bifurcatiilor, de teoria haosului sau de controlul haosului determinist, de geometrie fractala sau de automate celulare si inteligenta artificiala. Azi insa, zeci de institutii din lume pun la dispozitie gratuit informatiile fundamentale ce pot deveni *resursa de productie* si *bunastare*, nu intr-o anumita regiune din est sau vest ci **in jurul unui OM creator**, activ, oriunde ar fi el plasat, caci piata s-a globalizat, e-comertul si telelucrul sunt realitati accesibile din majoritatea satelor din Romania chiar, asa ca .... ar merita sa ne gandim la vorbele lui **Peter Drucker**: "*...inevitabil, Societatea Cunoasterii va deveni de departe cea mai performanta si competitiva societate – si aceasta pentru simplu fapt ca intreaga baza de cunostinte devine universal accesibila. Din acest motiv nu va mai exista nici o scuza pentru lipsa de performanta. Nu vor mai fi tari sarace. Vor exista doar tari ignorante. Si acest fapt va fi valabil si pentru companii, firme si organizatii de tot felul. Va fi valabil si pentru indivizi*". Altfel spus, ignoranta nu mai poate fi motivata nici politic si nici economic caci a devenit o problema individuala, o problema legata de dezvoltarea personala. Mijloacele exista si sunt la indemana! Lipseste inca MOTIVATIA!!!

Seminte pentru Viitor

Sensul acestei rubrici **Seminte pentru Viitor** este de a coagula acea parte din societatea umana, ce poate comunica in limba romana, in vederea agregarii unei **comunitati de bune practici** dedicate: - stabilizarii emotionale in fata turbulentelor socio-economice globale si - identificarii creative a unor solutii de valorificare a acestei noi resurse conceptuale, etichetata azi ca stiinta a Complexitatii si considerata a fi motorul financiar al economiei Cunoasterii.

Consider ca este depasita disputa est-vest, atata timp cat totul se misca, cat piata produselor si a muncii interfera cu viteza luminii, in retelele Internetului ce se respandesc exponential. Pentru a initia acest proces atat de dificil si diferit de cel cu care ne-am obisnuit, ce fragmenteaza pana la nivel de individ societatea omeneasca, cred ca este util sa constientizam faptul ca schimbarea exterioara, prin forta, razboaie si revolutii, nu a condus decat la schimbarea unor NUME din varful unei piramide, structura sociala ramanand aproximativ aceeasi...Procesul a generat doar doua categorii: *invinsi si invingatori*,

stapani si sclavi. Este ca si cand nu stim decat sa jucam fotbal! Am devenit “sclavii” campionatului de fotbal si ne luptam acum, an de an doar sa schimbam numele celui aflat in varf – al Campionului (loc efemer si de multe ori castigat conjunctural). Cat timp nu schimbam Jocul insusi, efectele vor fi aceleasi ... batalii... catarare catre varf, catre cupa de “campion” ... Unul castiga si restul pierde, cumuleaza frustrare ; un mecanism ce poate fi asemanat cu o uriasa masina de produs frustrari...

La inceput, reluarea campionatului va revigora lupta si va stimula ambitii personale pentru perfectionare, pentru dezvoltarea de noi abilitati... Treptat insa, unii vor intelege ca nu vor castiga niciodata, caci NU au abilitatile necesare, nu au valoarea ceruta... si atunci, fie vor abandona fotbalul... fie vor initia un alt drum in acelasi joc, un drum subteran prin care sa se ajunga in varf prin magia verbului : **a cumpara**... a cumpara jucatorii altuia... a cumpara arbitrii... a cumpara suporteri... Se construiesc si se extinde astfel “imperiuul fotbalului” care, in treptat, din insasi incapacitatea de a **maistimula productia de jucatori de valoare** se va prabusi prin propria-i incompetenta, ca orice lucru care se naste...traieste...se dezvolta... imbatraneste si moare...

Motorul trebuie revizuit – si-a atins limitele!

Motorul profund ce misca aceasta evolutie ar trebui chestionat, eventual schimbat... In loc de competitie ...colaborare? O abordare lucida si frontala a limitei fiecaruia, a abilitatilor fiecaruia... A participa doar la o continua joaca de-a Victoria, nu face decat sa iroseasca valori individuale in numele unui bine colectiv (!?) Individual, mutam o durere din curtea noastra in lateral, la altul, crezand ca asa scapam, desi, daca am fi atenti am intelege ca ea ramane “la panda”. Este oare posibila iesirea dintr-o asemenea ecuatie bazata pe competitie, pe o batalie continua pentru resurse, avand ca miza doar dorinta nebuna de a domina, de a fi cu orice pret “deasupra celorlalti”. Pe masura ce intrebari din ce in ce mai subtile vor incolti in mintea celor ce au puterea de a gandi, indiferent de nivelul stiintific sau politic, indiferent de pozitia pe glob, de varsta, sex sau religie, va creste si sansa aparitiei unei intrebari majore, a unei intrebari care, prin insasi structura ei sa zguduie esafodajul de prejucate preconcepte inzvorate din incultura, ignoranta si egoism ce imparte azi omenirea. Framantarea mentala insumata de Universul insusi poate fi asemanata cu o furtuna a Mintii fiintei numita GAIA si care va gasi sigur acea cale, fara partinire pentru stanga sau dreapta, de a conserva in viitor VIATA si nu orgoliul unora.

Cateva subiecte

Am incercat sa adun cateva subiecte ...intrebari care ar merita cred eu a fi subiecte de meditatie pentru cei ce doresc sa ...iasa din MATRIX, contribuind astfel la alcatuirea germenilor pentru semintele de Viitor.

- *Unde duce poluarea generalizata?* Dorinta noastra de a consuma din ce in ce mai mult si mai diferit, si asta la o scara globala, genereaza o perturbare fara precedent a “starii de sanatate” a planetei. Indiferent de efortul de dezvoltare al industriei de reciclare, acest gen de atitudine, acest stil de viata ce se generalizeaza in intreaga lume nu poate fi sustinut energetic si material. Asa cum spunea Georgescu Roegen in cartea sa *economie si entropie* (1976), nu am invatat inca sa generam la comanda si cu bun randament “neg-entropie”. Folosim doar energia stocata in materie (energie libera) pe care o utilizam pana la limita entropica de la care ea devine doar ..cenusa (energie legata). Procesul insusi, cei invers, care ar transforma “cenusa” in carbune nu s-a descoperit inca asa ca, vizibil sau nu, transformam in false nevoi sau in placere si lux o resursa limitata. Ne hranim din “istoria” planetei pamant asa cum embrionul se hraneste din continutul limitat al oului. Faptul ca nu vedem acest lucru nu impiedica ca procesul de degradare a calitatii mediului sa decurga accelerat si, probabil, cand il vom constientiza ca importanta va fi prea tarziu... [Casa noastra, GAIA, sufera](#). A face ceva in aceasta directie, presupune o alta mentalitate la scara globala.. care, in termeni “tehnici” ar insemna sa se reduca consumul la limita de regereare naturala a resurselor, sa se decida asupra unor politici de dezvoltare intr-o maniera care sa nu afecteze generatiile viitoare. Mai “poetic” spus, in sensul lui Georgescu Roegen ar fi ca, intr-o negociere “sa se tina seama de prezenta la masa negocierilor si a copilului nenascut al dusmanului meu de azi”... caci dinamica aliantelor are azi o asemenea volatilitate incat este greu de precizat cine este in viitor dusman sau aliat..

- **Cum poate fi diminuată poluarea informațională**, manipularea mediatică care, în numele libertății de expresie și al ideii că massmedia doar informează și nu formează (?!), determină construcția unei mentalități, a unei culturi limitate la lungimea unei reclame și la o frază muzicală cu 8 măsuri, ce se răspândește de zeci de ori pe zi, în întreaga rețea de televiziune globală... Aceleași melodii, aceleași reclame ori unde te duci în lume... Și chiar dacă ai puterea să închizi televizorul alături de tine sunt ...ceilalți care nu o fac, dar formează mediul în care ești apoi obligat să trăiești... Altfel pusa întrebarea: poate pare să îmbunătățească calitatea mesajelor, atâta timp cât principalul mijloc de formare a opiniei globale: **massmedia** este doar o unealtă în mâna unui grup de oameni ce se simt îndreptățiți să își considere semenii doar **o simplă resursă** (resursa umană), numere pe o schemă generatoare de profit, și care, în numele unui profesionalism jurnalistic generează continuu cea mai profundă formă de poluare: *poluarea morală*, contribuind zilnic la intoxicarea minții și scufundarea omului în beznă patimilor și plăcerilor? Care ar fi principiile unui jurnalism etic? Cum poate fi educat un om pentru a discerne între adevărat sau fals (reclama, manipulare) un text precum ...s-a "*demonstrat științific*" ca *pasta de dinți* ..... este cea mai bună din lume???
- Care este locul personalității în **societatea informațională**? Dar în Societatea Cunoașterii? Cum se poate valorifica creativ și etic **telemunca** unui om conectat la imensa rețea a Internetului? **Cum se poate evalua potențialul creativ** al unui om sau a unui grup, organizații, firme? Se poate naște oare o economie a cunoașterii în care valoarea să fie centrată pe unicitate, pe valoarea adăugată la universalitatea omeniilor și nu pe "clona" produsă în serie de firmele agregate în monopoluri?
- Poate facilita **cunoașterea** implicarea individului (cu menținerea particularităților personale, naționale etc.) în activități de participare asumate la evoluția speciei umane văzută ca și un tot unitar? Care sunt, în era revoluției informaționale, a nanotehnologiei și a psihologiei cuantice răspunsurile acceptabile și acceptate la întrebările esențiale asupra naturii vieții și a ființei umane ce se desprinde net de regnul animal, prin dimensiunea sa spirituală? Ce atitudini filosofico-morale conturează dilemele, aparent ireconciliabile, cum ar fi: **materie/spirit, trup/suflet, natural/supranatural, viață/moarte, cunoaștere științifică/cunoaștere mistică, dragoste/ura, creaționism/evoluție etc.?**
- Care sunt posibilele tipuri de relații om-univers și cum se pot ele dezvolta? Cum abordăm "nevazutul", fenomenologicul, transcendentul? Cum putem generaliza un **program de educare/initiere** la scara globală a indivizilor, în spiritul unei viziuni transdisciplinare în care dimensiunea spirituală și sacralitatea vieții să fie borne ale unui set de valori universale asumate nu doar evocate?
- Care sunt căile auto-perfecționării? Cum putem realiza cu adevărat acea legătură esențială între abilitățile native ale individului, între dorințele și năzuințele interioare ce sunt motoare sufletesci și spirituale esențiale pentru o dezvoltare personală și nevoile societății la un moment dat? Care este ponderea dintre cunoașterea specializată și cea universală, între asumarea unei meserii și cunoașterea de sine?
- Cum putem diminua efectele nocive ale sistemului socio-economic actual, bazat pe o societate ce venerază materia, consumul, ce promovează continuu exacerbarea experiențelor în lumea sensibilă în scopul obținerii de plăceri și comodități? Cum putem contracara acțiunea conjugată a tuturor acestor activități asupra fizicului și psihicului (*stressul, însingurarea, angoasa, obturarea orizontului de speranță, schizofrenia*, etc.)? **Cum putem diagnostica bolile sufletesci și spirituale** ce se instalează mult înaintea unor semne clinice măsurate ca răspuns al biostructurii imbolnavite, imbolnavite la un nivel mai subtil, acolo unde se realizează armonizarea și corelarea complicatei țesături ce formează misterul pe care îl numim *Viata*, o viață conformă **arhetipului uman**?
- Cum restituim omului sentimentul pierdut al apartenenței la Natura, etapa hotărâtoare în construcția umanității sale și asumării drumului dificil către spiritualizare; Prin ce mijloace de tehnologie didactică și pedagogică îi vom restitui personalității umane **sentimentul Cosmic (cum îl numea Drăganescu)**, conștiința apartenenței sale la un Univers, ca un garant al sustenabilității vieții pe Terra și ca "*Parte funcțională a imensei rețele de comunicații, dinamice și în permanentă extensiune, particularizând Totalitatea*"?

Toate aceste intrebari suscita interesul multor minti de pe toate continentele, din toate culturile si din toate domeniile de expertiza. Asistem la o explozie de sinteze, reformulari conceptuale, de opinii, proiecte si programe. O adevarata inflatie de idei ce cauta raspuns la o singura intrebare fundamentala: **Poate supravietui specia umana in actualul context global?** O intrebare ce pare *filozofie de salon* pentru unii si *intrebare capitala* pentru altii, dar care este in masura sa declanseze un mecanism mental planetar, menit sa genereze cadrul intruparii unui **nou arhetip** despre care s-a tot vorbit inca din antichitate Omul – Indumnezeit, Omul constient ca are o misiune pe aceasta planeta, cea a a asigura exprimarea Vietii in forma sa terestra.

Am putea afirma faptul ca a venit timpul ca omul sa isi ia soarta in maini, sa afirme ca este Parte Unica dintr-o OMENIRE ce are o MENIRE! Si pentru aceasta ar trebui sa contribuim macar in minte, la munca de a gasi **..Intrebarea care Străpunge...** acea intrebare ce ilumineaza, macar in parte, directia către care am putea merge pentru a supravietui.

Jucăriile mileniului III

de [Florin Munteanu](#) (13-6-2010)

1 ecou 90 vizualizari

(4 voturi, medie: 5.00 din 5)

De fiecare dată când sunt invitat într-o familie cu copii sub 6 ani, sunt fascinat de **mormanul de jucării** ce sufocă pur și simplu camera... Mă uit la ele și nu pot să nu remarc sărăcia de informații pe care o poartă fiecare jucărie în parte... “coji” frumos colorate din plastic ce imită obiectele celor mari: *de la telefoane*

mobile la pistoale, de la bucătăria cu toate facilitățile, inclusiv mașina de spălat vase (!) și până la celebra galerie de cosmetice și accesorii mondene ale păpușilor Barby... Îi facem imitatori ai activităților și obiceiurilor celor mari, crezând (sau sperând) că așa îi vom ajuta în viață. Apoi mă uit la copii și îmi dau seama că acest gen de jucării nu mai sunt de actualitate... sunt poate rămășițe ale istoriei noastre, ale părerii noastre limitate și deformate despre nevoile copiilor mileniului III... Sunt expresia lipsei noastre de percepție a nevoilor reale ale copiilor chemați în lume să rezolve probleme de nanotehnologie, de tehnologii cuantice, de bioastrofizica, de infodinamica si econofizică, de

jurisdinamică și genetică... iar formarea abilităților pentru o asemenea lume futurista începe tocmai la această vârstă fragedă.

Ne mirăm cât de repede învață să manevreze toate obiectele electrice și electronice din casă și în final rămânem ușor frustrați de dezinvoltura cu care pătrund în lumea Calculatorului și a Internetului... După un timp, când dependența se instalează, nu știm cum să-i scoatem din mirajul virtualului, din jocurile ce îi îmbie cu reclame meșteșugite, precum îmbiau trecătorii birturile de-orinioară: *loc de popas... loc în care “ne mai trece timpul...”*. Încercăm cu forță să îi readucem în lumea reală, dar de cele mai multe ori este inutil... Au învățat să se ascundă în spatele unui ecran de sticlă, să aibă curaj să exprime opinii acide doar sub protecția anonimatului. Au început să confunde realitatea cu virtualitatea servită cu râvnă de o societate în care se vorbește de Libertate, de Liberul Arbitru...

Cum să alegi un drum ? Cum să îl înveți pe un copil să înțeleagă cu adevărat sensul cuvântului Libertate (auto-dezvoltare, asumare, alegere continua între a sta și a merge, a copia și a crea, a minți și a spune adevărul, a cerceta și a contempla...). Dificultatea este evidentă, iar timpul rezolvării este dincolo de o viață așa că voi întrerupe șirul gândurilor lăsând-ul pe Marin Sorescu să condenseze poetic problema lantului de [bifurcatii](#).

SIMETRIE

[Marin Sorescu](#)

Mergeam așa,
Când deodată în fața mea,
S-au desfăcut doua drumuri :
Unul la dreapta,
Și altul la stânga,
După toate regulile simetriei.
Am stat,
Am făcut ochii mici,
Mi-am țuguat buzele,
Am tușit,
Și-am luat-o pe cel din dreapta
(Exact cel care nu trebuia,
După cum s-a dovedit după aceea).
Am mers pe el cum am mers,
De prisos să mai dau amănunte.
Și după aceea în fața mea s-au căscat două
Prăpăstii :
Una la dreapta
Alta la stanga.
M-am aruncat în cea din stânga,
Fără măcar să clilesc, fără măcar să-mi fac vânt,
Grămada cu mine în cea din stânga,
Care, vai, nu era cea căptușită cu puf!
Târâș, m-am urnit mai departe.
M-am târât ce m-am târât,
Și deodată în fața mea
S-au deschis larg două drumuri.
"V-arăt eu vouă !" – mi-am zis -
Și-am apucat-o tot pe cel din stânga,
În vrăjmășie.
Greșit, foarte greșit, cel din dreapta era
Adevăratul, adevăratul, marele drum, cică.
Și la prima răscruce
M-am dăruiat cu toata ființa
Celui din dreapta. Tot așa,
Celălalt trebuia acum, celălalt...
Acum merindea îmi e pe sfârșite,
Toiagul din mână mi-a-mbătrânit,
Nu mai dau din el muguri,
Să stau la umbra lor
Când m-apucă disperarea.
Ciolanele mi s-au tocit de pietre,

Scârțâie și mârâie împotriva-mi,
C-am ținut-o tot într-o greșeala...

Și iată în fața mea iar se cască
Două ceruri :
Unul în dreapta.
Altul la stânga.

Bifurcații, decizii, greșeli, durere... transformare, luminare, cunoaștere, experiență, înțelepciune, iluminare... transcendență ... Un drum greu ce începe din prima zi de viață, în care puiul de Om depinde teribil de mult de cei din jur, de deschiderea lor mentală, de răbdare și disponibilitate fizică, de capacitatea de a pregăti pentru viață o nouă ființă. Jucăriile și natura jocului sunt aici pietre de temelie ale calității viitorului... sunt și ele ["seminte pentru Viitor"](#).

Uitându-te la ochii lor largi deschiși din prima lor zi de viață, este evident că **au nevoie de altfel de mediu**, cum evident este și faptul că nu mai putem externaliza funcția de părinte decât cu prețul ratării spirituale a copilului... **Jucăria** nu mai este o **"monedă"** prin care ne cumpărăm de la copiii noștri timp liber pentru activitățile personale... Doar 5 minute- cât nu apucăm nici măcar să bem o bere "liniștiți"- cam atât îi trebuie unui copil al zilelor noastre să extragă tot ce poate învăța nou din jucăria cumpărată... sofisticată și "machiată" astfel încât **părinții** să o cumpere... Apoi, jucăria este abandonată ...și-a făcut datoria ... iar copilul tanjește după altceva! Oricum CEVA ce nu îi poate oferi nici o jucărie, nici chiar robo-câinii japonezi cu inteligență artificială care învață și care mimează... sentimente (!). Acel ceva este **dialogul cu părintele** în jurul unor **jucării inteligente**, a unor kituri și jocuri menite să îi deschidă pofta de viață, de explorare, de auto-educație ... de pregătire pentru lumea secolului XXI.

Copiii noștri sunt cei ce vor încerca să străpunga [cea de a III-a dimensiune geometrică](#), de a înțelege și utiliza "forța gândului" și a încerca să reabiliteze starea de sănătate a planetei noastre, așa de bolnavă acum, intoxicată și epuizată de toate dorințele noastre! Nu degeaba a avut așa un succes Harry Potter sau AVATAR! Cred că ar trebui să ne gândim mult când cumpărăm o jucărie pentru Crăciun sau Paști, sau pentru o zi onomastică sau pentru a face pur și simplu o bucurie copilului... Nu valoarea și nici cantitatea, mărimea cutiei sau calitatea copiei (vezi mașinuțele pentru copii) nu îl va face fericit pe micuțul nostru... ci acele lucruri simple ce **pot căpăta valoare în interacțiunea Copil – Părinte**, acele jucării ce nu sunt în fond decât punți de legătură afectivă și spirituală... **jucării animate de cei mari, într-un timp dăruit cu-adevărat celor mici...**

Sunt convins că este necesară o **școală pentru părinții** copiilor indigo sau de cristal ...sau stelari... o școală în care să învețe cum să se poarte cu un asemenea copil, cum să îl observe, cum să îl cunoască și apoi să îi structureze un mediu personalizat cu sau fără jucării scumpe dar sigur cu dragoste și cu prezență concretă, directă, nemijlocită de o bonă plătită bine ,,ce stie și limbi străine?!? Apoi este nevoie de o altă școală, o școală "fără ziduri" în care copilul să descopere UNIVERSUL, să se bucure când mai află ceva și nu să plângă precum fetița de 7 ani a unei prietene de familie care îi spune mamei din ce în ce mai des: *"Nu vreau să mă mai duc acolo... poate tu nu îți dai seama ...dar acolo simt cum îmi trece viața!!!"* – închei citatul autentic și îmi pare rău ca nu am reușit să înregistrez restul dialogului, căci nu era vorba despre o simplă plângere a unui copil răsfățat sau needucat, ci o ființă deja lucidă, în ciuda vârstei, capabilă să evalueze

coerent și să prezinte argumentat, blazarea învățătoarei, mediocritatea colegilor și redundanța unor informații cunoscute încă de la 4 ani. Sunt multe de spus dar încerc să sugerez situația printr-o altă poezie:

Băiețelul

de Helen E. Buckley

Odată un băiețel s-a dus la școală.
Era un băiețel chiar foarte mic.
Iar școala era chiar foarte mare.
Dar când băiețelul
Văzu că poate intra în clasa lui
Direct pe ușa de-afară
Fu foarte fericit.
Și școala nu mai păru
Chiar atât de mare.
Într-o dimineață,
Când băiețelul se afla la școală de ceva vreme,
Învățătoarea a spus:
"Astăzi o să facem un desen".
"Bine!", se gândi băiețelul.
Îi plăcea să deseneze.
Putea să facă tot felul de lucruri:
Lei și tigri,
Trenuri și bărci -
Așa că scoase creioanele colorate
Și începu să deseneze.
Dar învățătoarea spuse:
"Așteptați! Încă nu puteți să începeți!"
Și așteptă până când toți erau pregătiți.
"Acum", spuse învățătoarea,
"O să desenăm niște flori".
"Bun!", gândi băiețelul,
Lui îi placea să facă flori,
Așa că începu să deseneze flori frumoase
Cu creioanele roz, portocaliu și albastru.
Dar învățătoarea spuse,
"Așteptați! Și o să vă arăt eu cum".
Și desenă o floare pe tabla.
Era o floare roșie cu tulpină verde.
"Gata", spuse învățătoarea.
"Acum puteți începe".
Băiețelul se uită la floarea învățătoarei.
Apoi se uită la floarea sa,
Îi plăcea mai mult a lui.
Dar nu spuse nimănui,
Întoarse foaia pe partea cealaltă
Și făcu o floare ca a învățătoarei lui.
Era roșie, cu tulpină verde.
Într-o altă zi,
Când băiețelul deschise singur
Ușa de la intrare,

Învățătoarea spuse,
"Astăzi o să facem ceva din lut".
"Bine!", gândi băiețelul.
Îi plăcea lutul.
Putea să facă tot felul de lucruri din lut:
Șerpi și oameni de zăpadă,
Elefanți și șoricei,
Mașini și camioane -
Așa că începu să frământa și să întindă
Bucata lui de lut.
Dar învățătoarea spuse,
"Așteptați! Încă nu e timpul să începeți!"
Și așteaptă până când toți ceilalți fură gata.
"Acum", spuse profesoara,
"O să facem o farfurie".
"Bun!", gândi băiețelul,
Îi plăcea să facă farfurii,
Așa că începu să modeleze
Tot felul de farfurii.
Dar învățătoarea spuse,
"Așteptați! Si vă voi arată eu cum".
Și le arată cum să facă
O farfurie adâncă.
"Iată," spuse profesoara,
"Acum puteți începe."
Băiețelul se uită la farfuria învățătoarei
Apoi se uită la a sa.
Ii plăceau mai mult ale lui,
Dar nu spuse nimanui,
Ci amestecă din nou lutul,
Și făcu o farfurie ca a învățătoarei lui.
Era o farfurie adâncă.
Foarte curând
Băiețelul învăță să aștepte
Si să privească
Si să facă lucruri ca ale învățătoarei lui.
Foarte curând,
Nu mai făcu nici un lucru așa cum îi plăcea lui.
Apoi se întâmplă
Că familia lui se mută în altă casă,
Intr-un alt oraș.
Iar băiețelul
Trebuie să meargă la altă școală.

Școala asta era și mai mare
Decât cealaltă,
Și în clasa lui nu mai intra direct de afară
Și străbătea un hol lung să ajungă la clasa lui.
Chiar în prima zi
Profesoara spuse,

"Astăzi o să facem un desen".
 "Bine!", se gândi băiețelul,
 Și așteptă ca învățătoarea
 Să-i spună ce să facă.
 Dar învățătoarea nu-i spuse nimic.
 Se plimba încet printre elevi.
 Când ajunse lângă el,
 Ii spuse, "Nu vrei să faci un desen?"
 "Ba da," spuse băiețelul.
 "Ce o să desenam?"
 "Nu știu până când nu o să-l faci", spuse învățătoarea.
 "Cum să-l fac?" întreba băiețelul.
 "Oricum îți va place ție", spuse învățătoarea.
 "Și cu orice culoare vreau?" întreabă băiețelul.
 "Cu orice culoare", spuse profesoara,
 "Dacă toată lumea ar face același desen,
 Și ar folosi aceleași culori,
 Cum aș mai ști cine l-a facut,
 Și care cui aparține?"
 "Nu știu", spuse băiețelul.
 Și începu să deseneze flori
 Roșii, portocalii și albastre.
 Îi plăcea noua lui școală,
 Chiar dacă nu intra în clasă
 Direct de afară.

Din păcate, școala, așa cum este astăzi structurată este mai aproape de imaginea unei "inchisori" a trupului ce treptat, treptat întemnițează și fantezia, creativitatea, curiozitatea, capacitatea de exprimare a unei păreri, pe rând mintea, sufletul.... Unii o numesc maturizare, adică acea acomodare cu un spațiu cazon, în care nu te întrebi ci înveți să rezolvi, nu prea gândești ci cauți să te streкори cât mai ușor... Un spațiu în care se intră prin coridoare înguste și lungi către o clasă cu formă regulată, paralelipipedică, aridă, cu bănci așezate una dupa alta... numai bune pentru a învăța lecția "de a te ascunde după" cel din față... O așezare în care nu vezi niciodată fizionomia colegului la aflarea unei vești interesante sau ...din contră. Unde singura figură centrală este cea a profesorului, personaj din ce în ce mai obosit, mai plictisit, care a uitat de mult că nu trebuie doar să transmită informații ci să formeze OAMENI... Unii văd această (de)formare a RESURSEI UMANE... Alții nu! O consideră cale către o VIAȚĂ NORMALĂ. Câte sunt de spus și pe această direcție dar prefer să închei tot cu o poezie a lui Sorescu.

Marin Sorescu

Cercul

Mergeam pe drum. Era lună, așa, toamna.
 Si mă ajunge din urma și trece pe lângă mine
 Un cerc.
 O tuturigă mare de fier. Un cerc
 Care mergea singur pe linie.
 M-am uitat în urmă: l-o fi aruncat cineva?
 L-o fi dat de-a tuturiga
 Nimeni...

Si, la urmă, cine să-l azvârle,
Că era mare și greu – ca o șină de roată de car.

Mă uit înainte; cercul își vedea de cale.
Se-nvârtea repede, repede și făcea praf.
Tocmai atunci vine al lui Calotă, de la deal
- Il văzuși, mă?
- Il văzui. Si începe să se-nchine.
Ce-o fi cu el, de la ce butie o fi scăpat,
Numai Spânu, mai are butii de vin așa de mari,
Plecă și se varsă putina...
Ne mirăm noi așa și ne dăm cu părerea,
Asta al lui Calotă se făcuse alb, îl cam
speriase drăcovenia,
Si mai apare și Gligorie.
- Il văzuși, mă?
- Nu-l văzui. Ce să văd?
- Cercul?
- Care cerc?
Ghiță al lui Calotă s-a aplecat și i-a arătat
Urma în țărână. Lasase o urmă ca de roată
de car.
-E, câte urme de roți nu sunt pe drum!

Cercul a trecut, așa, vălânțoace, prin tot satul.

Unii îl vedeau, alții nu.
Așa, cam din trei, pe lângă care trecea,
Doi îl vedeau, unul nu...
Stând noi așa, auzim iar Vuuuu – vuu! Uuu!
Uuu!
Cam cum face o vuva mare...
Si vedem nori de praf...
- Dați-vă la o parte, că vine... Se-ntoarce...
Venea cercul de la deal, parcă se înroșise puțin
De-atâta alergat, de-atâta inspecție în
Comuna Bulzești...

L-am apucat de mână pe Gligorie:
- Il vezi, mă?
- Ce sa văd?
- Cercul
- Care cerc?
- Asta de trece acum pe lângă noi?
Tu n-auzi că se cutremură pământul, vuiște, scoate praf...
- Nu trece nimic. N-aud nimic. Nu văd nimic.

Cercul s-a apropiat... i-am luat seama: să fi zis
Că e roată de cabrioletă? nu, că n-avea spițe...

Si prea lumina... E așa ca o aoreolă de sfânt...
Ca și când capul vreunui sfânt s-ar fi rostogolit în praf
Si aoreola lui îl poartă ca o șină...
Si-l îmbracă în strălucire...
Mergea vâjâind... Si se înfierbântase de-atâta învârtit,
Scotea scânteii, când se atingea de câte o piatră.
M-am dat mai aproape și i-am simțit damful:
mirosea a Rotund perfect.
A geometrie... a spumă de geometrie,
Adică esența esențelor...
Am căzut în genunchi,
Așa de ușor și de delicat atingea pământul
Plin de gloduri, al satului.
Ba, călca prin Bulzești, parcă-ar fi mers
Pe lună, tu-i mama mășii!
Mă trecuseră fiorii și aproape să-mi dea lacrimile
De atâta cinste și minune.
- E, acum îl văzuși? L-am mai întrebat odată
Pe Gligorie, care-și scotea pământul de sub unghii
Cu un chibrit.
- Ce să văd?
- Cercul.
- Care cerc?
- Atunci... du-te unde plecași, bă orbetule!
Ca eu n-am ce discuta cu aștia, care nu văd decât
Ce le arată muieria!
- Hai, mă, îl trag pe-al lui Calotă...
Avusei noroc mare cu tine,
Că fuseși aici... că altfel,
Ne-ar fi povestit cercul în toata lumea,
Ce orbeți sunt în comuna asta.

Povestea cu cercul de foc, venit în inspecție
A circulat mult la noi, din gură în gură.
N-a reușit s-o stingă nici războiul al doilea,
Abia mai târziu, cu prefacerile, a trecut pe planul doi

Si, până la urmă, au biruit ai care nu-l văzuseră.

Dansul cuvintelor cu... Noimă

de [Florin Munteanu](#) (20-6-2010)

121 vizualizari

(1 voturi, medie: 5.00 din 5)

Oare ce imagine ne-am putea face asupra mișcării bancului de pești din care am face parte, dacă
...evident am fi în postura unui pește?! Am putea noi, cei cu vederea limitată doar la mișcarea "vecinilor"
să intuim măcar fascinantul dans al Întregului (el însuși format din mii și mii de indivizi biologic identici)?

Impresionată este și mișcarea stolurilor de păsări, văzută din “exterior”! Ce schimbări neașteptate de direcție! Dar și câtă sincronizare a miilor de “celule” (păsări) ce par să alcătuiască, în anumite momente, un întreg de sine stătător: STOLUL... Ce raport se stabilește între parte și întreg, între INDIVID și ansamblul ce capătă și nume: GRUP? Cum își impune Grupul legea sa asupra fiecărei entități? Sau altfel: cunoscând proprietățile entității locale (ale celulei) am putea descrie rațional, pe baze științifice, geneza, nașterea și evoluția Întregului?

Dacă vorbim de molecule de exemplu, fizica a reușit să determine anumite proprietăți ale ansamblului de molecule ce se mișcă și se ciocnesc continuu într-un volum dat (termodinamica). Deși greu de calculat, din cauza unui număr mare de date ce trebuie prelucrate, se poate modela cu precizie acceptabilă și dinamica de ansamblu a mai multor corpuri ce interacționează, cu condiția ca acestea să nu se modifice în timp în mod deașteptat în urma interacțiunilor, sau, altfel spus “*să nu învețe nimic din ciocnirea cu... viața*”... Putem modela astfel, matematic, un joc de biliard. Putem însă oare extrapola această cunoaștere la nivelul sociologiei?

Ca să nu mai vorbim de extraordinara mișcare de energie, materie și informație ce străbate întreg ansamblul de celule ce alcătuiască organe, care, la rândul lor, într-o armonie și colaborare necondiționată dau corpului acea stare, acea potență de a învinge la Wimbledon, sau de a salva viața unui om pe masa de operație, sau de a imagina și pune pe hârtie Divina Comedie?

Cum se “naște” o Gașcă, un Grup, o Națiune, o Omenire ... dintr-o sumă de celule cvasiidentice biologice?

Remarcăm niveluri de organizare și ierarhii ce alcătuiască o lume ce evoluează continuu... *atomi... molecule... celule... organe... organisme... grup ...* Fiecare nivel are reguli speciale, proprii... libertăți dar și constrângeri, căci ele sunt generate la nivelul inferior și participă corelat la viața nivelului superior... De la mesaje chimice la mesaje vocale și apoi poate, la mesaje mult mai subtile ce vin uneori din Viitor, în vis... Toate doar coduri, forme, structuri, senzori... cuvinte... CUVINTE!

Înțelegerea VIULUI nu se mai poate face utilizând legile fizicii newtoniene, chiar și “machiato” de științe exacte precum biofizica, biochimia... Elementele interacționează, generează structuri ce se complexifică continuu, alcătuiască noi structuri, ierarhic superioare, ce prind “viață” și, prin aceasta stabilizează (impun legi) nivelul inferior, bazal... Fluxuri de energie și materie străbat structurile ce își stabilizează în timp comportamentul, pe paliere, cu ajutorul unor “fluxuri de informații” ce reglează, corectează, declanșează... Aceste fluxuri implică limbaje, coduri, mesaje... cu semnificații precise pe fiecare nivel de organizare dar, nu neapărat identificabile și cu atât mai puțin înțelese la alt nivel. **Un dans al energiilor ce co-crează și comunică...**

Să urmărim o secvență din filmul [BARAKA](#) și să medităm apoi o clipă: *oare cineva ar putea să “controleze” o asemenea mișcare?*

[newyork](#)

Suntem doar “bile” pe o masă de biliard ? sau entități ce evoluează material, afectiv și spiritual? Și, dacă fiecare celulă din furnicarul surprins în film se schimbă continuu, cu salturi neașteptate, generate de vârstă, de învățare, de bucurie, de ură, de dorințe, de frustrări... atunci ce putem spune despre ansamblu? despre Societate?

Poate fi Sociologia bazată doar pe extrapolări ale cunoașterii comportamentului unui individ? Este sociologia astăzi o știință a evoluției umanității sau o simplă speculație statistică, bazată pe studiul atent al unei celule, desprinse pentru analiză din acest ansamblu numit grup... societate... națiune... Avem uneltele conceptuale pentru a surprinde cu-adevărat caracteristicile entității numită Grup? Metodologia clasică presupune formularea de chestionare, analiza lor și formularea unor concluzii desprinse din reactivitatea unui individ ... Oare în realitate, dincolo de “flash-ul” decodificat de chestionar, acesta ar reacționa tot așa?... Cât de stabilă, de esențială este atunci acea informație donândită prin chestionarea unor indivizi și aplicarea unor metodologii statistice? Pe măsură ce societatea se dezvoltă, omul se

emancipează, mai poate această sociologie învățată azi la universitate să răspundă și să furnizeze soluții pentru evitarea sau reducerea intensității crizelor ce se generalizează și se intensifică la scară globală?

Activitatea omului în acest ansamblu ierarhic superior numit Societate are și o componenta **Economică**.

Omul este condiționat economic și la rândul său condiționează economia... Poate fi oare definită cu-adevarat economia fără a se face referire la sociologie, la evoluția năzuințelor individuale, la acea stare de spirit a societății, ea însăși așa de dificil de definit și măsurat? Piața depinde de evoluția socială, de tehnologie, de disponibilitatea resurselor... Ea condiționează la rândul ei "zborul stolului" sau "târâșul șerpilor", metafore pentru perioade de avânt economic și de recesiune...

Totul depinde de totul!

Abordarea acestei Realități dinamice într-o manieră fragmentară, bazată pe discipline deprinse izolat, în medii "omogene" de ingineri, medici, geologi, sociologi, biologi, astronomi, literați, pictori, poeți... nu este în măsură să poată răspunde la întrebările de mai sus! Ori, tocmai această fuziune inter și transdisciplinară este cea care poate aduce o lumină în înțelegerea și stabilizarea vieții noastre pe această planetă, pe scurt supraviețuirea!

În loc să căutăm avantaje de breaslă, în loc să ne batem pentru a induce o "meserie la modă", râvnită de toți și care nu face decât să concentreze inteligența într-o singură direcție (meserie) ...cerută de piața muncii azi... mai bine am începe să ne uităm la cei de lângă noi, să încercăm să înțelegem Complexitatea universului și să inițiem un proces de educație capabil să genereze Echipe de specialiști, (un fel de creier colectiv), capabile să "vada" mișcarea socială și nu himere hrănite de ideologii și inducții de false nevoi...

Iată o carte: [Chaotics](#) din zecile ce ar merita atenție, deși se pare că Rațiunea este prea "firavă" să poată determina o schimbare de comportament. Știu ca fumatul nu face bine ...și totuși fumez... *Șocul Viitorului* a lui A. Tofler sau *Economie și Entropie* a lui Georgesu Roegen ne spuneau cu mult înainte că omenirea intră într-o nouă etapă de restructurare profundă pe care unii o numesc [TRANSHUMANITARISM](#)...) Paradoxal totul se petrece ca și în povestea cu Lupul... Vine lupul...vine lupul... iar atunci când lupul este în fața noastră, este prea tarziu... Nu vom mai reacționa căci nu vom crede că așa ceva este posibil să ni se întâmple tocmai nouă. Ba mai mult vom privi pasivi, cu SPERANȚĂ ... Speranța este bună în sensul credinței într-o viziune, într-o direcție în consonanță cu Viitorul și asumată permanent, dinamic și activ... Speranța că lumea se va întoarce la perioada romantică, liniștită, sigură... este rodul unei neînțelegeri a însuși conceptului de evoluție ireversibilă a Naturii. Nu putem ține pe loc jocul Universului, doar pentru că ne-a plăcut să ne dăm în "călușei" la Disneyland.

Lumea a intrat într-un nou stadiu de dezvoltare mentală ce se răsfrânge asupra unor domenii diferite: *educațional, social, economic, ecologic* și evident *politic*. De la normalitate la... turbulență, de la liniar la... neliniar, de la complicat la... Complex... Unii se vor înverșuna să se opună mișcării și vor construi strategii de menținere a structurilor existente. Toată energia lor creativă va fi orientată către a machia structura, a găsi noi valențe ale aceluiași mod de abordare, ale aceleiași scări de valori acceptate ca "normalitate"... Alții vor simți schimbarea și vor începe să speculeze destructurarea devenită iminentă și generalizată... Se vor hrăni din "hoitul" sistemului muribund, din acumulări materiale, recuperări de credite, din mutări de piețe în alte zone... achiziții doar de dragul faptului că sunt acum ieftine, sunt oportunități ce nu pot fi scăpate ?!... Mai sunt însă și alții, puțini la număr care au înțeles esența schimbării: o transformare profundă ce schimbă major viața omenirii - mutând accetul pe Informație, pe nontangibil, pe Înțelegerea și nu doar utilizarea Naturii. Aceștia au început să "migrez", să iasă din structurile rigide, aparent încă productive dar care nu oferă acea stare, acea nevoie de exprimare creativă, acea stare pe care cei maturi, peste 30 de ani, nu o simt ca nevoie acută precum cei tineri, pentru care A TREBUI a încetat să mai fie o comandă. DE CE să fac asta ?... De ce este nevoie de asta? De ce ași merge la școală ? De ce nu pot să întârzii la servicii ? De ce legea este așa ?

Am parcurs o etapa mitică în care Omul a intuit **CE ar avea de făcut** pe această lume: **dezvoltare spirituală** – fapt definit în toate cărțile inițiatice și a textelor religioase de pe întreg globul). Apoi a urmat o etapă lungă și grea în care s-a cristalizat empiric **CUM trebuie făcut...** în care au fost experimentate o serie de proceduri ce au condus în cele din urmă la o civilizație ce a atins azi faza de globalizare, fază în care se naște și acționează comanda subtilă **DE CE fac ceea ce fac?** Motivația unui tânăr de azi nu mai este doar legată de frica de note sau frica de pedeapsă... Dincolo de motivația trivială, comună (de a avea cât mai mulți bani, indiferent de munca și importanța socială a muncii prestate) apare și o altă motivație mai subtilă, cea de a explora lumea, de a călători pentru a simți diversitatea, de a explora noi dimensiuni... de a da sans Vieții, iar asta necesită **ÎNȚELEGEREA** Universului, dincolo de scara planetara.

Înțelegerea presupune o pătrundere a semnificațiilor dincolo de recunoașterea fenomenului, a obiectului ...a semnificatului... Cuvântul poate fi doar o simplă etichetă, o înlănțuire de sunete (vibrații) care poate trezi atenția dar nu obligatoriu și pune în mișcare acel mecanism subtil al minții prin care simțim că: **am înțeles!** Dacă pronunțăm cuvântul DERIVATĂ sau TENSOR putem fi siguri că s-au mișcat corzile vocale, cî acestea la rândul lor au mișcat aerul prin care sunetele produse se propagă până la urechea unui alt om care va auzi .... DERIVATĂ sau va auzi... TENSOR. Problema este că, fără școală, fără un efort de înțelegere și fixare a unor concepte și noțiuni, aceste cuvinte nu trezesc celui ce le aude nici un înțeles, nici o semnificație

Căci, așa cum spunea încă din antichitate Aristotel: *”Într-o discuție nu este posibil să aducem lucrurile însăși, ci trebuie să ne folosim în locul lor de cuvintele pe care le simbolizează. Astfel, noi credem că ceea ce este valabil pentru cuvinte este valabil și pentru lucruri”*. Și când acele lucruri sunt concrete și palpabile, problema pare mai simplă. Dar ce ne facem cu aceea categorie de lucruri inexprimabile pentru care nu se pot crea cuvinte? Căci așa cum remarca și Platon: *”multe vedem cu ajutorul intelectului pentru care ne lipsesc semnele vocale”*. *”Cuvintele servesc să fixeze ideile, dar odată ideea sesizată nu este nevoie să te gândești la cuvinte. O, cât aș dori să vorbesc cu cineva care a încetat săse gândească la cuvinte!”* se plângea un mare gânditor al Chinei antice: Tshuang-Tse.

La fel ca și multe alte lucruri din lumea asta, **cuvântul poate fi văzut ca o “entitate vie” care se naște, traiește și moare, aidoma oricărei ființe!** Acum 25 de ani nu exista noțiunea de *Internet*, de *e-learning*, *e-comerț* și câte și mai câte alte cuvinte născute dintr-o resursă intelectuală numita generic: **IT**. În spatele cuvintelor sa află întodeauna un sens, un înțeles ce așteaptă să fie descoperit! Iar spiritualizarea Omului nu înseamnă altceva decât a “acorda” mintea și inima la sensul și evoluția Universului din care face parte și nu doar la a memora cuvintele asociate artefactelor utilizate, simple generatoare de placere, de comoditate, “etichete” pentru diferențieri sociale. Din păcate, majoritatea celor implicați în “turbulenta” evoluție a pieței globale, nu au “timp” să caute în propria minte, limita sau bogăția de sensuri asociate unui cuvânt. Dacă ar fi puțin atenți, dacă nu ar avea acea prejudecată că: *o asemenea analiză este “filozofie”, “gargară”, pierdere de timp...* ar vedea că, în spatele fiecărei “etichete” se află o bifurcație conceptuală, o răspântie ce sugerează un drum către lumea “de jos”: *materială, cauzală, tangibilă* ... și un drum către lumea “de sus”, *spirituală, delocalizată spațio-temporal, universală*. Din păcate, aceste drumuri au fost folosite pentru a manipula oameni... pentru a crea Ideologii, a crea speranțe deșarte... A fost călcat în picioare acel “liber arbitru” atât de important în declanșarea energiilor interioare, ce pot motiva și pune omul în mișcare, necondiționat de atracții externe, de promisiuni, de pedepse... Prin tehnici mai mult sau mai puțin subtile au fost transformate în “*ridicole*”, *aberante*,

depașite, inutile... toate cele ce îl deosebesc net pe Om de strămoșul său Animal, de care s-a detașat tocmai în baza proprietății de a putea opera simbolic, de a evoca realități trecute și a desprinde din fluctuația naturii invarianți-legi, de a modela o viziune asupra proceselor Vii și Nevii ce alcătuiesc împreună și în armonie o entitate superioară GAIA (planeta Vie) ce nu are ca scop... nici producția la hectar și nici prețul petrolului ci ...Spiritualizarea VIETII într-un tărâm spațio-temporal. Vrând – nevrând, mai devreme sau mai târziu, cu sau fără pierderi colaterale majore, Omenirea își va da seama de importanța celor de mai sus, va putea discerne între ideologii manipulative și esențe și legi universale! Atunci, așa cum sperau mulți înaintași, așa cum scria și [Anton Dumitriu](#) în cartea sa, se va naște **Homo Universalis**. Societatea pe care o va alcătui acest OM, va fi singura sustenabilă, singura ce va putea traversa ...bariera **SINGULARITĂȚII**.

Oare cum se propagă ...bancurile?

de [Florin Munteanu](#) (27-6-2010)

1 ecou 137 vizualizari

(4 voturi, medie: 5.00 din 5)

Încercam în articolul trecut să evidențiez o bifurcație mai puțin vizibilă în această adevărată explozie a producției publicistice de azi: *articole, bloguri, chat-uri, SMS-uri...* o bifurcație care desparte în timp două atitudini, două stiluri de scris: unul ce conduce cititorul, prin întreg cortegiul de cuvinte, într-o lume din ce în ce mai subtilă, cu tentă filozofico-spirituală și altul, concret, limitat, tangibil, partizan și utilitarist (fără a le da însă vreo conotație de + sau -). Această bifurcație era legată de alegerea cuvintelor în alcătuirea frazei, căci fiecare cuvânt este anume legat de celelalte pentru a genera în ansamblu un înțeles. Un cuvânt poate fi văzut ca având un “nucleu dur” înconjurat de o “aură semantică” ce sugerează sensuri diferite și care deschid acel cuvânt către altele similare, apropiate (sinonime ?!). Poate cel mai simplu ar fi să reluăm un exemplu banal din DEX, și să ne reamintim cu această ocazie **cât de greu este să alegi cuvântul potrivit la ...locul potrivit.**

Fie cuvântul SEMEȚ ... în DEX se spune:

SEMÉȚ adj. 1. v. *falnic*. 2. v. *avântat*. 3. v. *curajos*. 4. mândru, țănoș, (pop.) dârz, fălos. (*Un mers ~.*) 5. fudul, grandoman, infatuat, încrezut, înfumurat, îngâmfat, megaloman, mândru, orgolios, trufaș, țănoș, vanitos, (livr.) prezumțios, suficient, (înv. și pop.) măreț, (pop. și fam.) țăfnos, (pop.) falnic, fălos, închipuit, (înv. și reg.) pâșin, (prin Ban.) măros, (prin Mold.) nărtos, (înv.) fumuros, preainălțat, zadarnic, (fig.) bățos, înțepat, scrobite. (*Ce te ții așa ~?*) 6. mândru, orgolios, trufaș, (rar) superb. (*Manifestă un ~ dispreț pentru cei din jur.*) 7. v. *obraznic*.

Poate fi scris sau înțeles în sens de **curajos, mândru, preainălțat** după cum, la fel de bine poate fi spus sau înțeles în sens de **infatuat, grandoman, fudul...** În prima clasă, sensul este pozitiv vis-à-vis de o normă de etică și morală universală, implicit un exemplu de urmat în timp ce în a doua clasă de

semnificații, conotațiile sunt negative... În sensul acesta sugeram o bifurcație ce duce treptat mesajul în două "lumi" diferite ...

Societatea modernă se ferește, în numele "libertății" de exprimare, a bunăstării unei societăți de consum, a unui modernism postindustrial în a sugera măcar necesitatea unei coloane vertebrale bazate pe etica și morală. Alege cu ostentație doar cuvintele care **șochează, lovesc, uimesc**... Frumosul "canonic" pare ceva monoton, plictisitor, de domeniul trecutului în timp ce "frumusețea" urâtului, a grotescului, devine cap de afiș...

Apare astfel evident faptul că atunci când dorim cu-adevarat să comunicăm ceva (nu doar să fim și noi parte la un dialog), succesul comunicării depinde de cum și de ce alegem anumite cuvinte, de ritmul indus de succesiunea lor! Putem spune că, în spatele structurării unei fraze se desfășoară un alt proces mai subtil, ce alege cuvintele "după chipul și asemenarea" dimensiunii noastre spirituale și în consonanță cu **intenția** urmărită (iarăși, conștient sau nu).

Dacă ascultăm neutru o frază (întregă), ne putem da seama, pe lângă conținut și de intenția celui care a formulat-o! Dacă fraza însă este doar auzită și nu "pătrunsă", ea determină imediat o reacție "pavloviană", o încadrare într-o clasă agreată sau nu, o judecată ce declanșează un răspuns "pregătit" din vreme... "**Știam eu că asta o să spună!!!???**" Și de cele mai multe ori această "preștiință" se instalează cu mult înainte ca interlocutorul să își termine fraza... căci ascultătorul nu Ascultă ci judecă continuu, în baza preconceptelor ce au dus treptat la o accentuare a unora din sensurile aceluiaș banal cuvânt...

Așa am reacționat și eu la o primă citire, acum ceva zeci de ani, a titlului uneia din cărțile lui [Rudolf Steiner](#): **Știința ocultă**... "**Ah! Iată o altă "producție" pseudoștiințifică**" mi-am zis din poziția inginerului tehnolog...!!!. **Nu merită nici o atenție!** Apoi viața mi-a oferit multe surprize, experimente și participări la expediții în locuri inedite din lume și totul s-a reconfigurat (și asta fără să pierd din dimensiunea pragmatică a inginerului). Surpriza și reconsiderarea cărților lui Steiner a fost determinate de o mai bună înțelegere a sensurilor date cuvântului ocult... și asta datorită înțelegerii utilității explorării DEX-ul înainte de a trage o concluzie: **Ocult ~ Ascuns ~ Enigmatic ~ Tainic ~ Discret ~ Neștiut ~ Misterios ~ Necunoscut ~ Neînțeles ~ Pitit**... Nu am găsit oficial un antonim dar l-am putea interpreta ca fiind ceva la vedere... cunoscut de toată lumea... despre care se știe... neseCRET... deschis... acceptat general...

Spuneam că fiecare cuvânt (ca etichetă) trezește în mintea omului un "nor" de stări, asociate în timp ca urmare a trăirilor personale și a proceselor educaționale și culturale ce l-au format ca persoană. De exemplu **tainic și misterios** îmi sună incitant, ca o rămășiță din basmele copilăriei care îmi sugerau existența unui tărâm misterios, ce ascundea multe taine pe care trebuia musai să le găsec, să le aduc la lumină, să le "desecretizez"... **Ascuns, pitit**, îmi sugerează o intenție a unei alte persoane de a limita cu bună știință accesul la ceva (un bun, o informație, poate o comoară sau poate un pericol pentru mine...). În timp ce **neștiut, necunoscut** nu îmi trezesc personal nici o stare specială ci poate că, în funcție de ce ar fi de cunoscut, de înțeles m-aș sinchisi un pic sa fac ceva efort...

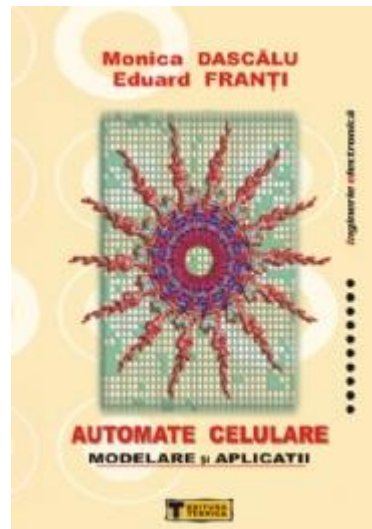
Doresc să sugerez astfel încă odată că **alegerea cuvintelor într-o frază este esențială**, căci, chiar dacă mesajul se dorește a fi același iar cuvintele alese considerate sinonime, nu se obține același efect în mintea și Inima ascultătorului ...**cuvintele mai TRANSPORTĂ ceva către cineva ... CE? Cum se decodifică? Cine decodifică? Unde ne trimite "cu gândul" acea frază.... ei, cam despre asta ar fi de vorbit în mare, în cadrul științelor oculte... ce nu reduc omul la o mașină biochimică oricât de sofisticată.**

Rareori avem șansa de a fi martori la evenimente clare, evidente și ușor de povestit ulterior. Evenimentele sunt țesute din alte evenimente trecute, desfășurate întâmplător sau bine controlate... Sunt precum o rețea multidimensională ce nu poate fi înțeleasă ușor. Dacă evenimentul este intens și neașteptat, va fi perceput parțial și apoi redat distorsionat din cauza FRICII ce se instalează imediat după ce "pericolul" a trecut cumva și mintea începe să analizeze, să interpreteze. Același lucru se întâmplă și atunci când suntem implicați pentru prima dată într-un eveniment pentru care nu avem nici o informație anterioară, nu avem comparații și nici rețete. De cele mai multe ori însă suntem doar "**martori**" **indirecti**, martori la evenimente descrise în jurnale, cărți, filme. **Martori la ceva ce nu am trăit ci doar luăm la cunoștiință**

prin intermediul descrierilor și implicit al cuvintelor. De aici și grija mea obsesivă pentru alegerea cuvintelor și interpretarea frazelor.

Suntem obsedați de manipulare și paradoxal ne lăsăm așa de repede pradă acestei tehnici, fără a face efort de a pătrunde dincolo de “adrenalină”, de senzație, de “brusca relaxare” la auzul unei tragedii ce implicit declanșează reacția: *bine că nu am fost eu acolo...* Se nasc apoi în minte fel de fel de continuări, extrapolări, interpretări ce țin mai departe “semințele” unor evenimente ulterioare, și asta fără ca noi să știm măcar că tocmai de la povestea noastră a pornit totul! Apar păreri, repetări ale poveștii în medii diferite: *la servicii, pe scară, în piață, la o bere, în șoaptă la o ședință...* și astfel evenimentul se propagă, se difuzează în social, se întinde aidoma unor contaminări cu o anumită boală. Odată atins de “informație”, se naște... AVALANȘA. Dacă este ceva de înțeles ...se începe comentariul... Dacă este ceva neînțeles, fie este negat evenimentul (așa ceva nu se poate ..) fie se aproximează noul cu ceva cunoscut și ... evident începe comentariul...

O abordare cel puțin interesantă a acestui mod de propagare în social a unor știri este cea oferită de **Automatul Celular**. Diversificat în multe variante din ce în ce mai sofisticate, AC a stat la baza apariției **calculatorului neural**, a **algoritmilor genetici** și în final la un domeniu complex și controversat numit **VIATĂ ARTIFICIALĂ**. Ideea centrală este legată de faptul că starea unei “celule” la un moment dat depinde de stările vecinilor și în același timp condiționează stările acestora. Și, deși două celule pot fi despărțite, situate departe una de alta, prin faptul că fiecare are vecini ce au la rândul lor vecini... ele pot la un moment dat să se influențeze reciproc... Cum? Cât de “cauzal” este acest cuplaj, manifestat din aproape în aproape? Ce putem învăța de la acest simplu model? Iată câteva din întrebările ce își caută răspunsul...

Mai multe amanunte aici

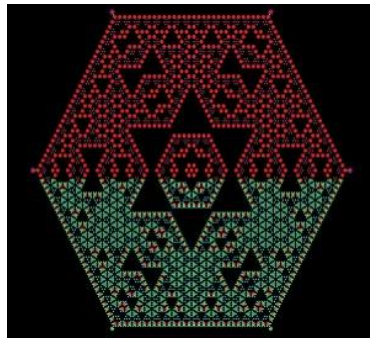
<http://www.tehnica.ro/detalii.asp?ID=409>

Pentru a înțelege puțin spiritul în care se poate modela realitatea cu ajutorul Automatului Celular, să ne imaginăm următoarea situație decupată din cotidian (din Bucureștiul lui 1993).

Era o dimineață obișnuită, poate puțin cam umedă. E ora 7 și mă apropiam de stația de autobuz (să zicem linia 311). Nimic neobișnuit. Aceeași aglomerație... De fiecare dată îmi spun: ce noroc am că iau autobuzul de la capat. Nu știu cum m-aș descurca altfel! Incomod, tensiuni, contacte dubioase... Aș pierde vreo oră din viață în fiecare dimineață!... pe când așa, pot citi ceva interesant, și asta zilnic! În sfârșit un autobuz își deschide ușile și înghite torentul de oameni (de “celule” ale unui sistem ce tocmai s-a decupat de restul Universului printr-o interfață de tablă vopsită proaspăt cu reclame ce ne oferă în drum spre servicii un chilipir... acum un McMenu...). Totul părea să decurgă normal până în a treia stație când s-a produs șocul: un sunet infernal de peste 100 db s-a năpustit asupra urechilor noastre dintr-o sirenă montată de ingeniosul șofer pentru a forța lumea să se decidă: sus sau jos (mai mult jos decât

sus) și să lase ușa să se închidă. Din aproape în aproape și din stație în stație, starea de nervozitate se instalează în întreg sistemul. Devenisem “celule active”, adică pline de nervi și asta înca de pe la ora 7 și 20. Cobor și încerc să mă stăpânesc și să nu transmit starea mea “vecinilor” de servici. Este greu. Poate vremea, poate alt eveniment asemănător celui trăit de mine, face ca treptat, din vecini în vecini, starea să se “întindă”, pentru ca în final să necesite o ...descărcare. Și astfel, ajungi să te duci acasă și se împlinesți ceea ce se spunea la un moment dat... a fost o vreme de să-ți bați copiii. Dintr-un simplu autobuz, de la o simplă sirenă “agasantă”, tensiunea se întinde, din aproape în aproape în București, în judet?... în țară? ... în diasporă? Până unde oare?

Oare se aseamănă cu mecanismul prin care se “propagă” bancurile? sau epidemiile? (tot din aproape în aproape prin interacțiunea dintre celule vecine). Oare acel șofer inventiv de altfel, ar putea declanșa o stare, ce propagată la nivel social să declanșeze o... revoluție? Oare acest lucru este posibil, și dacă da, în ce moment al “evoluției” sistemului? sau trebuie el să găsească sistemul într-o stare critică? Oare studiază cineva așa ceva? Și dacă da, a ajuns la vreun răspuns? Are vreo metodă de a controla această propagare? Dacă da, atunci să vezi manipulare! Mai ales că asemenea studii nu mai sunt de mult secrete căci se fac la facultate și stau la baza teoriei generale a rețelelor, a Inteligenței Artificiale și a Vieții Artificiale... Altfel spus... ne manipulăm într-un joc de oglinzi în care ...scapă cine poate ...adică cine ÎNȚELEGE și decodifică la timp sensul și valoarea informației, cine știe să “citeasca” dincolo de cuvinte!

Un site ce merita explorat!

<http://www.collidoscope.com/modernca/>

Lumea de Dincolo de Singularitate

de [Florin Munteanu](#) (4-7-2010)

2 ecouri 172 vizualizari

(4 voturi, medie: 5.00 din 5)

Întâlniri, conferințe, mese rotunde... workshop-uri... Locuri minunate, oameni importanți, subiecte ce par desprinse din serialele de SF. Se confirmă sau se infirmă o muncă, o direcție de studiu. Este “arena” în care se judecă creația științifică, se omologhează pași către râvnitul premiu Nobel, cel ce plasează un Om în galeria celor ce au contribuit la evoluția civilizației, au străpuns bariere ale cunoașterii și ne-au permis și nouă, oamenilor de rând, să simțim mireasma unei societăți informaționale. O societate în care putem (dacă și dorim) să fim “prezenți” la orice [eveniment major](#) din viața planetei, să participăm la [experiențe colective](#) fascinante, să [vizităm spații](#) pe care părinții noștri nici nu bănuiau că ar putea intra vreodată. Aici, la aceste întâlniri științifice, deși pe holuri dialogul este însuflețit, interacțiunea dintre oameni este cel puțin rezervată. Se apară interese de grup (*școala lui... Universitatea din...*). Rareori comunicarea este cu-adevărat liberă, deschisă, generatoare de idei. Dialogul dintre “necunoscuți” tatonează în fapt potențialități, caută diferențierea dintre eventualii parteneri și competitori căci, la nivel

mondial, o asemenea arena este locul ideal pentru a explora o dimensiune nouă în business-ul reprezentat de cercetarea științifică. Se schimbă amabilități, cărți de vizită, se spun vorbe frumoase dar în fond, fiecare își urmează propria dezvoltare. În plus, fiecare este conștient că IDEILE au VALOARE! Nu atât produsul final ci IDEEA, CONCEPTUL, PROTOTIPUL... adică NOUTATEA! În spatele unei idei bune se află un munte de bani. Din păcate însă, acolo unde sunt implicate valori materiale, comunicarea se face cel puțin prudent, dacă nu limitat sau chiar distorsionat voluntar. Lumea Ideilor întâlnește aici Lumea Concretă, tangibilă, bazată pe competiție, pe concurență (mai mult sau mai puțin etică). Am avut șansa să particip la zeci de conferințe internaționale, de la Santa Fe la Aspen, de la Marsilia la Moscova, de la Amsterdam la Roma... și de fiecare dată am venit cu zeci de cărți de vizită, puncte de contact între oameni importanți. Le-am scris două rânduri ...vorbe de "mână întinsă" către o posibilă colaborare ... dar rar am așteptat ca cineva să și răspundă. O politețe normală, gânduri bune...semne de posibilă raționalitate și atât.

Pentru a dezvolta o societate însă, pentru a genera un mediu propice dezvoltării și valorificării gândirii, pentru a crea cu-adevărat o civilizație și nu doar o comunitate socială, este nevoie de o altă circulație a informațiilor, de o altă modalitate de stimulare și împărtășire a gândurilor: *necenzurat, neblocați de frica de a nu fi furat de idei, cu bucuria dăruirii și fără frica de a fi ridicol...* **Gândurile trebuie să treacă de la unul la altul continuu, nedistorsionate de intențiile și fricile noastre, pentru a se rafina în acest creier colectiv pe care societatea îl constituie. Apoi, la capătul acestui joc colectiv, într-o anumită minte (mai pregătită poate) se declanșează acel EVRICA! și toată lumea face un pas înainte!**

Automatele celulare au sugerat un fapt interesant: o lege locală, o constrângere "respectată" de toate "celulele" ce alcătuiesc un sistem, generează la scară globală o evoluție specifică, evoluție ce nu poate fi dedusă din studiul oricât de amănunțit al comportamentului unei celule (al legii). Dacă se respectă un anumit joc, o anumită relaționare, conduită, efectul jocului la scara unui grup, a unei "națiuni" se transformă brusc într-un pattern comportamental de grup. Putem spune că **s-a născut un grup** (proces emergent), o entitate "stabilă" pe un anumit palier (superior celulelor componente) caracterizat printr-o cultură specifică (cultură în sens larg). Ceea ce ne-a arătat știința Complexității vis-a-vis de acest subiect al structurării sociale este faptul că **o societate este un Organism (și nu un sistem) ce se naște (nu se proiectează)**... Este rodul unui proces "viu", al interacțiunilor dintre oamenii ce o compun, un proces neplanificat și neimpus printr-un set de legi "globale". **Odată născut grupul, fiecare celulă se comportă subordonat față de "interesul" entității superioare: Grupul!**

Dacă s-a născut de exemplu [comunitatea EMO](#), fiecare celulă componentă va vedea cu prioritate nevoia grupului din care face parte. Va da viață, prin însuși comportamentul propriu, spiritului entității EMO! Acesta "va dicta" valorile, calea de urmat, modul de interacțiune în grup, structura comportamentală de la lifestyle la atitudinea afișată în public. Chiar dacă la un moment dat, o clipă de luciditate dă la o parte vălul ce acoperă goliciunea sau inadvertența conceptuală de bază ce a generat însuși grupul, "celula", individul, *nu va avea putere să iasă din "organism"*, iar partea rațională va găsi imediat motivații pentru a închide acea clipă de luciditate ... Este greu de ieșit dintr-un grup așa cum este greu de născut un grup! Este și mai greu de transformat un grup ... el trebuie mai întâi să "moară" ... ca să renască într-o altă structură... Ori aceasta este însăși sensul schimbării de mentalitate!

Vorbim despre nevoia unei schimbări profunde de vreo 20 de ani! Acuzăm în stanga și în dreapta... dar nu vrem să înțelegem că o structură nouă, așa cum poate ne-am dori, se NAȘTE doar din propriile noastre interacțiuni, discuții, atitudini, vise și utopii... Putem critica oricât o situație dar nu o putem schimba prin externalizarea, oricât de inteligentă și corectă, a unei clase politice care să conducă... Ce? ceea ce nu s-a transformat încă în "celulele" corpului social? *Este ca și când i-ai pune ficatului, o celulă de plămân ca șef... tot ca ficat va funcționa...* Dialogul nostru este însuși "pulsul" societății, după cum clasa politică este partea vizibilă a acestui misterios organism social, invizibil ochilor noștri actuali. Nu degeaba se spune... La așa subalterni ...așa șefi.... O schimbare de mentalitate, pe care o dorim cu toții, nu se poate face PLANIFICAT ci ea se NAȘTE, nu când dorim noi ci doar atunci când sunt asigurate condițiile de naștere.

Poate ceea ce nu știm încă să facem este să ne BUCURAM de BUCURIA vecinului. De ce oare doare BUCURIA ALTUIA? De unde vine ....capra vecinului...Este oare o amprentă așa de profundă a celor născuți pe aceste meleaguri, cea de a nu ști să se ADUNE ... *“sunt cei mai viteji dintre TRACI ... dar nu vor fi niciodată puternici căci nu știu să se adune...”* zicea Herodot. Ideea unui proiect, în loc să adune susținători și acționari...naște invidie și imediat ...o explozie de alte idei similare care evident că nu vor fi transpuse niciodată din lipsa celor ce pot să acționeze.... S-au scris atâtea despre defectele românilor! Le-am adunat noi pe toate! Aproape ca nu mai este loc pentru a reverbera atributele și epitetele pe care ni le aruncăm cu atâta generozitate între noi, cei vorbitori de limbă română, fără să ne dăm seama că în acest mod stăm pe loc ! Nu evoluam nici noi și, mult mai grav, nu îi ajutăm nici pe copiii noștri să evolueze, **lăsându-le moștenire o asemenea imagine aberantă, murdară, de Rău al lumii!** La radio și la televizor, de bon ton este să faci imediat o precizare asociată oricărei oribilități prezentate (pe care fie vorba între noi, am văzut-o la fel de clar și în altă parte al lumii, în zona civilizată cum se spune)... *“căci doar ești în România, la ce te poți aștepta...”* Cred că ne este frică chiar să și imaginăm o altă lume! Să fie oare doar comoditate? lene? lașitate? Considerăm că alții trebuie să o facă (dar când cineva ne impune ceva sărim în sus imediat... cine esti tu să îmi spui cum să fac...). Ne subordonăm însă imediat Altuia, a Celui din afară, chiar dacă înăuntru avem cu toții valori recunoscute (pe care le evidențiem doar după moartea lor).

Acesta și toate cele care se tot scriu despre noi românii sunt de cele mai multe ori adevăruri! Le simțim cu toții și nu cred că simpla disociere de România prin plecare și uitare este soluția chiar și individuală (dovadă stau însăși aceste articole publicate în limba română în ACUM.tv – o dovadă că ne pasă) căci pentru ca o “celulă” să fie cu-adevărat metabolizată într-un alt corp social trebuie timp, vreo două, trei generații.

Remarc continuu asimetri ce nu mi se par cel puțin corecte dacă nu și neetice : un român se consideră imediat după primirea cetățeniei: american, englez, german... în schimb un român care vorbește despre un alt român scrie: *un german, venit cu familia în România acum vreo 500 ani, a făcut o extraordinară afacere aici în România?!* (personal consider că după 500 de ani trăiți într-o țară este absurd să te dai drept altcineva). Cred că etichete și preconcepte naționale sau naționaliste sunt depășite azi, când atâția tineri din toate națiile se plimbă prin lume, dintr-un loc în altul, se căsătoresc, se amestecă... **Cultura globală este în schimbare...** Totul “fierbe” apropiindu-se de un punct critic! **Ori tocmai acest punct critic este poate o șansă a României și a românului “de a-și croii o altă viață”.** Cine mai bine decât el își cunoaște defectele! Sunt spuse și răspuse! **Avem deci o diagnoză! Ni le asumăm?** Care ne aparțin prin structura culturală, educațională, sunt în firea noastră și care sunt induse exterior, sunt doar o imagine pusă și întreținută voit sau accidental de ‘valorile’ istoriei? Dacă vrei cu-adevărat să schimbi ceva trebuie mai întâi să vezi ce este de schimbat și apoi să ai voința și știința de a schimba! Știința Complexității ne spune cum am putea să abordăm probleme sociale, educaționale, mentale... Am putea deci încerca! Avem însă VOINȚA? Avem tăria de a învinge frica unui pas către NECUNOSCUȚ... în fond și la urma urmei, cu ‘eticheta de român’ ne-am și obișnuit, noi cei de-aici, iar cei de ...dincolo, nu se mai simt a face parte din... “aici” așa că...

Este GREU, spun majoritatea celor cu care discut asemenea subiecte! Nu merită!? Să fie oare așa? Personal cred că românului, deși pozează într-o personalitate dinamică, dornică de a înfrunta lumi noi, în fond îi este frică de a fi vector de schimbare! Poate istoria, poate poziția geopolitică a generat această atitudine... *“să luăm lucruri sigure, verificate de ...alții; ce să tot experimentăm noi...”!* Poanta este că în curând, dacă evoluția spre Singularitate este cea prezentată în numărul trecut, nu vor prea mai fi “deținători” de soluții adecvate vitezei cu care se schimbă totul, așa că ar fi bine poate să începem **să exersăm** asumarea propriilor păreri, nu a celor cu care uneori suntem obligați să “defilăm”, căci ...dă bine social, în business... Să dăm masca jos și să facem un exercițiu de creativitate în a imagina măcar o altfel de LUME, dincolo de Singularitate!

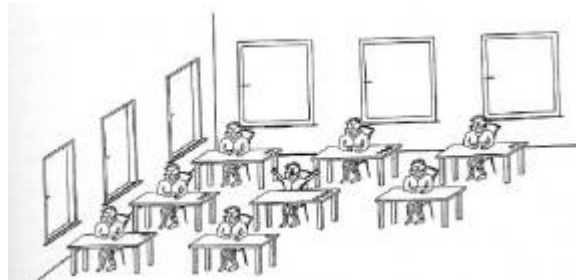
Poate cel mai mare dușman al celui ce s-ar încumeta să încerce o schimbare este senzația generată de percepția unei dimensiuni cantitative a procesului... Cum aș putea eu, o celulă așa de mică, să schimb o

mentalitate la scara unei națiuni!!! Sunt prea mic... unul mic nu poate schimba pe cei mulți! Este o gândire liniară, tipică perioadei industriale! Întotdeauna istoria ne-a arătat că schimbarea socială a pornit de la un pionier, de la un vizionar, de la singur Om...și apoi s-a răspândit precum o avalanșă! Efectul "bulgărelui de zăpadă" este și el un bun exemplu al modelului pe care Per Bak la inventat pentru a studia asemenea procese pe care le-a numit: de criticalitate cu [auto-organizare](#). Modelul sau mai poate fi numit și "jocul funcționarilor nevrotici"

Conceptul de Criticalitate Autoorganizata, a fost propus în 1987 de danezul Bak.["Self- Organized Criticality", Scientific American, Jan. 1991]. El definește un model ce merită puțină atenție căci aduce ceva nou în jurul norului de noțiuni vagi legate de întâmplare, aleator, hazard și hoas. Modelul este utilizat în studiile de complexitate care afirmă că, prin cooperarea părților, întregul capătă proprietăți noi, neașteptate și neidentificabile din studiul oricât de amanunțit al părților. Că în mod natural, un sistem de acest gen trece prin perioade calme și perioade "tumultuase", fără ca în mod special să existe o cauză pentru acest mod de comportare.

Pentru a înțelege mai bine proprietățile unui asemenea sistem... complex, iată pe scurt modelul numit "sistemul birocraților nevrotici", prototip de gândire pentru ceea ce se numește: criticalitate autoorganizată. De aici s-a dezvoltat treptat teoria automatelor celulare, a rețelelor neurale, a agenților inteligenți, a modelării proceselor socio-economice, etc...

Să ne imaginăm o cameră; (zidurile formează interfața (frontiera, membrana) ce separă sistemul de exterior iar ferestrele constituie leșirile din sistem). În cameră, sunt frumos ordonate un număr de birouri, la care vor lucra "birocrații" noștri. Prin modul de amplasare al birourilor, fiecare are patru vecini: unul în față altul în spate, unul la dreapta altul la stânga. E ora 7, momentul de inițializare al unui "joc" cu consecințe neașteptate.

Este bine cunoscut rolul fiecărui funcționar, cel de a "rezolva dosare", sarcini distribuite cu regularitate de un Șef, (identificat în acest model cu Intrarea în sistem). Și să ne imaginăm un fel de ploaie de dosare, care "cad" de undeva de sus (de la sefu'), pe masa funcționarului, ce tresare la "contactul" cu o primă sarcină. Dar el este un funcționar cu state vechi în servicii și nu se sperie așa, cu una cu două. Oricum mai este valabilă ideea că: ce poți face azi, lasă pe mâine căci poimâine poate nu mai este nevoie! Așa că, dosarul rămâne pe masa funcționarului, care continuă să stea liniștit. (deși a fost aplicată o sarcină în lumea "fizică", sistemul nu reacționează...cumulează local istorie... tensiune...).

Dar dosarele cad și cad, și statistic vorbind vine și momentul în care se cumulează două, apoi trei dosare pe masa unui funcționar oarecare. Starea lui de stres crește și se transforma într-o adevărată criză, atunci când apare cel de-al patrulea dosar. Este **picătura care a umplut paharul!** Trebuie să facă ceva. Și ce poate fi mai "normal" într-o asemenea situație, când tot nu mai poate rezolva nimic, pe un asemenea fundal de stres: să distribuie vecinilor propria sarcină. Căci de ce oare sunt făcuți vecinii! Un dosar în față, unul în spate, unul la stânga, altul la dreapta, și gata! totul este "curat". Funcționarul s-a relaxat.

Se poate întâmpla însă ca această mutare să surprindă un vecin cu trei dosare pe masă, iar acest mic "ajutor" din lateral să-l aducă și pe el într-o stare critică. Nici o problemă, căci și el știe să repete procedeele, pasând mai departe "pisica", adică sarcinile, relaxându-se în consecință. Se poate genera astfel, din aproape în aproape, o avalanșă de dosare, care, în cele din urmă va ajunge la acei funcționari "privilegiați" care stau în apropierea ferestrei, și care vor rezolva problema aruncând pe geam "surplusul" corespunzător. Și astfel, se autogenerază un efect spectaculos pentru cel aflat afară, dincolo de frontiera sistemului, care vede din când în când, după un anumit timp față de ora 7, după ce funcționarii au devenit cu adevărat nevrotici, la intervale greu de precizat, aglomerări de dosare, avalanșe, ("clustere"- termen consacrat aglomerărilor, îngrămădirilor). Și aceasta cu toate că intrarea în sistem, adică Șeful, distribuie sarcinile elementare (câte un dosar) în mod regulat în timp.

Sistemul, prin faptul că permite o acumulare locală, până la un anumit prag, răspunde discontinuu la o "excitare" constantă, chiar și mică ca intensitate. El formează avalanșe de toate mărimile, fluctuând de la o stare critică la alta (mai mult sau mai puțin critică- dar tot critică). Dacă însumăm numărul de dosare la un moment dat și îl împărțim la numărul de funcționari, putem "construi" un estimator pentru gradul de "stres" din birou, iar studiul fluctuației în timp a acestui estimator poate fi de un real folos în înțelegerea dinamicii și evoluției unor asemenea sisteme.

Ca să rezum ce ne învață acest model:

- a) *Cauze identice, mici ca intensitate pot declanșa efecte minore dar și "catastrofe", prin aceleași mecanisme de funcționare; (deci nu trebuie căutate întotdeauna relații de proporționalitate între cauza și efect- căci este posibil **cabuturuga mică să răstoarne carul mare**).*
- b) *Efecte majore, de tip catastrofă, pot fi consecința atât a unor cauze majore externe sistemului, dar și datorate unor cauze minore ce declanșează, prin mecanisme de tip avalanșă, reorganizări interne ale sistemului analizat; catastrofa face parte integrantă din funcționarea unui asemenea sistem; un eveniment elementar poate afecta oricât de multe elemente ale sistemului, un eveniment elementar are efecte de toate mărimile, (efecte produse prin reacții în lanț), distribuția după mărime a efectelor declanșate de către un eveniment elementar urmează o lege de putere;*
- c) *Avalanșa este o reacție în lanț, șir de instabilități locale, de strări critice și bifurcații. Sistemele complexe nu ajung niciodată la echilibru, ci evoluează de la o stare critică la alta, întreținute de fluxuri de energie-materie (evoluție departe de echilibrul termodinamic).*

Să fie oare asta o trăsătură generală a viului, care se zbate pentru supraviețuire, visând liniștea, echilibrul, dar având parte numai de agitație, crize, haos? Să fie oare această frământare un "blestem" sau un "dar divin", o dovadă palpabilă a transformării spiritului? Din nou întrebări la care poate unii vor găsi și răspuns. Aplicația ar putea fi... [Viata noastră!](#) Miza: supraviețuirea speciei și poate, de ce nu, **îndreptarea românului din mulțimea de păcate de care el însuși și le recunoaște cu atâta fervoare !**

<http://www.youtube.com/watch?v=XUz1ZI-w6LQ&feature=related>

Un raport ce merită atenție

de [Florin Munteanu](#) (18-7-2010)

6 ecouri 224 vizualizari

(2 voturi, medie: 5.00 din 5)

Se spune că această perioadă este una dificilă, de alegere și discernere între zeci de drumuri ce par să se nască și să moară zilnic... Tentațiile cresc iar posibilitatea de a le satisface scade continuu... Suntem în ceea ce se numește o perioadă "turbulentă" în care predicția este dificilă sau imposibilă din principiu... Cerințele și ofertele lumii exterioare intră în conflict cu stările noastre interioare. Ne dorim și ceva pentru noi, ne dorim o clipă de tihnă, să cugetăm asupra direcției spre care se îndreaptă viața noastră ... Ni se oferă produse din ce în ce mai „strălucitoare”, cu funcții noi ce se adaugă altora existente, dar pe care nu le-am folosit poate niciodată. Ni s-a creat senzația că „nu suntem în rândul lumii” dacă nu ne permitem să cumpărăm tot ce vedem... Urâm senzația de a nu putea avea ceva ce „ne place” – indiferent dacă, odată ajunși cu produsul în casa îl vom folosi. Ne-am satisfăcut „plăcerea de a trăii”! Părem multumiți o clipă! O boare de bucurie și apoi... Și apoi, un tip de amărăciune inundă clipa dinainte de culcare! Somnul nu mai este cel pe care îl știam din copilărie, dulce și plăcut, mai ales dimineața... Suferim cu toții de „GRIJA DE PREA MULTE”, o boală grea, identificată încă de Sfinții Părinți și descrisă cu multe detalii în cartea lui [Jean-Claude Larchet, Terapeutica bolilor spirituale](#).

La începutul fiecărei zile vrând-nevrând ne fixăm o seamă de **obiective** și ne gândim la modurile de realizare, căutăm **mijloace**. **Fixăm deci SCOPURI și căutăm MIJLOACE**. De cele mai multe ori, un mijloc trebuie structurat, pregătit, generat și astfel devine pentru moment SCOP, ce atrage în jurul său alte mijloace... Atât scopul cât și mijlocul poate fi util individual sau la nivel de grup, poate fi distructiv sau nu, poate avea rol de ...deschidere sau închidere, de construcție sau de distrugere...

Să luăm câteva exemple banale: **Scop**: să trăiesc .... **Mijloc**: respir, beau apă, mănânc.

Dacă le punem în relație putem spune, la fel de corect: **mănânc ca să trăiesc** (caz în care a trăii este scopul) sau, un ciclu „pervers”, viciat: **trăiesc ca să mănânc** (în care scopul devine Plăcerea de a mânca)... Putem genera multe asemenea afirmații ce orientează și stratifică scopuri și mijloace. Putem sesiza senzori Naturale, Bune (ce conduc la dezvoltarea individului și a grupului (societății)) sau senzori Perverse, (acelea ce conduc la dependențe, la limitări)...Poate abuziv, am putea generaliza, în sensul că: **se pot defini doar două senzori: unul Constructiv (+) și unul Distructiv (-)**[+/- nu în mod special cu conotația de bun sau rău căci, pentru economia de ansamblu, ciclurile distructive sunt esențiale pentru înnoire). La fel ca și într-o banală analogie cu un șurub, rotirea într-un sens ...coboară...în celălalt... urcă...

Ceea ce încerc însă să sugerez cu aceste rânduri este marea ușurință cu care putem accepta o inversare de sens în firescul lucrurilor și asta datorită ușurinței cu care se poate transforma SCOPUL în MIJLOC (și reciproc)...

Să ne imaginăm un „model” al celor de mai sus, pornind prin a defini un raport format din cei doi termeni: scop și mijloc:

K= Scop / Mijloc;

Deși este prezentat ca raport matematic, trebuie privit mult mai elastic, ca raportare, ca relație dintre numitor și numărător, dintre două noțiuni... (o abordare calitativă ce folosește semnul de raport doar ca o analogie și nu în scopul determinării unor valori cantitative). Să ne imaginăm că acest raport este mediat, (tinde să ia o valoare anume) de o lege „universală” corelabilă cu ceea ce numim Morală și Etică și care impune valori finite pentru K (menționez încă odată – ceea ce propun este doar un exercițiu filozofic).

Să ne mai imaginăm că există o serie de „benzi spirituale”, un fel de niveluri de „funcționare”, înțelegere, de pătrundere a profunzimilor lumii în care trăim și implicit de acțiune și valorizare a Realității, notate cu **N1, N2...N7** ; Să ne mai imaginăm că, fiecărui nivel spiritual i se pot asocia o serie de obiective, scopuri de atins, (de teme de observat, rezolvat, rafinat...) pentru care se impune utilizarea NUMAI a anumitor Mijloace SPECIFICE...

Am putea spune că „Scopul nu scuză mijloacele”, ci **Scopul trebuie să se armonizeze cu Mijloacele în cadrul unui anume nivel de dezvoltare intelectuală, afectivă, sufletească, spirituală.**

La nivelul cel mai de jos, (N1, animalic), domină **legea Supraviețuirii**, (viața se structurează piramidal – cu un „șef” în frunte, ce își obține poziția prin impunerea voinței sale prin forță și frică), Scopurile sunt limitate și pot fi reduse la A FI ȘEF DE TURMĂ și a domina pe cei din jur... În această bandă spirituală, multe mijloace sunt „etice”, inclusiv a fura, a omorâ, a păcăli. – adică în consonanță cu firea și natura ființei din acea bandă N1 (de a căuta să ajungă în vârf prin ORICE mijloc.).... Asta se vede așa de bine în orice film de pe Discovery care prezintă aspecte din viața animalelor, din viața socială a maimuțelor, a cimpanzeilor, etc...

Pe măsură ce se dezvoltă o viață culturală și se crează o altă scară de valori și obiective, evident că Scopurile se schimbă, și odată cu ele se selectează și alte mijloace „permise” de „conservarea raportului K”... Apare astfel legea Drepturilor Omului... o colecție de norme de etică și morală dictată de nevoia de dezvoltare spirituală și nu de supraviețuire socială, care face anumite obiective să dispară din atenție, respectiv să apară altele, și evident o seamă de mijloace specifice. concis spus: **într-o bandă spirituală dată, o clasă de SCOPURI are asociată natural o clasă de MIJLOACE PERMISE... Nerespectarea acestei legi conduce la decăderea din clasa spirituală dată.**

De asemenea, saltul spiritual dintr-o bandă inferioară în una superioară presupune modificări profunde ale modului în care o entitate „funcționează”, respectiv recunoașterea scării de valori asociate noului nivel, identificarea „obiectivelor” (SCOPURI) individuale și colective specifice, precum și selecția, validarea și generalizarea Mijloacelor specifice, corecte, etice, în acea bandă spirituală.

Iată o primă „secțiune” printr-un volum de condiții ce conduc la definirea unui nivel spiritual dat, din perspectiva rezolvării individuale a raportului scop-mijloc.

Suntem... [structuri disipative](#). Scufundați într-o lume fizică, materială, impune corpurilor noastre consumarea unei hrane materiale pentru a putea suporta mai apoi procese mentale, culturale și spirituale. Pe lângă ...a respira sunt necesare ... a Bea (APA) ... și a Mânca ... (ingrediente materiale, purtătoare de energie și informație, prin care sistemul biologic al corpului uman reușește să rămână stabil, departe de echilibrul termodinamic – sisteme disipative; [Prigogine](#))

Având drept scop primordial supraviețuirea în această lume (ceea ce înseamnă a avea un **corp sănătos**) putem afirma că **mijlocul minim** de a-l atinge este **a mânca sănătos**... Deci, am putea defini un raport :

K = Corp sănătos / Mâncare sănătoasă

Pentru a obține mâncarea însă, ea însăși devenită acum Scop, este necesară prestarea unei Munci (agricole, zootehnice, măcar de culegător sau vânzător.) deci putem defini:

K1 = Mâncare sănătoasă / Muncă

Legea armoniei generale (sau [legea proporției continue](#)) afirmă: $K=K1=...Kn$ deci:

K = Corp sănătos/ Mâncare sănătoasă = Mâncare sănătoasă / Muncă

după "simplificare" obținem o afirmație coerentă care arată că o activitate (muncă) trebuie prestată pentru a asigura viabilitatea corpului fizic (văzut ca o structură ce poartă mintea noastră, trăirile noastre, bucuriile și plăcerile noastre, dar pe care trebuie să le hrănim cu alte ingrediente...)

Deci:

K1= Corp sănătos / Muncă

Munca individuală devine resursă pentru întreținerea corpului care poate astfel să exploreze universul în care este "scufundat"... Odată însă cu evoluția pragmatică a omenirii, cu apariția tehnologiei și culminând cu generalizarea societății industriale s-a format o nouă categorie de oameni, forțați să trăiască departe de o sursă de hrană – în orașe. Pentru a supraviețui au avut nevoie de o "invenție socială" care să dea sustenabilitate Corpului .... și așa a apărut un element de echivalare a muncii... **Banul**.... S-a format astfel un nou raport.... Scop ...să cumpăr mâncare ... Mijloc... să am bani ... Și astfel s-a ajuns ca **banul să devină SCOP**, căci lanțul s-a modificat:

k = Corp sănătos/ Mâncare sănătoasă = Mâncare sănătoasă /Ban = Ban / Muncă

Apare deci un raport interesant **Ban / Muncă** ... (raport ce depinde de natura muncii, de locul unde se muncește, de legi ale valorii și contra-valorii etc...) Apariția acestui element Ban a generat o accelerare exponențială a vieții sociale și economice, definindu-se pe rând, societatea industrială, cea informațională și acum cea a Cunoasterii... Din păcate, efectul favorabil al dezvoltării este contrabalansat de profundul proces de pervertire a structurii umane, închizând drumul către o dezvoltare spirituală ce pare azi un moft...

Unde se produce ruptura ?... Banul nu s-a mulțumit să cumpere doar "sustenabilitatea" fizică a Omului ci, i-a permis acestuia să se "emancipeze" în domeniul material! Și, pentru că **Omul este creativ** (o ființă aparte, dincolo de un simplu animal ce se mulțumește cu prada și surviețuiește), s-a folosit de acest dar miraculos : creativitatea, pentru a inventa mijloace care să amplifice artificial acest raport.... **Mai mulți bani pentru aceeași muncă.... Mai mulți bani pentru mai puțină muncă ... Mai mulți bani fără muncă... căci Bani au proprietatea de a cumpara și altceva decât mâncare... pe rând: putere, poziții sociale, plăceri, etc...**

Nevoia de bani, într-o filozofie de viață specifică societății de consum, crește exponențial. Din păcate, creșterea capacității de muncă, (pentru a echilibra raportul de mai sus la valoarea cerută de "armonia" universală), nu poate satisface creșterea nevoii de bani... Altfel spus, nu este posibil ca printr-o muncă cinstită, să obți acea resursă de bani cerută de lifestyle-ul modern (văzut adesea în reclame TV, date și reluate cu obstinație: plaje, distracție, iahturi, mașini de lux).... Ești forțat însă să te adaptezi... Primul lucru care se sacrifică este **TIMPUL** ... 8 ore...10 ore... 16 ore... de muncă "liber consimțită", devenită "normală"... și care epuizează fizic corpul .... Apoi, pe rând, se deformează și se diminuează până la dispariție, nevoia de a "hrăni" și celelalte corpuri pe care le avem ... cel afectiv, cel spiritual (căci nu mai avem timp să citim o carte, să mergem la un concert, să hoinărim prin natură etc.) Se sacrifică astfel persoana, sufletul, care nu mai are tihna și spiritalul care nu mai are puterea de a lumina și oferi drum spre înțelepciune... se neagă astfel însăși firea și natura OMULUI! Ce rămâne? Un fel de "zombi", ușor de manevrat, cu un corp " de invidiat", modelat prin fel de fel de aparate și tehnologii, un fel de coajă umblătoare, goală pe dinăuntru...

Și, dacă banii pot satisface orice, de ce să mă obosesc? De ce să încerc ceva nou? **Fac bani și Cumpăr totul** făcut de altul... Și, dacă am bani ...pot "**externaliza**" **treptat tot ce nu îmi place** ... de la munca grea până – și din păcate – la cea de părinte (cumpăr o dădacă, jucării nefolositoare, ...) Să aibă alții grijă ...**eu doar fac bani...**

Și astfel, fără să își dea seama de consecințele pe termen mediu și lung, **omul se lipsește treptat de experiențe** diverse! Devine o mașină care se uzează fără a fi experimentat aproape nimic din această existență! **Munca devine... RUTINĂ**, percepută explicit sau nu ca **TRUDĂ**... Ființa vie, posesoare a scânteii divine, venite aici în această realitate pentru a experimenta creativ VIUL și VIAȚA în Spațio-Timp, începe să se "ofilească", căci ceea ce ar hrăni-o ca existență spirituală nu poate fi cumpărat cu bani... este vorba de propria trăire, experiența diversă, etc... Este ca și un corp bine făcut, rezultat al unei strădării de body – building. Acel corp nu poate fi cumpărat, oricât de mulți bani ar avea cineva! Acel corp este rodul unei MUNCII la sala și nu a unui act COMERCIAL!

Cele de mai sus sunt în fapt doar un prim pas în explorarea unuia din cele 6 șiruri de rapoarte "pervertite" de această invenție socială numita BAN ce guvernează o societate centrată pe CANTITATE, pe tangibil, pe Competiție, pe MATERIAL. O societate intrată acum într-o etapă de convulsie mondială către ALTCEVA... Pentru a înțelege cu-adevarat către ce se îndreaptă Lumea astăzi, dincolo de scenariul și manipulării, dincolo de întâmplări sau conspirații, este nevoie de un proces de „trezire” spirituală, de INIȚIERE, de construire a unui... „procesor semantic” capabil să dea semnificație fluxului din ce în ce mai mare de mesaje și informații ce vine vrând-nevrând către fiecare dintre noi.

Este necesară o „operație” asupra Minții însăși, construită astăzi de o educație de tip copy-paste, într-o manieră capabilă să reflecte cu precădere doar lumea Fizică în care Individualitatea Sacra: Persoana, devine doar un simplu NUMĂR într-o listă de personal, o simplă PIESA de schimb într-un complicat mecanism social... În limbaj modern, această inițiere ar fi în fapt un UP-GRADE conceptual, o rafinare a intelectului pentru a pătrunde lumea spirituală, o rafinare a afectului pentru a descoperi iubirea, o armonizare între intelect și afect pentru a căpăta o altă VEDERE, cea a lui [Homo Universalis](#). Știm de ce avem nevoie! Știm și de ce s-a ajuns aici! Ceea ce nu știm însă, este dacă se mai poate face ceva! Cum să inițiem INVERSAREA CICLULUI PERVERS amintit la început?! Cum să lucrăm, fiecare în parte, pentru a ajuta societatea să iasă din această capcană feroce a dizolvării suflației și dezintegrării spirituale în numele Progresului?!

Ceea ce îmi doresc însă să afirm cu toată tăria este faptul că NU ȘTIINȚA este cea care a „adus răul” ci calitatea încă neșlefuită a Omului ce nu știe să valorizeze și să respecte VIAȚA și UNIVERSUL!

A fost o ZI ...și a fost o NOAPTE

de [Florin Munteanu](#) (3-10-2010)

2 ecouri 91 vizualizari

(3 voturi, medie: 5.00 din 5)

A fost o ZI...

A reînceput activitatea universitară. 1 octombrie! O zi importantă și așteptată, cel puțin de acea parte din societatea tânără care nădăjduiește încă să trăiască o viață mai bună învățând, căpătând competențe și abilități, dincolo de o diplomă. Cel puțin așa ar trebui, sau mai bine zis așa cred eu că ar trebui să fie.

Am fost invitat, ca în fiecare an să spun câteva cuvinte ... anul acesta la o facultate nouă, mai deosebită – **Facultatea de Științe Aplicate din cadrul Universității “Politehnica” – București**. Este una din cele mai interesante și incitante facultăți, căci se află la granița dintre formalizarea matematică și fizică de înalt nivel și căutarea de aplicații ingineresti... Este o verigă esențială din lanțul de creativitate și inovativitate cerut de așa numita [societate a Cunoașterii](#), de [strategia EUROPA 2020](#) și anume: o interfață de transfer

a rezultatelor cercetării fundamentale (matematică, fizică, chimie, informatică) către o posibilă aplicație cu valoare economică (inginerie). Și a fost o zi cu-adevărat frumoasă, zi de toamnă, cu un Soare potolit... Și cu toate aceste premize favorabile, ce ar fi trebuit să-mi înalțe sufletul și să-mi trezească emoții, starea generală pe care am resimțit-o, în cea mai mare instituție politehnică a fost doar... blazare, un puternic sentiment de formal...de loc TRIST, de loc în care nu se întâmplă ceva și nu se va întâmpla ceva prea curând... o mare prăpastie între profesori și studenți... între profesori și profesori... Coridoare aproape pustii... nimic nu trăda faptul ca începe ceva ce ar trebui întâmpinat cu bucurie... Mă gândeam cât de puțin motivantă este o asemenea atmosferă pentru acei 3 % dintre studenții care chiar își doresc să facă o facultate! Câtă dezamăgire pentru acei 3% care pot constitui "osatura" societății sănătoase de mâine! Pentru a evita acuzațiile de "festivism" sau din ignoranță, sau pur și simplu din comoditate scuzată de lipsa de bani, această primă zi a devenit una anostă, fără un program coerent (căci doar este prima zi), fără emoțiile atât de necesare mobilizării organismului pentru un început de activitate. Parcurgând coridoare aproape goale, mă gândeam la cât de puțin înțeleg profesorii NEVOIA unui tânăr de a simți că intră într-un loc în care VIAȚA PALPITĂ...că "se întâmplă lucruri"... Oboseala noastră, plictiseala noastră, grijile noastre, orgoliile noastre, stihiiile trecutului ... toate se întind ca o plagă mortală asupra noii generații... o generație tânără care are vlagă... dar nu și direcție, care are putere dar nu și un ideal... și asta doar pentru că noi, cei maturi, nu avem timp decât pentru a muncii sau pentru dispute sterile și nesfârșite confruntări!

În timp ce mă apropiam de sala în care trebuia să spun câte ceva legat de eveniment, îmi aduceam aminte de anii 1971...1976 ... perioada pe care am trăit-o în aceeași politehnică bucureșteană, în același decor... Emoții, trăiri... Ziua de 1 octombrie era cu siguranță un eveniment! Și asta nu pentru că ne obliga cineva să venim sau pentru faptul că plana umbra lui Ceaușescu asupra corpului profesoral, format din roboți ascultători... Din contră, pentru că profesorii, cei maturi erau cu toții prezenți activ, mobilizați... Aveau conștiința faptului că formau o societate academică în care și tu ca student îți doreai să intri și să faci parte până la capat! Personal am rămas în București (brașovean fiind) datorită implicării profesorilor în viața universitară, datorită activității reale de cercetare științifică desfășurate, a relațiilor pe care le aveau profesorii cu studenții... Ca student în anul I, remarcat de un asistent la seminar, am fost integrat în familia sa, am fost invitat la nunta lui unde i-am fost cavaler de onoare... Împreună am lucrat la teme de cercetare... *sudare și tăiere cu laser, deformare prin explozie magnetică, instalații de defectoscopie nedistructivă*... și nu teoretic sau cu desene copiate și texte traduse ci prin înțelegere conceptuală. proiectare și realizare practică, prin prototipare și experimentare. O adevărata școală de tip "Learning by doing" de care se tot vorbește azi. Așa am înțeles valoarea cercetării și m-am molipsit fără să știu de microbul cunoașterii, am asimilat pe nesimțite metodologia cercetării, durerea unei activități susținute, dominată în general de eșecuri: multe "iluzii", păreri sau modele pe care experimentul le spulberă... dar și cu bucuria unei victorii [conceptuale](#) sau [experimentale](#). Când am apăsat pe butonul de declanșare al primei explozii magnetice generat de prima instalație de deformare plastică a metalelor prin impuls magnetic, (pe care o concepusem și o realizasem practic în colaborare doar cu un alt student, și chiar împotriva așteptărilor profesorilor), ...când piesa în loc să se deformeze a plecat ca dintr-un tun magnetic și a făcut gaură în zid (noroc că nu era nimeni pe-acolo) ... sau... când am văzut pentru prima dată rezultatul unei sudări cu plasmă controlată de instalația electromagnetică pe care am proiectat-o și realizat-o, căci am avut unde, am avut pe cine întreba și mai ales am avut pe cei care mă încurajau să continui... sau... sau.. **Atâtea momente de emoție ce au însoțit și motivat actul educațional!** Pe atunci pot spune că politehnica bucureșteană era un spațiu viu, în care Mentea se putea dezvolta. Cei ce cu-adeverat erau buni, erau remarcați și ajutați să se dezvolte... Personal sunt o mărturie a unei asemenea interacțiuni cu profesorii mei pe care îi respect și acum. Că apoi, odată cu intrarea în viață, cu depășirea statutului de student, a început o altă realitate, dominată de lupte și blocaje, de orgolii și inechitate ... este adevărat! Dar măcar aveai cunoașterea cu tine... Aveai o bază cu care să te lupti, aveai curajul afirmațiilor generate de Înțelegerea unor procese și fenomene!

Acum,- blazarea corpului profesoral, chiar și a celui tânăr,- incapacitatea multora de a înțelege nevoile de motivare ale tinerei generații, care vine în facultate cu un bagaj de cunoștințe imens (față de perioada în care mi-am făcut eu facultatea) dar fără profunzime, – “fumurile” multor șefi ce au ajuns șefi în învățământul superior după 1990 (de multe ori pe considerente de relații și pile, pe considerente politice, într-o proporție mult mai mare decât în perioada atât de condamnată...) totul face ca Realitatea să fie neprielnică dezvoltării intelectual-emoționale a tânărului. Singurul sentiment care m-a străbătut parcurgând coridoarele a fost cel de NEPASARE, de INDIFERENȚĂ... Până când o universitate ajunge să “radieze” PRESTIGIU, trebuie să “zidite” multe nume mari la temelie ei. Este mai ușor să întărești prin valoarea ta personală prestigiul unei universități existente precum MIT, Princeton, Harvard, Caltech și atâtea altele decât să dai un nume unei instituții noi sau a uneia ce poartă tara unei școli apuse. A naște sau renaște un “brand” este o problemă grea, interesantă, de studiat în cadrul așa numitei științe a Complexității... Este ca și când ai ajuta nașterea unei noi specii. NU este suficient să ai infrastructura, să ai o curiculă coerentă (de inspirație occidentală) și un număr de profesori. Mai întâi trebuie să ai un număr critic de persoane care să adere la o VIZIUNE, să își asume o MISIUNE și să disipe acea energie psihică, acea competență profesională autentică care să ATRAGĂ vârfurile intelectuale ale momentului; (acestea nu vor veni doar pentru bani și putere ci pentru rezonanța interioară cu... o anume viziune)! Ori aici și acum, tocmai **asta lipsește**, acea energie psihică care să declanșeze procesul. Toata lumea se plânge și toată lumea așteaptă... STĂ. Dragostea și Ura sunt sentimente puternice, complementare, care pun lumea în mișcare și generează Viață! INDIFERENȚA, NEHOTĂRÂREA, ÎNDOLENȚA sunt sentimente care UCID! Când acestea sunt induse într-un corp social, într-un grup, se poate spune că acea entitate va dispărea, va muri! Nu poți cere COPILULUI să fie la înălțime, dacă mediul în care este scufundat este “mort”, inert!

Nu tineretul este de vină! Nu tineretul este cel care nu ascultă, nu învață, nu respectă... Noi, cei maturi nu le dăm exemple pe măsura nevoii ce se află sădită în fiecare copil ... Suntem atenți să le dăm fel de fel de mâncăruri etichetate ca “speciale pentru copilul tău!”, să utilizăm din primele zile fel de fel de creme, vitamine...le cumpărăm încă de la 3 ani mașini cu motoare puternice, imitații ale celor mari... leșim cu ei în parcuri centrale, în zone mondene și... ne ÎNFOIĂM! Uite ce mașină i-am luat eu copilului... Sâc că tu nu poți... și oricum nu mai contează căci, și dacă poți, tot eu am fost primul!... La fel, aceeași neînțelegere în formarea și educarea fetelor care arată ca adevărate vampe încă de la 9 ani... și asta evident cu consimțământul și ajutorul direct al părinților care plătesc pentru îmbrăcăminte pusă pe ele cât nu face... Și din nou, totul este pentru NOI nu pentru EI, căci în final majoritatea copiilor suferă de singurătate, de lipsa de tonus, de viziune, de voință ... și astfel, pe nesimțite dar sigur, totul curge spre societățile EMO, spre organizații cu caracter anarhic, spre cei ce mâine vor umple cabinetele psihiatrilor și vor face jocul firmelor transnaționale, cumpărând cantități imense de medicamente pentru a se trata de depresii, de boli generate de lehamite, de lene, de indiferență... Nu copii de azi au probleme! Noi avem probleme! Noi cei maturi, ce formăm corpul social actual suntem bolnavi... bolnavi de lipsă de viziune, de lipsă de ideal, de orgoliu și trecut. Noi nu vrem să înțelegem că VIAȚA este ceva care CURGE, se schimbă (din ce în ce mai repede)... că ceea ce ieri era normal azi este perimat... că viața este un proces nepredictibil, ireversibil și implicit o anume secvență, indiferent de cât de frumoasă a fost, nu se va mai reîntoarce sub aceeași formă. Nu putem ține timpul pe loc, iar acea iluzie că am putea măcar încetini puțin curgerea lui are un preț extrem de mare, inadmisibil de mare.

Poate că starea aceasta ce m-a făcut să văd cu prioritate partea neplăcută a unei zile de început de an universitar a fost generată de amintirea încă vie a ochilor unor copii, dornici de a înțelege și de a experimenta, de a “vedea” Universul. Și asta în cadrul unui alt eveniment trăit doar cu câteva zile înainte, eveniment ce mi-a demonstrat pentru a n-a oară că avem copii minunati! Și, deși din nou exagerez cu lungimea textului m-am hotărât să continui pe această pagină, tocmai pentru a sugera că avem motive autentice de speranță, avem cu ce să structurăm o lume mai frumoasă nu doar material ci și uman, sufletește, spiritual. **Rămâne doar să ne întrebăm dacă ne băgam în acest Joc sau nu.**

Si a fost o NOAPTE

A fost cea de a 4 ediție a unui eveniment european numit poate impropriu Noaptea Cercetătorilor (în București a început la ora 12 AM...[cateva imagini din anul trecut](#)). Un eveniment ce a permis întâlnirea dintre cercetătorii și echipamentele lor (pe care în general nu le vezi decât în filme de tip Discovery) și societate, tineri în special... Un eveniment în care nu vin decât cei ce au dorința de a comunica cu societatea, acei cercetători care simt bucuria muncii lor, care trăiesc pentru a verifica o ipoteză îndrăznească sau a descoperii noi direcții pentru lumea de mâine... Astfel, în 11 oreșe din țară, am putea spune ca s-a derulat un experiment social! A fost expusă societății românești o altfel de ofertă! S-a structurat un altfel de mesaj! S-a prezentat o altă lume, atât de deosebită și puțin numeroasă... cea a cercetătorilor, a acelor "specimene" umane despre care massmedia-dar și clasa politică- vorbește întotdeauna în termeni peiorativi... Imaginea cercetătorului este descrisă mai întotdeauna ca aparținând unui individ micuț, cu ochelari de fund de borcan, "tocilar", ciudat și neadaptabil... Nimic mai fals! un pattern indus în societate ce crează atât de neputință în a înfrunta Viitorul, căci doar ei, cei care au înțeles cu-adevarat Universul sunt cei care ne pot salva în momente cu-adevrat critice! Cunoașterea lor autentică poate găsi soluții la problemele atât de complexe ale zilei de azi și nu activitatea politicianilor care nu fac decât să distorsioneze rezultatele muncii cercetătorilor, orientându-le cu prioritate către direcția întunecată a omenirii, către aplicații militare, către gadget-uri inutile, generatoare de profit. Am participat activ la evenimentul din București, în parcul Tineretului. A fost vorba de o exploziție interactivă, un spațiu de întâlnire a tinerilor cu o altfel de viață, cu cei ce au idealuri, au cumva țelul, dorința de cunoaștere, implantată de univers în sufletul lor. O întâlnire cu cei independenți și puternici, ce nu sunt influențați de aberațiile socio-politice din lumea de azi. Cu cei pentru care Adevărul se stabilește prin protocoale extrem de precise, ce nu lasă loc la minciuna... cu cei ce consideră că viața este frumoasă așa cum este ea; cu cei care știu să vadă Natura și nu doar MALL-ul, să se emoționeze în momentul decodificării sensului unei formule și nu doar să spere că speculația financiară făcută pe bursă îl va ridica peste ceilalți... Reacția vizitatorilor? Am un termen neacademic...BESTIALĂ! MINUNATĂ ... câteva mii de oameni au pus în forme diferite aceeași întrebare ...și pe când următoarea intalnire? De ce nu facem școala așa?...Cei între 6 și 14 ani ne-au arătat încă odată că aici – și sigur în întreaga lume-există o valoare intelectuală IMENSĂ, de care ne batem pur și simplu joc! Au fost atât de doritori de a experimenta, de a înțelege, de a pune mâna pe acele aparate pe care le-au văzut doar la televizor

Jocul de-a ...Viața

de [Florin Munteanu](#) (10-10-2010)

54 vizualizari

(1 voturi, medie: 5.00 din 5)

Legea „celui mai tare” față-n față cu **Legea Moralei Universale** – asta pare să fie marea bifurcație a acestui început de mileniu, când începe a se resimți limita unei evoluții exponențiale pe o planetă finită. **Competiția** este cunoscută, s-a rafinat până la absurd. **Cooperarea** pare pentru mulți o utopie deși se vorbește despre ea în majoritatea discursurilor de management modern.

Competiția a fost regula de bază încă de la începuturi și pare sinonimă cu viața însăși. Lupta pentru supraviețuire! Lupta pentru a ajunge în fruntea “turmei”! Lupta pentru Puterea asupra celui asemenea! În lumea animalelor totul se reduce la “un joc” în care competiția stabilește treptat o ierarhie, cași când, pentru a funcționa, acest „organism” complex numit grup (social) trebuie să se ierarhizeze, să se structureze.

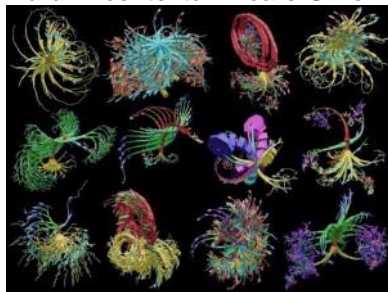
Competiția pune în mișcare și societatea Omenească. Ne aduce aminte de jocul copiilor. Un joc nevinovat, început sub deviza: „*noi ne ascundem și voi ne căutați*” și care s-a transformat pe nesimțite într-o luptă acerbă în interiorul aceleiași specii. Competiția pare să fie o moștenire ancestrală greu de depășit.

Starea ideală de cooperare, deși dorită, se instalează doar sporadic, o dată cu apariția unui „agresor” nou și neașteptat. Alianțe efemere și fragmentări de grupuri pare să frământeze societatea umană, dându-i în ansamblu o ...curgere specială, cu perioade calme și perioade de turbulență, în care câteodată, însăși specia este pusă la încercare. Cooperarea apare doar ca o etapă scurtă, în care se schimbă echipa în vederea declanșării unei noi runde. Reîncepe mereu și mereu o luptă pentru cucerirea parteneriei, a unui teritoriu, a unei poziții în societate, a unei poziții în istorie, a unei poziții în artă, a unei poziții în tine însuși...Și dă-i și luptă...

Câtă energie irosită în numele unui joc ce are pentru o clipă un singur învingător și o armată de învinși ce cumulează treptat durere, frustrare, pregătindu-se mocnit pentru revanșă. “Memoria” frustrării și umilinței îndurate formează energia potențială ce întreține jocul care reîncepe imediat, prin contestarea explicită sau implicită a rezultatului. Și din nou dă-i și luptă...

Câtă bucurie nevinovată poate fi pe chipul unor copii care se joacă și câtă ură pe chipul celor mari, deși la urma urmei și din perspectiva Timpului, jocul rămâne același...doar un joc! Ce diferență cruntă între candoarea nevinovată a copiilor ce uită de ei în orele de joacă și patima și înverșunarea celor mari ce confundă viața însăși cu jocul. Același mecanism în fond, și ce efecte diferite. Diferențele le-aș găsi în intenționalitatea acțiunii. Candoarea și castitatea copilului sunt în contrast cu gândul vinovat al adultului. Copiii se joacă pur și simplu! capata pe nesimțite experiență, abilități iar jocul este **scop** în sine! Intenționalitatea, dorința mascată de mii de motivații, schimbă esențial natura și sensul jocului. Obținerea plăcerii sau evitarea neplăcerii, a fricii dobândite în timp prin cumulara propriei noastre istorii devin motivații ale încheierii primului contract fraudulos. Frica, Plăcerea și Durerea devin capcană. Jocul devine **mijloc** de a obține altceva ...sau oricum alte proprietăți, alte abilități.

O analiză mai atentă a mecanismelor implicate în această permanentă luptă de a fi primul în „ceva” sugerează că jocul, în sine, nu este nici bun nici rău. El poate fi descris ca o interacțiune delimitată în timp și spațiu (landscape), ce are o miză (sugerscape) și se desfășoară corespunzător unui set de reguli acceptate de cei ce joacă. În acest sens, în teoria Complexității a fost modelat prin tehnica [Automatelor Celulare](#), a [“Agenților Inteligenți”](#), a [Vietii Artificiale!](#) Automatul celular este în fond tot un joc dar din care putem învăța multe! O interacțiune dintre “celule” cvasiidentice ce definește treptat **o stare de ansamblu** pe care cercetătorii încearcă să o determine, să o deducă din **legea locală**. Ceea ce nu este inclus în modelarea prin paradigma Complexității este însăși scopul profund al acestor interacțiuni: **evoluția Omului** în contextul în care **Omenirea are O menire!**

“animale” auto-generate

Dacă jocul în sine permite dezvoltarea de abilități și aptitudini, dintr-o perspectivă filozofică, Fair-play-ul poate fi înțeles ca o necesitate fundamentală pentru ca mecanismul să-și producă roadele principale: *transformarea spirituală a omului* ce își validează prin experiență propria-i părere și opțiune. Fair-play-ul poate fi văzut ca un set de reguli mai profunde decât cele ce aparțin unui joc în sine. Este setul de **Legi Primare!** Este condiția esențială pe care, în jocul evoluției, omenirea pare să o fi uitat. Acceptând această afirmație, se naște o profundă întrebare: „uitarea” poate fi rezultatul *evidențierii treptate a unei trăsături de caracter incluse în structura profundă a naturii umane sau poate fi efectul intenționalității unor „metamanipulatori”?*

Ideea machiavelică „scopul scuză mijloacele” poate fi considerată ca o instigare la a uita de setul primar de legi și a accepta ca normalitate lovitură pe la spate, lipsa de cavalierism. Falsul și minciuna „pe jumătate”, acceptată în profunzimea individului chiar și numai ca modalitate de a face față unei situații de moment, reprezintă punctul critic al unui destin în care se face pact cu arbitrariul, cu relativitatea dintre alb și negru. Este punctul de scufundare în întuneric. În spatele acestui moment de compromis în care spiritul cedează plăcerii de a obține un lucru CU ORICE PRET este Dorința, moment după care restul evoluează în derivă, de la sine.

Încercăm prin cele de mai sus să sugerez că resortul care întreține acest joc perpetuu, producător de competiție și implicit durere, este starea de frustrare a celor învinși, care, privind spre podium, văd bucuria victoriei împlinite orientată din toate părțile către CAMPION. În acest moment, care ar trebui să fie de bucurie colectivă, învinsul poate simți pentru prima dată o stare ciudată numită INVIDIE! Acest sentiment opturează din păcate un adevăr: *există alții mai buni!* sau *amajuns din întâmplare în acel joc!* *Nu este jocul meu! voi încerca un altul!* Momentul sărbătoririi Câștigătorilor, în loc să trezească sentimentul bucuriei de a fi participat la frumusețea întregului joc ce a condus printre altele și la o ierarhizare principial efemeră, induce în majoritatea participanților **drama învinsului**. Unii se ambiționează să încerce încă și încă odată! Alții își dau seama brusc că nu vor ajunge niciodată pe podium. Din principiu! Căci au evaluat greșit capacitatea și proprietățile necesare unei victorii pe merit. Și această dramă devine resortul altui mecanism aberant, care apare spontan, consecință a neînțelegerii marelui joc de-a Timpul și Materia. În loc să fie fericit că a descoperit că NU ACEEA ERA CALEA SA și să folosească timpul rămas pentru a încerca alt drum în care să se împlinească cu-adevărat, se fixează pe ideea de a obține locul dorit – Victoria !?- CU ORICE PRET. „Locul acela va fi AL MEU!” este singura idee care se instalează, hotărând practic destinul unei **celule individuale**, ce nu înțelege în acel moment că a devenit **germenele activ** al unei tragedii individuale cu consecințe la scara societății. Care să fie oare prețul? Aceasta pare să fie o problemă doar a celui ce analizează, căci cel ce se angrenează în asemenea demers nu mai este interesat de nimic altceva. Este orbit de dorință în asemenea măsură, încât spiritul său nu mai aude glasul interior care îi „suflă” neobosit conținutul Legii Primare.

Noua atitudine se structurează rapid, orientându-se spre înțelegerea mecanismelor ce guvernează jocul din care tocmai s-a ieșit și în care, printr-o participare cinstită nu are șanse de reușită. Se caută pârghiile prin care se poate exercita „controlul” în vederea obținerii rezultatelor dorite DE CĂTRE CEI AFLAȚI ÎN EXTERIORUL jocului. *Nu trebuie să joc! Voi cumpara echipa! Ea va juca pentru mine! Echipa Mea va câștiga!* Jucătorul, cel care evoluează pe teren, care lucrează și luptă, devine un simplu pion! un „gladiator” cu înfățișări diferite în funcție de timpuri.

Apare astfel un, JOC din UMBRĂ” suprapus peste un „JOC în LUMINĂ”. Începe marele joc al manipulării! Se inventează **reguli noi**, specifice. Se formează o **structură** aflată în întuneric. Începe o perioadă în care scara valorilor se deformează treptat, spre stupefarea jucătorilor cinstiți care nu mai înțeleg nimic, dar nici nu au curajul să iasă din joc. Treptat, totul devine neînțelegere, durere. Valoarea nu mai este percepută ca atare, ci doar prin contravaloarea stabilită din umbră, la bursa „neagră”.

Dar, pentru ca cineva să fie manipulat (deviat de la propria credință) este necesar să i se inducă întâi o serie de „puncte de control”, puncte slabe. Manipulatorul trebuie să apese pe „ceva” care să determine reacția scontată, iar acel „ceva” dacă nu există, trebuie indus, crescut, dezvoltat...

Manipulatorul trebuie să acționeze în așa fel încât să camufleze punctele create, ascunzându-le de o eventuală analiză a conștiinței celui manipulat. **Conștiința** (acel glas interior ce spune întotdeauna Adevărul) **trebuie redusă la tăcere!** Este singura cerință pentru ca procesul de manipulare să poată avea loc. **Însăși rostirea cuvântului Conștiință trebuie să producă în viitorul candidat la manipulare o puternică reacție de repulsie**, asociată unui lucru aberant, unei utopii, unei stări pe care dușmanii (?) o induc pentru a te opri din drumul propriei deveniri (?). Ce fascinantă inversiune! La umbra

„omenescului” promovat și apoi iertat săptămânal de biserică, se conservă o „specie” de lucrător pe tabla de șah a manipulării, căreia i se „permite” să nu fie serios, să mai glumească, să mai bârfească, să mai înșele, să mai fure un pic, să mai omoare... *E omenesc să faci un mic chef, dar a cărui măsură este dificil de estimat. Conștiința este o invenție a comunistilor! Conștiința trece prin stomac... Este obositor să fii întotdeauna corect?!?! Este omenesc să mai scapi un pic pe de lături...*

Întrebarea care se pune: este oare cu-adevărat această atitudine ușuratică a omului o caracteristică profundă sau este indusă la un moment dat în evoluția sa? Homo Universalis, schițat de logicianul nostru Anton Dumitriu este limita spre care se îndreaptă Omenescul plecat din regnul animal? sau doar amintirea unui Om decazut spiritual și care nu poate să se mai ridice dar care, din când în când, ca prin ceață, întrevede o fantasmă pe care o descrie ca ideal și țintă?

Cercul închis al jocurilor finite

de [Florin Munteanu](#) (17-10-2010)

2 ecouri 64 vizualizari
★★★★★ (3 voturi, medie: 5.00 din 5)

Și pentru că tot veni vorba de joc, cred că ar merita puțină atenție la câteva detalii, ce pot ridica la nivel de filozofie de viață, o banală activitate ...competițională derivată din spiritul ludic, consecință a filiației noastre la ...lumea animală.

În fond, jocul este o competiție între doi sau mai mulți indivizi (celule) care respectă anumite **reguli** și care se „luptă” pentru a câștiga ceva (jocul are o **miză**). Generalizând, jocul este o interacțiune între oameni conform unor reguli, fiecare „sperând” să câștige. Este un proces ce „sparge”, fragmentează întregul (jucătorii, societatea) în învingători și ... Restul lumii.

Să luăm ca exemplu jocul de fotbal. Fotbalul este jocul dintre două echipe (2×11) între care există un acord: *pasele se fac exclusiv folosind picioarele și capul și se caută marcarea unui număr cât mai mare de goluri pentru a câștiga meciul... campionatul... cupa*; se instituie deci o constrângere (nu cu mâna), și se definește un **scop**, respectiv o **miză**. Orice abatere de la această „viziune” simplificată este sancționată în numele jocului.

Jocul are și alt gen de constrângeri. Este amplasat și **limitat în spațiu** (aria unde jocul de fotbal se poate desfășura) și în **timp** (fluierul arbitrului întrerupe acțiunea după exact 90 de minute, fapt cunoscut de la început, în acord cu reguli speciale; deci știm exact când începe și când se termină). Acest ultim criteriu permite să considerăm jocul de fotbal ca fiind un joc finit. Il putem numi așa deoarece: știm exact unde se desfășoară, care și unde sunt de găsit partenerii de joc, știm și cât durează. Odată început și având o durată finită, jocul trebuie să se termine. Finalitatea lui constă în a stabili cine câștigă – singurul lucru neștiut de la început. **Se joacă pentru a afla cine este învingătorul!**

Ce sens ar mai avea jocul dacă nu am afla până la sfârșit **cine a câștigat?** (unii ar spune: frumusețea jocului în sine; poate! Puțini sunt însă aceia care vor intra la meci la mijlocul partidei și vor ieși satisfăcuți după 20 de minute... căci au admirat JOCUL). Altfel spus, întreaga acțiune de pe teren are ca scop primordial să stabilească cine este învingătorul dintre cele două tabere ce iau parte la joc. **Două** tabere implică o **fragmentare a unui întreg în părți**: în echipa A și echipa B, în jucători și suporteri, în suporteri și indiferenți...

Ce se „câștigă” într-un asemenea joc? Ceva **concret!** Un **titlu**, cel de campion în 1920... în 1990... în 2010... Rămâne ...mai departe (?!) doar numele celui înscris pe cupă... în rest... uitare (!?). Puțini sunt cei care își amintesc frumusețea unei partide, sau se gândesc și empatizează cu ceea ce simt jucătorii pe teren, (care sunt sentimentele lor, frica, durerea în urma loviturii primite, etc.). Jucătorii, aidoma unor figurine abstracte, a unor „gladiatori” sunt asimilați în rezultate. Ne reamintim numai rezultate. Ele devin „țintă”, valoare. Restul... context, un fond din care se detașează... „strălucitor”: Invingătorul. Rezultatul unui joc finit este definitiv, nu poate fi schimbat. Este **istorie**. Totul se poate schimba, dar nu putem schimba faptul că cineva a câștigat un anumit titlu la un moment dat. Putem juca același joc de mai multe ori; de fapt participăm în fiecare an la un nou campionat. În cadrul unui campionat se joacă câte un joc nou în fiecare săptămână; dar de fiecare dată când cineva câștigă sau pierde, **rezultatele sunt definitive**. Aceasta este o mare proprietate a jocului finit și care aduce multa încrâncenare, **frică**, întunecă frumusețea jocului, asimetrizează valoarea întregului în favoarea unei părți ce vremelnic a ocupat o poziție particulară.

Dacă analizăm o astfel de descriere a unui joc, putem afirma că: jocurile finite sunt bazate pe COMPETIȚIE și pot fi considerate ca interacțiuni între oameni care știu că au ceva de câștigat și ceva de pierdut.

Dar să urmărim și o altă fațetă a „logicii” jocurilor finite. Este imposibil ca toți oamenii care participă la joc să respecte toate regulile (măcar din greșeală le vor încălca). Dacă cineva care joacă fotbal prinde mingea cu mâna, acționând astfel în contradicție cu ceea ce prevede regulamentul, atunci această persoană este „pedepsită” pentru încălcarea regulilor. Încălcarea regulilor face ca rezultatul astfel obținut să nu fie validat. Dacă cineva prinde mingea cu mâna și o introduce în poarta echipei adverse, deși mișcarea plasei confirmă finalitatea unei acțiuni în consonanță cu obiectivul meciului (golul), acțiunea nu va fi omologată căci **s-a violat o regulă în vigoare**. Putem sugera că această acțiune generată din întâmplare sau intenționat, din revoltă, din... prostie este modul în care se poate spune că s-a născut... rugby-ul (evident metaforic vorbind). Din însăși inima unui joc bine cunoscut s-a născut, s-a “inventat” un nou joc, invenție ce a început cu o încălcare a unei reguli într-un joc existent și cunoscut de toată lumea. Desigur, acel nou joc nu mai putea fi numit fotbal, deși la urma urmelor, ar fi fost posibil ca această încălcare a regulamentului să fie ea însăși omologată în fotbalul mondial. Aceasta ar fi însemnat că fotbalul ar fi „inghitit” (metabolizat) noutatea, rămânând **un singur joc**...dar altfel.

Nu s-a întâmplat așa; fotbalul a rămas fotbal și a fost inventat și un nou joc. Acest nou joc a fragmentat același întreg în două ... pasionații de fotbal și pasionații de rugby... Atât cei ce doresc să joace direct cât și spectatorii au acum o nouă problemă... unde să mă duc? Ce să joc? Ce spun celor din jur că îmi place? Să spun adevărul... sau să merg de partea celui mai tare?... sau a celor mulți...? Dileme ce se multiplică pe măsură ce numărul „jocurilor” crește... Fragmentarea generează comunități cu principii și valori diferite ce încearcă să coexiste dar, fără să o dorească, moștenesc ceva din esența, din atitudinea

jocului la care participă, caci toate presupun... **competiția!** Trebuie sa fiu MAI... Trebuie sa fiu... Trebuie...

Bătălia de pe teren se mută în „stradă” și apoi în viață... Este un proces ce face ca să ajungi, cu sau fără o afinitate specifică, să fi „împachetat” într-un grup...într-un joc. Să vezi realitatea din acea perspectivă, evident parțială și limitată. Să te bați pentru a ajunge măcar odată Nr. 1 sau, să te lupți o viață întregă cu presiunea statutului de învins, de manipulat... Și cum ai putea să continui viață din această postură „jalnică”, ce ai putea face mai departe... Sunt câteva opțiuni clasice: să devii indiferent... să te sinucizi... să ataci și să bîrfești „jocul” fără însă să activezi coerent pentru a schimba ceva... să cauți vinovați și „conspirații”... **sa** să cauți creativ o ieșire specifică și personală...o STRAPUNGERE dincolo de bariera psihologică indusă de joacă și joc... (reitez aici filozofia filmului MATRIX)

În toate cazurile, miza unui joc presupune că este **ceva de câștigat**... Dacă ar fi vorba de **experiență, abilitate, valoare, competențe** ar fi minunat (dar pentru asta trebuie să fi în joc, acolo pe teren, acolo unde se decide prin „luptă” învingătorul, acolo unde mușchii, inima și mintea se unesc pentru victorie. Unde adevăratul câștig este în dezvoltare personală). Câștigul de a fi... spectator și „cârcotaș” pe marginea jocului, împreună cu ...prieteni care ...știu de ce...în acea postură în care mușchii se atrofiază de stat, mintea se întețoșează de aburii berii și burta se umflă aberant de „mîncarea” înghițită în stres, câștigul spuneam, sigur nu este al individului, al spectatorului...ci al celui ce organizează acest joc. Al celui ce culege banii de la tot ce se întîmplă pe lângă joc, în numele unui „business” inspirat și inteligent construit... De la fel de fel de gadget-uri la curent electric, transmisiuni de radio și televiziune, internet, și mii de alte „jocuri” colaterale ce abosrb TIMP și VIAȚĂ!

Putem spune deci că orice acțiune umană, ce are ca scop final obținerea prin competiție a unui “titlu” ce condiționează participarea ulterioară la alte acțiuni, poate fi vazută ca un joc finit. Într-un joc competițional finit: - există o fragmentare implicită a întregului social în două categorii de participanți: jucători și spectatori, activi și pasivi, învingători și învinși etc; - competiția are ca scop câștigul (miza) și generează o **ierarhie**; - educația jucătorului implică formarea sa în spiritul acceptării și respectării reguli de joc; odată intrat totul se reduce la respectarea regulamentului (individul devine sclavul unui mecanism ce îl formează, îl valorizează în interesul Jocului, îl aruncă dacă nu mai face față, nu mai aduce... victorii...?!); - lipsa de etică și morală crează condiții pentru apariția unor jocuri perverse care „spirjină” ajungerea la varf, la „bucate” a unora ce nu au calitățile necesare, sau crează iluzia unei asemenea posibilități; - se generează și se acumulează frustrare, care determină la un momentdat, brusc și neașteptat, colapsarea însăși a jocului; frustrarea ce poate apărea pe nesimțite în unii participanți ai jocului finit poate fi cauza unui abandon, a unui moment tensionat ce poate fi „sămânța” unui nou joc... cu un alt nume ... cu alte reguli și alți spectatori... dar în final tot un joc finit.

Am putea oare să ne imaginăm și un altfel de... joc? unul... infinit? unul fără competiție? cu o miză în afara

comentariu :

Din pacate ai mare dreptate! Criteriu de valoare ar trebui sa fie rezultatul unei “confruntari” cinstitute, bazate pe reguli clare si dinainte cunoscute. In multe cazuri in zonele civilizate si la un nivel mai mic...aproape de noi ca oameni de rand ... se si intampla acest proces de valorizare si ierarhizare. Pe masura ce miza creste inasa, jocul incepe sa fie din ce in ce mai ne-etic si din pacata asta a cauzat omenirii multa durere (in numele democratiei, al religiei, poate acum al stiintei facute si aplicate fara

discernamant...). Acea latura perversa a "jocului" de care vorbeam in ultimile doua articole este mai putin prezenta in lumea animalelor – in mare masura acolo, cel puternic invinge ...

As dezvolta insa cu extrem de mare atentie o idee. Subiectul este sensibil si poate genera imediat reactii emotionale... iar dezbaterea se transforma in disputa... personal as spune ca propun sa medităm asupra acestei idei (exagerand putin, pentru mine, a medita nu inseamna a sta si a reproduce la nesfarsit o mantra ci a explora din directii diferite – istorice, semantice, epistemice, ultura, etc un cuvânt...o notiune...)

Revenind, as spune ca Realitatea se comporta precum lumina ... si Unda si Corpuscul ...si asta in raport cu EXPERIMENTUL (intrebarea) pusa de OM... Intr-un context experimental este unda in altul corpuscul... deci NU este o problema de "adevar" ci de intelegerea contextului in care o anume "presiune" mentala (interbare, tensiune psihologica...)a observatorului poate devoala una din multele (probabil) ipostaze ale luminii...

La fel ar fi si aici... Intr-un anume context, poate cea mai "naturala" este Lupta...

GRADIENTUL...diferenta... tensiunea... batalia... data fiind apropierea noastra de regnul animal (atat anatomico-functionala cat si din perspectiva darvinista ..) Este un motor pe care il vedem in "esenta" viului si in mod extrem de abstract ca negentropie..."lupta" pentru a se structura impotriva tendintei naturale de destructurare (induse de tendinta entropica a evoluteiei materiei anorganice)... structurarea (ierarhizarea!?) in gradient pare sa fie pentru viu regula generala. sa fie si pentru OM?

Studiile de fizica cuantica, experienta filozofica si chiar evenimente izolate personale scot in evidenta si o alta dimensiune. O dimensiune spirituala, dincolo de "cuvinte mari" si "limbaj de lemn" ce propovaduieste un misticism de nivel vulgar sau motiveaza un fundamentalism stupid si vulgar. In aceasta directie, intentionalitatea este principala problema. De exemplu, Intentionalitatea de a "vedea ceva" implica o actiune ... insasi "cercetarea" implica ceva de gasit... ambele fiind "active" ...

Rolul intentionalitatii devine cheia unei bifurcatii profunde. A cerceta vs. A contempla de exemplu.

A contempla este o proprietate extrem de interesanta in care – pentru perioade scurte – insasi intentia de a gasi sau activa sau interactiona dispare... in aceasta stare – poate de constiinta modificata cum apare ea denumita in studiile din stiinta cognitivei- apar fenomene(!) noi ce merita explorate. De cele mai multe ori aceasta atitudine...postura... este capabila sa dezvolte abilitati personale, conexiuni si implicit intuitii, stari inefabile si dificil de pus in cuvinte si mai ales de demonstrat. Cred ca dialogul dintre David Bom si Krisnamurti poate fi elocvent in incercarea de a delimita o viziune academica de cea a "mamei omida" (poate nu este cel mai inspirat dar asta am gasit la o prima cautare –

<http://www.youtube.com/watch?v=Knu4ujA1rfU>).

Nu vreau sa lungesc interventia, dar personal studiez Intentionalitatea in "setarea" unei anume functionari cognitive... este un domeniu fascinant ce structeaza ceea ce devine din ce in ce mai elaborat ... stiinta MINTII. A avea ...presupune "batalie" ... A fi in sa...???

O străpungere către ...o clipă de Tihnă...

de [Florin Munteanu](#) (24-10-2010)

52 vizualizari

★★★★★ (3 voturi, medie: 5.00 din 5)

A fost o săptămână infernală. Cu toate cele învățate la cursurile de MBA, nu prea mai reușesc să îmi manageriez așa cum aș dori timpul. Rezultatul acțiunii personale depinde din ce în ce mai mult de cei din jur, de volatilitatea economică, de „accidente” geofizice și politice. Prea mare desincronizare... prea multe fluctuații locale, personale, care tulbură coerența unei acțiuni bine structurate... Nu degeaba se spune că trăim într-o perioadă turbulentă...

Pe de altă parte, fluxul de informații necesar a fi procesate pentru a lua decizii mărunte chiar, crește continuu... Fel de fel de gadget-uri specifice societății informaționale pompează și ele știri și informații deosebite și profesional ambalate... Este păcat să fi om al mileniului trei și să nu știi nimic despre lumea în care trăiești, despre ce fac semenii tăi chiar dacă nu îi vei vedea vreodată față în față... Cum să ratezi un film editat de [TED.com](#) sau cum să nu admiri galeria [pozelor premiate anual pe diferite direcții](#)... sau să citești o carte din sutele de mii de cărți ce apar anula pe planetă... Tentații...Potențialități...Limite... Tensiune...

<http://www.nikonsmallworld.com/>

Sub presiunea ofertei informaționale se renunță treptat la unele direcții, se focalizează spre ceea ce este „esențial” (?!). Se optimizează și se eficientizează viața personală fapt echivalent pentru mine (metaforic vorbind) cu semnarea unui pact cu... Jocul Finit...(un joc ciudat al civilizației moderne ce are ca efect „furtul” uneia din cele mai mari și importante proprietăți ce poate innobila Omul ...Timpul personal...). Timpul de TIHNA în care EU-l se poate re poziționa, restructura, așeza...oferind Minții o altă viziune, o altă perspectivă... Timpul petrecut cu tine însuși este cel sacrificat în numele unui stil de viață considerat modern ...

M-am întâlnit de curând cu un mare antropolog englez care tocmai se întorsese dintr-o expediție umanitară din Africa... doua lucruri mi-au rămas... Din fonduri ONU s-a construit într-un sat uitat de lume un puț și s-a instalat întreaga infrastructură astfel ca oamenii să își poată lua apa necesară mai **comod**. Tradițional, femeile din sat plecau zilnic, cale de două ore dus și două întors, cu greutateți inimaginabile purtate pe cap (aduceau fiecare peste 20Kg de apă). „Fericirea” a durat doar 2 luni după care sătenii au distrus sistemul căci, în primul rând femeile au descoperit că această „comoditate” le răpea cele 4 ore de

„libertate”, patru ore în care nu simțeau presiunea soților, presiune dictată de o atitudine patriarhală exacerbată. Era timpul lor... Greutatea fizică nu conta! Era un timp liber de constrângeri sociale, de sarcini și îndatoriri...o clipă de respiro pentru mintea care poate astfel să se orienteze către Sine și să „taca”!

Și am mai aflat ceva de la prietenul meu antropoog. El calculase raportul dintre timpul necesar pregătirii mesei zilnice într-o familie africană din acel trib: $T=16$ ore și cel din Anglia, în care semipreparatele, tehnologia electro-casnică face ca aceeași activitate să dureze doar $T=15$ minute. Era pentru el o măsură a civilizației moderne... Stăteam și mă gândeam la cele aflate ... Pentru a avea acasă cele necesare și a cumpara de la market-uri imense ingredientele necesare ai nevoie de bani așa că muncești 8-10 ore pe zi, ore în care nu vezi familia, nu interacționezi cu Viața și nu vezi cum evoluează cel de lângă tine. În final nu știu cine este cel mai câștigat, căci, dacă civilizația nu mi-ar răpi tot timpul poate așa avea tihna pentru a vedea mai limpede. Așa avea poate vloga și puțința necesară ca să nu mă mulțumesc cu o realitate șablon: se ajunge acasă, se încălzește repede la microunde o mâncare artificială și culeasă cu zeci de zile în urmă, se ia un pahar de bere sau whisky și se întinde în fața televizorului sau alături de malderul de ziare... sau se merge la supermarket, se cară kg din care 20...30% se vor arunca, se spală, se face curat, se îngrijește copilul, se face... se drege.. și se caută un alt servici – mai bine plătit- dar care va solicita evident și mai mult timp...Ne vindem astfel Viitorul unui Joc finit în care nu suntem decât simple piese. Și, ca și orice piesă, dacă ne „defectăm” vom fi lesne înlocuiți (căci nu suntem entități și persoane ci doar „numere”, etichete pentru un joc). Dacă așa sta precum africanul în mijlocul Naturii, măcar 15 min, așa vedea poate mai bine că există și un alfel de joc... unul „infini” ca să îl definim complementar celui de care aminteam în numărul trecut... dar nu am ...timp!

[articol ce merita exploatare](http://travel.descopera.ro/6744222-Taramul-nemuritorilor-Hunza-a-Valea-Vietii) ca de altfel tot ce este pe [pagina asta](http://travel.descopera.ro/articole/p6)

<http://travel.descopera.ro/6744222-Taramul-nemuritorilor-Hunza-a-Valea-Vietii>

<http://travel.descopera.ro/articole/p6>

Ce ar fi ...un joc infini?

Atâta timp cât este joc presupune că are reguli și constrângeri. Diferența între jocurile finite și cele infinite ar consta în aceea că jocurile infinite nu sunt localizate în timp, nu au moment exact de începere și nici o durată fixă. Nu au nici o constrângere stabilă și nu au o miză „finală” evaluabilă de la început. Altfel spus: în jocurile infinite constrângerile sunt flexibile, se pot schimba și se schimbă în timp, însăși această căutare fiind spiritul ce animă jocul. Sufetul Omului se bucură astfel de nou și pulsează odată cu ritmul

Universului... așa cum se spunea în vechime că „sufletului îi este foame de libertate și spiritului îi este sete de Adevăr”, trăiri dincolo pe plăcerea adusă simțurilor bicuie de viața cotidiană.

Jocul infinit, fiind un joc fără sfârșit, nu este început pentru a fi terminat, ci doar pentru a fi jucat! Se începe un astfel de joc fără să ne propunem ca scop să învingem căci știm de la început că nu putem principial învinge, constrângerile jocului fiind dincolo de viața oricărui dintre noi. Putem juca numai pentru a diminua constrângerile și pentru a schimba regulile în favoarea Vieții însăși. Un asemenea joc este cel de dezvoltare personală, creativă și auto-motivantă.

Dacă privim înapoi în istoria umanității, regulile s-au schimbat de foarte multe ori. Această schimbare a fost făcută la sugestia unor oameni care n-au acceptat să joace „jocul societății”, să acționeze în acord cu rolul deja scris. Prin contemplarea și explorarea atentă a lumii înconjurătoare au descoperit lucruri de care au fost surprinși ei înșiși. Au născocit noi reguli, le-au violat pe cele existente. În acel moment au jucat pro-activ, creativ, au contribuit la evoluția Universului prin cultura și civilizația creată, desprinzându-ne continuu de lumea animală. Putem defini din acest unghi evoluția umanității ca fiind produsul activității oamenilor care joacă un joc infinit.

Dacă acel cineva într-adevăr joacă un joc infinit, săvarșește un act de cultură, un act civilizator prin definiție. El încearcă să facă mai înțeleaptă constrângerea, mai ușor de suportat și, prin aceasta se situează principial în exteriorul constrângerii. El construiește prin propria-i viață o altă variantă a jocului ce tocmai se desfasoară. Dacă varianta are constrângeri mai ușor de suportat și este compatibilă cu societatea, doar atunci societatea „va negocia” la un moment dat cu acest jucător care astfel a câștigat, și doar atunci, jucătorul va „primi” premiul pentru munca sa!!! Dacă ne uităm la biografia personalităților care ne-au dăruit cunoașterea actuală, priceperea de a construi, de la supermașini la nanotehnologie și materiale inteligente, vom vedea că de cele mai multe ori au trăit la limita subzistenței, neînțeleși, „hăituiți” de autorități, arși pe rug ca și eretici...

Interesant este că orice activitate umană poate fi încadrată într-unul din cele două tipuri de jocuri și că aproape toată lumea le joacă pe amândouă în același timp, în proporții diferite. Puțină lume este însă conștientă că acționează în conformitate cu aceste tipuri de jocuri. Și iarăși diferența este dictată de Intenționalitatea unui act și de acceptul personal (liberul arbitru). Un joc începe pentru a fi terminat, iar celalalt joc există, fiind deja început înainte ca noi să fi deschis ochii în viață. Nu putem decât să intrăm în joc ACUM și știm că o să încetăm să existăm înainte ca jocul să aiba un sfârșit; (jocul însuși nu are sfârșit, sau oricum nu se va sfârși în timpul vieții noastre). Sesizam instinctiv că există o contradicție între cerințele și natura profundă a acestor două tipuri de „abordări”, de atitudini și, de cele mai multe ori, sub presiunea dorinței de a face ceva „vizibil” acum și aici neglijăm până la a uita de existența jocului infinit.

Putem imagina că societatea este locul unde se desfășoară jocul finit al unui grup de oameni și care conține o ierarhie complicată de jocuri finite. Orice activitate poate fi realizată în societate numai dacă avem dreptul (o diplomă) să o facem. Putem fi profesori numai dacă am câștigat un joc finit care ne autorizează să jucăm pentru un timp acest rol. Aceasta înseamnă de fapt că fiecare rol pe care îl putem avea este într-un fel asemănător cu cel dintr-o piesă de teatru. Știm că există rolul profesorului, politicianului, ministrului și luptăm să câștigăm dreptul de a desfășura această activitate. Pentru a supraviețui trebuie să descoperim regulile specifice fiecărui joc. Dacă exercităm funcția de profesor, atunci trebuie să „jucăm” conform legii învățământului. Când cineva se abate de la normal generând reguli noi, este imediat sancționat de cei ce respectă „tradiția” și asta, de multe ori în ciuda evidenței că propunerea nu este doar bună ci chiar necesară. Să nu uităm însă că pot fi și nenumărate propuneri aberante... Societatea nu își poate permite să le absoarbă pe toate așa că va fi prin definiție refractară la nou... Societatea acționează ca factor inerțial fiind o entitate capabilă să filtreze într-un anume fel creativitatea individuală. De modul în care va face această filtrare, de modul în care va dialoga cu cei

creativi va depinde în fond și calitatea vieții în acea societate. **Creativitatea este o proprietate individuala iar calitatea vieții este una globala, socială.** Bunăstarea unei societăți va depinde deci de **înțelepciunea** cu care va negocia și asimila acea parte de creativitate ce poate duce la bunăstare colectivă și nu la unla locala, tot individuală. Studiul și înțelegerea modului în care o propunere locală, individuală poate schimba starea globală a unui sistem, este o problemă abordată formal de ceea ce se numește azi: știința Complexității.

În orice joc finit nu contează cine joacă roluri importante! Există doar roluri importante iar cine le joacă trebuie doar să o facă precum un actor bun. Trebuie să rezoneze cu rolul ales sau câștigat și nu poate schimba nimic, pentru că orice invenție ar reprezenta încălcarea regulilor jocului în care tocmai a intrat. Într-un joc infinit se acționează fundamental pentru a schimba regulile jocului. Schimbarea se va face întotdeauna din afara jocului finit, din analiza corectă și percepția nedeformată de mize și dorințe sau interese asupra evoluției Omenirii ce joacă acest joc finit. Validarea schimbării nu se va face pe criterii arbitrare. Omenirea va absorbi la un momentdat acea variantă ce se potrivește cu însăși drumul „întregului”. Testată pe marginea jocului, de către cei ce construiesc „seințele pentru Viitor”, indivizi ce au văzut cu o clipă mai devreme Nevoia întregului, varianta structurată va fi absorbită aproape instantaneu.

Pentru a medita asupra acestei perspective și a modului în care împărțim timpul nostru între cele două jocuri, este nevoie de TIHNĂ... de acea liniște sufletească... Am putea spune astfel că RECREAREA noastră începe cu o RECREAȚIE... Să facem deci să sune clopoțelul măcar pentru o recreație de 15 minute pe zi, minute de tihnă dăruite de noi... nouă!

De ce ți-e frică... nu scapi!

de [Florin Munteanu](#) (31-10-2010)

3 ecouri 95 vizualizari

(2 voturi, medie: 5.00 din 5)

Societatea modernă pare să fie din ce în ce mai obsedată de ideea sănătății perfecte. Tratamente preventive cu medicamente energetizante, vizitele sistematice la bioterapeut sau psiholog evidențiază tragedia unei societăți dezvoltate dar bolnave. Cu cât societatea este așa-zis mai civilizată, cu atât grija pentru propria persoană, pentru calitatea vieții și a mediului este mai mare. Din păcate însă, majoritatea acțiunilor nu sunt generate din respect pentru VIAȚĂ și NATURA ci mai mult de Frică. Frica de moarte, acest ultim proces ce aruncă omul într-o confuzie profundă, sau, mai banal, frica de durere.

La o primă vedere acest fapt pare să fie un reflex al instinctului de supraviețuire atât de specific viului. O analiză mai atentă însă ne evidențiază complexitatea problemei, căci, spre deosebire de animal, omul are numeroase reacții iraționale, ce contravin primei legi din lumea vie materializată: supraviețuirea. Actele de eroism, sacrificiul de sine al atâtor oameni pentru o idee abstractă, pentru o persoană iubită fac din om un personaj aparte. Confruntat cu problemele majore ale regnului animal, omul este un fenomen aparte, extrem de complex și atipic. Asemănările comportamentale esențiale, la nivel de individ și grupare de indivizi, ale omului cu multe dintre mamiferele superioare sunt izbitoare. Se poate spune că pe anumite planuri nu ne-am desprins încă din lumea animalelor. Bătălia pentru o bucată de carne mai mare sau pentru controlul unei turme mai numeroase sunt încă atât de vizibile în societatea modernă! Cu toate acestea, acordurile muzicii lui Bach sau Beethoven, a lui Mozart sau Ceaikovski, explozia de umbre și culori din tablourile lui Rembrandt sau Picasso, formele lui Rodin sau Brâncusi ne sunt dovadă că omul este și altceva decât un animal mai „complicat”.

Într-o „lume naturală”, alcătuită din mai multe specii ce se luptă pentru existență, supraviețuirea este legată de interacțiuni nemijlocite, de tip *pradă-prădător*. Nu există decât o lege, a celui mai tare, mai rapid, mai camuflat în mediu. Selecția naturală acționează structurând treptat un sistem ecologic dinamic și în același timp robust față de unele schimbări de mediu, de componentă a speciilor sau de număr de indivizi dintr-o specie. Bătălia cu mediul este sinonimă conservării vieții, întăririi prin selecție a unor proprietăți nebănuite. Intersecția cu un „dușman” de talie mare sau de talie microscopică, ce produce îmbolnăvirea, sunt intersecții nefaste pentru un individ, dar normale. Comunicarea și semnalizarea dintre specii se pot manifesta doar la nivelul delimitării teritoriilor și în cadrul unui cod primar, bazat pe arhetipuri. În interiorul unei specii domnește în general o ordine indusă de forță. Structurarea ierarhiei se face în baza unui criteriu clar, ce se probează în fiecare an: *marea bătălie pentru împerechere*. Nu există compromisuri! Nu există pile! Cel mai tare conduce, restul se supune necondiționat. Rar sunt doi „conducători” acceptați pe același teritoriu. Acestea sunt „legile junglei”, simple și care nu iartă. O clipă de neatenție poate fi fatală. Este un adevăr perceput de toți participanții la acest mare joc al vieții. Omul pare să ocupe o poziție particulară în acest teatru al vieții. Dezvoltarea intelectului i-a permis obținerea a două „performanțe” ce l-au izolat de restul speciilor și în final de Natura însăși: *construcția unui sistem de comunicare* în interiorul speciei, din ce în ce mai diversificat și mai abstract; *construcția unui mediu socio-economic artificial*, capabil să izoleze omul de „legea junglei” ce domnea în rest și să definească treptat termenul de *civilizație*, de *confort* și de calitate a vieții. Este interesant de remarcat că aceste două trăsături ar fi trebuit după părerea mea să asigure cooperarea dintre oameni. Comunicarea prin intermediul unei limbi vii, dinamice, permite a împărtăși din ce în ce mai nuanțat o speranță, o părere, o durere. Confortul intelectual al omului care putea dormi liniștit, departe de atacurile celorlalte viețuitoare ce luptau pentru supraviețuire, permite structurarea treptată a unei viziuni globale asupra vieții însăși. Și cu toate astea omul pare să fie supus în continuare bătăliei primare, aduse din păcate și în interiorul „cetății” delimitate de noua postură. Este ca și când, neînțelegând o lege profundă, în evoluția sa omul a modificat doar aparent mediul, mutând pe alt plan raportul pradă-prădător. Omul a devenit propriul său dușman, propria sa pradă. **Rămas fără competitorii naturali, din necesitate sau din joacă, omul pare să-și fi inventat competitorii printre semeni. De ce și-e frică nu scapi! Frica inventează dușmanul. Frica și Plăcerea!**

Frica este o stare ce acționează, prin intermediul individului, la o altă scară, a grupului, regiunii, națiunii... Frica poate declanșa un mecanism mult mai profund. Ea atrage lucrul ce face obiectul fricii. *De ce și-e frică nu scapi*. Și cum ar putea fi folosit acest proces natural într-o manieră “inteligentă” și care să genereze un business fără sfârșit? Simplu! Poate mult prea simplu! Iată rețeta: *Să creezi probleme pentru ca apoi să le rezolvi, cronicizându-le. Pui în funcțiune un mecanism care odată pornit pare să funcționeze de la sine. Mediatizezi doar crime, războaie, durere, sânge, moarte și treptat se generează, în mintea celui destinat a intra în structura mecanismului, FRICA. O dată instalată ea acționează de la sine. Se generează stresul, obținându-se obiectul muncii: pacientul. Se formează apoi o industrie care vindecă parțial și la un preț substanțial efectul și NU cauza. Tratarea cauzei ar fi întreruperea ciclului ce este însuși scopul procesului descris. Deci întreaga atitudine managerială se orientează pentru a obține o clientelă stabilă și sigură și nu pentru eradicarea cauzei generatoare. Aceasta ar fi exploatarea fricii și durerii.*

Și, parcă pentru a echilibra situația, pe fundalul unei pregătiri psihologice adecvate se poate imagina un sistem ce „exploatează” plăcerea. Plăcerea de a mânca, de a bea, de a trăi senzații intense... O industrie profitabilă te îmbie să consumi, și alta, la fel de profitabilă și de multe, ori pentru același grup de persoane, te ajută să îți revii din exces. O industrie te îngrașă și alta îți oferă rețeta slăbirii. Un clește cu două fălci active, ce l-a prins la mijloc pe cel ce nu are putere să asculte glasul interior al măsurii lucrurilor, al armoniei universale. Si tocmai aici este problema, căci totul pare să înceapă cu „sugrumarea” bunului-simț, cu sădirea confuziei, suspiciunii și arbitrariului încă de la naștere.

O regulă pe care unii par să o cunoască ancestral, pe care o exercită aproape instinctiv: **întâi trebuie îmbolnăvit spiritul, apoi pustiită inima, pentru ca în final să rămână doar corpul ce este pus**

necondiționat la treabă, pentru a obține MARELE Premiu pentru... un Altul (pe care în general nici nu îl vezi).

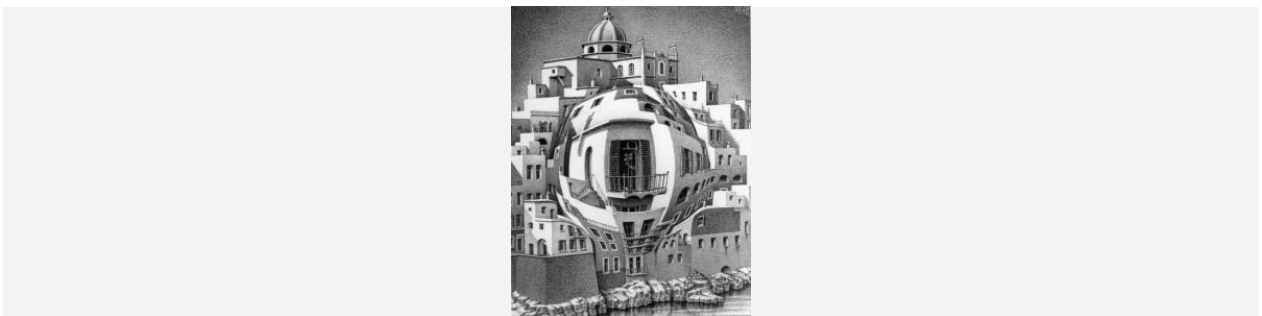
Din păcate, în lumea noastră materială premiul astfel obținut fiind palpabil, este confundat eu cel adevărat, obținut pe merit. Bani nu au miros, se spune, așa că cel mai bun premiu ar fi să fie banul și nu valoarea umană. Nu se evidențiază munca celui ce luptă pentru a fi primul, ci doar suma pe care o dobândește. Banul poate fi însușit și fără merit. Banul nu poate cumpăra înțelepciune! **Banul poate cumpăra însă un „bilet” pentru ședere nelimitată în capcana ignoranței.** Banul este numai bun pentru a contribui la întreținerea jocului din întuneric.

În concluzie și vorbind în termenii unei evoluții în [“Spatiul fazelor”](#), în lumea asta sunt lucruri *Plăcute (atractive)* și lucruri *Dureroase (repulsoare)*; există și așa numiții [“atractori stranii”](#)... Memoria păstrează cu grijă urmele trăite, și după un scurt timp petrecut în această lume, se instalează un comportament automat, descriabil de un automat cu feed-back și feed-before orientat spre maximizarea plăcerii și minimizarea durerii.

Omul poate evoca, după dorință, o amintire. Este ca și când am aduce trecutul pe o “planșetă” de studiu, o masă de disecție, într-un spațiu mental unde... Ceva din noi poate opera simbolic, abstract... Într-o explozie de cuvinte-gând se pot face referiri asupra celor trăite, se pot rememora bucurii sau dureri, se pot trage concluzii referitoare la corectitudinea sau incorectitudinea unor acțiuni etc... Acest mecanism, paradoxal, nu se află de cele mai multe ori sub controlul nostru. Căci, de cele mai multe ori, pasiunea, plăcerea, patima ... simplifică analiza și asta sub acțiunea unei adevărate “fabrici de motivații”... Omul este slab... omul este supus greșelii... omul este ușor de tentat cu ... “oglinjoare și mărgeluțe...”

O amintire, declanșată de un stimul exterior, poate nesemnificativ ca intensitate, trezește dorința de a re-experimenta starea de plăcere atașată acțiunii deja cunoscute (acțiune cantonată în trecutul subiectului). Mecanismul declanșat nu este decât o reîntoarcere în trecut sub impulsul dorinței de a retrăi o plăcere sigură. Dorința, o dată instalată, mobilizează sistemul biologic pentru a îndeplini comanda. Neîmplinirea dorinței este resimțită ca durere și frustrare. Experimentată prin propria trăire, neîmplinirea motivează o dată în plus acțiunea căci, din momentul „aprinderii” dorinței nu se văd decât două situații posibile: *plăcerea actului consumat sau durerea actului ratat.*

Sub presiunea dorinței însă, omul deformează realitatea. Zona de interes capătă imediat altă dimensiune. Se exacerbează simțuri, se amplifică sau se decuplează legăturile zonei de interes cu zonele învecinate. Dorința orbește, trunchiază înfor-mații, minimizează pericolele sau implicații ulterioare. Spiritul dominat de dorință nu mai poate înțelege unitatea și armonia universului în care este cufundat. Paradoxal, dorința adoarme . atenția! Acest complex proces psihologic ce se produce într-un sistem neuronal primar ce funcționează automat, declanșat de amintirea unei trăiri trecute și generatoare de plăcere, poate fi surprins poate mai ușor într-o metaforă grafică realizată de un mare artist al acestui secol, Escher – Scena Balconului.

ESCHER - Balcony

Balconul la care mă uit EU nu este la fel cu celelalte balcoane!! Este Mai Mare, Mai Important, Mai Adevărat etc... Este mai balcon! oricum este altfel decât al Tău (cel ce ești în afara mea). Ce greu este să comunici cu cel ce se uită în altă parte și care, la rândul lui, deformează zona lui de interes. Bătălie fără

sfârșit între două celule guvernate de aceeași lege: *împlinirea dorinței*. Să nu existe oare și altă forță motoare decât ...dorința de a lua jucăria vecinului, de a avea o prăjitură mai mare ...o ...mai mare? Și când te gândești că nu eram așa ...la începutul acestei vieți!

[Dirijor \(3 ani\)](#), [Percuție \(2 ani\)](#)

comentariu

- Cred ca este bine de precizat ca nici un lucru nu este Rau in sine! Poate fi doar inadecvat utilizat sau utilizat fara masura... Deci nici BANUL ca atare nu este in fond problema – desi este blamat de multi, inclusiv de mine in atricol!

Din pacate Banul poate cumpara finalitatea unei actiuni, fara a mai fi nevoie de efortul si bucuria finalizarii unei activitati cu cap si coada... a unei activitati cu ROST...cu NOIMA...

Ma uitam la fetele copiilor din scolile noastre de vara, atunci cand reuseau sa finalizeze cu mana lor, poate pentru prima data, o actiune; sa fie implicati nemijlocit intr-un context in care, direct sau indirect au devenit martorii transformarii unui gand, a unui proiect intr-un produs concret, tangibil. Au trait si inteles ROSTUL muncii lor... Premiul final (in bani sau nu) a fost o Consecinta si nu un SCOP! Concretetea ...premiului a venit ca si consecinta si nu ca ...atractor, ca motivare...

Cred ca problema Banilor ca si a Calculatoarelor este ca nu sunt obiecte rele in sine ... ci doar MIJLOACE prin care am putea evolua, asa cum zici tu " ingredient necesar comunicarii si coeziunii intre oameni pentru a-i ajuta sa schimbe valori utile unei vietii mai bune..."

De aceea, daca lumea ar intelege valoarea "globala" a muncii lor efectuata local, daca ar vedea intreg "lantul" de productie si eventual efectele dureroase ale unei munci prost facute sau superficial facute – din insasi lipsa unei viziuni de ansamblu- poate spuneam, ar fi mai atenti si evident mai motivati in a face ...bine... Caci, intr-un organism viu precum este si societatea, fiecare are rolul sau...rostul sau...

Problema pe care o tot invoc este faptul ca Mijlocul devine prea repede SCOP iar incapacitatea de a "vedea" si simti ROSTUL unei actiuni ...face ca treptat, motivatia sa se reduca la BAN, cu care nu se cumpara doar "o viata decenta" ci treptat o viata speculativa, o viata fara intelegere, fara intelepciune... Nu am auzit ca cineva ar face o "crima" pentru a lua cuiva intelepciunea ...dar atatea crime sa fac pentru a fura BANII altuia...

Să fim semințe pentru o altă Lume

de [Florin Munteanu](#) (7-11-2010)

2 ecouri 64 vizualizari

(3 voturi, medie: 5.00 din 5)

Săptămână trecută s-a desfășurat la Suceava o mare [conferință internațională](#) dedicată unui subiect dificil, controversat dar vital cred eu pentru viitorul imediat al planetei : [Singularitatea tehnologică](#).

Suceava- Universitatea "Stefan cel Mare"

S-a scris mult și se va scrie despre acest subiect. În esență, este vorba de o « densificare » exponențială a cunoașterii, o evoluție exponențială a tehnologiilor, în special a celor cuantice, a nanotehnologiei și a biotehnologiei. Apariția inteligenței artificiale, dublată de evoluția tehnologiei generează un proces evolutiv « cu reacție pozitivă » ce provoacă cu-adevarat omenirea. Evoluția metalimbajelor utilizate în tehnica de calcul a permis o optimizare și o restructurare a hardului ce admite și stimulează evoluția infrastructurii care, redefiniște și restructurează... softul. Acest cuplaj permite creșterea explozivă a producției de cunoaștere ce tinde să nu mai poată fi asimilată, înțeleasă și controlată de umanitate. Densitatea de cunoștințe tinde să genereze o presiune din ce în ce mai mare asupra structurii mentale individuale și colective, generând la un moment dat o mutație genetică, o modificare a însăși structurii « hard » a Omului. Acest moment este denumit Singularitate Tehnologică și este considerat de unii filozofi ai științei ca moment de naștere a unei noi specii post-umane (transhumanitarism).

Greu de spus dacă este sau nu așa, dar cred că subiectul merită puțină atenție. Să luăm în discuție câteva idei generale, pe care, de data asta le voi schita doar:

1. Factori ai accelerării producției de informații, cunoștințe, cunoaștere (mai puțin înțelepciune): Automatizarea pe scară largă; Explozia de noi tehnologii, noi materiale, noi produse; Miniaturizarea și dematerializarea produselor (*MEMS, Nanotehnologie, Instrumentație Virtuală, Prototipare Virtuală*); Globalizarea activităților productive (*întreprinderi virtuale, tele-lucru, interferențe și schimburi culturale*).
2. Profunde schimbări în natura muncii, realizate în ultimii 40 de ani (când mă gândesc că am luat examenul de rezistența materialelor calculând cu ...rigla de calcul iar acum folosesc clustere de calculatoare și mă gândesc la inteligența artificială în sistemul de tip cloud-computing): De la forța brută și imitație... la activități intelectuale și inovative; de la stresul indus de rutină ... la stresul indus de creșterea continuă a noutății; De la uzura fizică la... căderea nervoasă...
3. Modificarea contextului politic, economic, social, cultural și climatic (toate deodată și la scară globală)

4. Creșterea demografică în țările lumii a III-a și creșterea duratei medii de viață în majoritatea țărilor dezvoltate.

și lista ar mai putea continua... Toate sugerează o schimbare dramatică a problematicii pe care fiecare dintre noi o are de rezolvat. Nu cred că în perspectiva următorilor 8 ...10 ani am putea spune că cele de mai sus sunt probleme false... care se rezolvă de la sine și pentru care nu ar trebui să ne facem probleme... Ce mă preocupă însă nu este doar această provocare socio-economică generată de tehnologie ci mai ales direcțiile de cercetare către care se îndreaptă azi interesul oamenilor de știință, într-o manieră intensivă și necondusă de ceea ce Aristotel definea ca fiind una din cele trei virtuți intelectuale: timos, nous și **frenesis**... frenesis fiind acea virtute de a simți și acționa în cunoștință de cauză privind ceea ce este bun sau rău pentru OM. Hibridarea Viu+Neviu, Genetica și Nanotehnologia permit experimente fascinante! Suntem însă pregătiți să înțelegem consecințele acestor experimente? Iată câteva direcții care mi-au atras atenția...

[maimuța robot](#) și [robotul cu "creier" de șobolan](#)

[drumul catre ciborgi...](#) si [nanotehnologia](#)

Intrăm din ce în ce mai profund în intimitatea Materiei prin dezvoltarea Minții... Ideile se dezvoltă pornind de la niveluri din ce în ce mai abstracte, pornind de la principii ce nu mai sunt decodificate de bunul simț... Spațiul și Timpul, interacțiunea și cauzalitatea devin concepte inoperabile... Semiotica și Semantica tind să devină din ce în ce mai importante... Mentea este cea provocată în această accelerare exponențială, către Singularitatea tehnologică... Ne deplasăm practic către vremuri incerte, unde rețetele de succes încep să nu mai funcționeze. Ne putem aștepta oricând la o instabilitate socio-economică majoră, dacă nu vom găsi efectiv calea către... marea împăcare dintre Materie și Minte! Însăși supraviețuirea noastră ca specie poate fi pusă în pericol dacă nu vom ajunge la nivelul de conștiință care să permită saltul de la *Competiție la Cooperare*, de la *Dependență*, prin lecția dură a *Independenței*, la *Interdependență*, de la *Eficiență* la *Armonie*.

Deși știu că însăși formularea pe care o voi face deranjează pe mulți, ce sunt extrem de sensibili la orice atribut pozitiv asociat românilor, nu mă voi abține și o voi face. Pentru a înțelege sensul acestei afirmații, spun încă de la început că românul nu este nici mai grozav nici mai tâmpit față de celelalte nații. Sigur, românul nu este "buricul lumii" cum încearcă unii să trâmbezeze în forme sterile, ce nu fac decât să irite și să genereze replici pe măsură! Românul are șansa (neșansa) să stea pe... buricul lumii... acel târâm situat între Orient și Occident. Cu aceasta îmi permit să fac și afirmația: **Problematica legată de o străpungere conceptuală, o reformulare fundamentală a structurii interne a Omului în sensul sugerat de transhumanitarism are o șansă de rezolvare aici, în spațiul nostru cultural, atât de răscolit de vremuri. Fie că ne place sau nu, va trebui să înțelegem specificul pe care-l avem în raport cu Universalul, aici, la cumpăna dintre lumea dominată de Minte și cea dominată de Materie.**

Pe scurt și într-o sinteză personală, Orientul este lumea celor care percep cu prioritate *asemănările* dintre lucruri, ceea ce generează o viziune holistă, un limbaj polisemantic specific încercării de comunicare a unor viziuni complexe. Contextul capătă semnificație, iar evenimentul este mai important decât reproducerea lui statistică. Individul este preocupat să experimenteze și să înțeleagă lumea sa interioară, cea a trăirilor inefabile, neexprimabile prin cuvânt – și prin aceasta structurează drumul spre o lume spirituală. El știe! Nu se îndoiește, căci are conștiința experimentului trăit. Această lume ar putea fi caracterizată printr-o reinterpretare a devizei atât de controversate: *Crede și NU, cerceta! Trăiește, Simte și NU analiza*, căci actul cercetării duce către o altă poartă, pe un alt drum, către o altă lume, cea Occidentală.

În aceeași interpretare simplificată și personală, Occidentul este lumea celor care percep cu prioritate *deosebiri*le dintre lucruri, ceea ce conduce treptat la formarea unei viziuni **structurale** asupra Realității. Evoluția în acest spațiu cultural conduce la apariția unui limbaj exact, independent de context și prin intermediul căruia se cercetează lumea exterioară, lumea Materială. Uri eveniment izolat nu are semnificație decât dacă este încadrat într-o gândire statistică. Occidentului i-aș putea atașa deviza: *Nu crede, Cercetează!*

Conflictul aparent dintre Orient și Occident în sensul descris mai sus capătă o altă dimensiune dacă îl privim de aici, din spațiul hotarului ce desparte două Lumi... A „cânta” frumusețea sau utilitatea doar a unuia din cele două „ingrediente” ale unei realități mult mai profunde este fără sens căci, așa cum spunea și Schrödinger: Viața este și Spirit, și Materie. Dificultatea stingerii conflictului este generată de faptul că cele două forme de manifestare ale viului par să ceară acțiuni contradictorii: una tinde să valorizeze unicitatea, cealaltă – media statistică! Una conduce la Armonie, cealaltă la Eficientă. Calea de mijloc, dacă ea există, poate fi calea Gri, a Compromisului (stăpânită de diplomația politiciii) sau calea Luminii (a întâlnirii cu LOGOSUL UNIVERSAL, cu Conștiința Universală), înscrisă în lecția sacrificiului creștin!

Lecția Dăruirii, înțeleasă în sens spiritual și nu din perspectiva profană ce ocultează chiar măreția lecției în sine, poate fi un bun început pentru a contura treptat, prin durerea și bucuria noastră, a celor aflați între cele două lumi cunoscute, o altă CALE! Să încercăm să fim, împreună, noi Români *Semințe pentru o altă lume...*

comentariu

Cred ca una din initiativele deosebite in acest sens – nu singura – este demersul reusit a lui Basarab Nicolescu (<http://vimeo.com/9577842>, – fondatorul transdisciplinaritatii si initiatorul unui program international de dialog Stiinta – Spiritualitate, desfasurat in Romania (<http://www.youtube.com/watch?v=EM2-qZ-8IK8&feature=related>)). Desi stabilit in Franta inca de prin 1965, profesor de cuantica, membru al Academiei franceze si membru de onoare al Academiei Romane, a “cantonat” acest subiect in Romania (si asta nu doar pentru ca este Roman ci subiectul este “la el acasa”...

In cei 10 ani, 43 de carti scrise cu autori de prima mana din lume, au fost investigate diferentele specifice de abordare pe plan mitologic, spiritual si teologic intre orient si occident, au fost definite criteriile metodologice de abordare a problematicii legate de stiinta mintii, de stiinta cognitiei si a complexitatii (unul din cei trei piloni ai transdisciplinaritatii...).

(<http://www.youtube.com/watch?v=WXMuZ9DGK0g&feature=related>)

Abordarea lui Victor Sahleanu (cel puțin în cartea Eșeu de Biologie informațională dar și ortofizică lui Drăganescu apar în 1973...1975 ...). Sunt idei emergente ce se dezvoltă după 1990 în filozofia lui David Chalmer sau în autopoiesis-ul lui Maturana... Ultima carte a lui Drăganescu – Societatea conștiinței – ridică o problemă esențială în elaborarea strategiilor pentru o dezvoltare durabilă. Abordarea lui Culiănu în Gnozele dualiste ale Orientului și Occidentului este de asemenea o tematică ce merită analizată... Repet! nu este o problemă CANTITATIVĂ și STATISTIC definită prin numărul mare de români de bine... după cum nu toate procesele socio-economice sunt liniare și implicit cauzal determinate.

As încerca poate să caracterizez mai "plastic" ceea ce doream să spun că în acest spațiu "mioritic" omul este mai tentat să "viseze" decât să înfaptuiască... poate o lene sau poate o rea voință, o invidie exacerbată ... poate, dar sigur nu o nepricepere!!! Dovada concretă este că într-un alt sistem, românul imediat devine performant, se mulează bine în consonanță cu spiritul sistemului în care se cantonează... La prima vedere este vorba de o recompensă materială ...dar, din punctul meu de vedere doar la prima vedere.

Aici, în România o dezbatere pare să aibă rol de acțiune...Odată formulată verbal o soluție la problemă este că și când ea s-ar fi și făcut, așa că... putem să ne ducem liniștiți acasă ... Aici, printre români, un proiect împărțit generează prin "derivare" alte proiecte în loc să lege o echipă în jurul proiectului inițial și să starteze efortul "intrării", materializării.. Inflația de "idei destepte" face ca unele cu-adevărat geniale să palească sub numărul de vorbe goale.

Esencial pentru unii că mine este că știu asta! Suntem conștienți și implicit cu acest dat inițial operăm. Dacă ești atent și creativ poți găsi metode prin care să filtrezi "graful de nechină"... și asta în primul rând pentru propria dezvoltare personală.

Consider că arhetipal, românul autentic trăiește în afara timpului, așa cum sugera în filmul Cea de a 25 ora Anthony Quinn jucând rolul unui roman (<http://www.cinemarx.ro/filme/La-vingt-cinquieme-heure-The-25th-Hour-28893.html>). El poate fi foarte bine filozof de marca (sau, la nivel inferior, needucat = barfitor= un adept al filozofiei garulla cum spunea Anton Dumitriu) dar și matematician, pragmatic, inventator ... (nivel inferior= increzut, mare "școală"...). Societatea spre care ne îndreptăm, a externalizat de mult forța brută, activitatea de rutină și de curând, prin inteligența artificială și o parte din structura mentală inovativă, imaginativă... Ceea ce se pare că nu va fi externalizat vreodată este acea dimensiune profundă a Omului numită Intuiție. Acea capacitate de a "vedea" dincolo de cunoștințe existente sau de variații combinatorii ale acestora... La acest nivel de ingeniozitate, de identificare a noului, de joc al minții fără condiția recompensei, fără miza – vezi pe google exploratory research – devine o cerință fundamentală a dezvoltării așa zisei Economii a Cunoașterii. La acest nivel nu ordinea, disciplina și productivitatea este Valoarea ci Unicitatea, ARTA, ingeniozitatea, creativitatea ... Acest fapt nu a fost

niciodata asa de evident ca acum... Ecuatia economica care se profileaza este: Gandit (prototipat) in Europa produs in China&India pentru piata globala, cu un management nord american... si cand precizez cele de mai sus, in mintea mea nu sunt conotatiile socio-politice ale Chinei, Europei sau SUA-Canadei ci a unor abilitati pe care timpul si evolutia socio-economica din fiecare zona le-a structurat. Puterea de productie hard a Chinei cu cea soft a Indiei impreuna, formeaza o forta de transpunere fizica, materiala extrem de eficienta si greu de contracarat in urmatorii ani. Expertiza multiculturala a Europei, desi conservatoare in aparenta, are capacitatea de inovare si prototipare majora, daca va intra in colaborare si nu in competitie cu Marele Producator Material... Antreprenoriatul si managementul nord american este la randu-i o realitate ce nu are legatura cu dimensiunea politica- este o realitate umana dobandita printr-o experienta de viata. Mizand pe colaborare, aceasta ar parea solutia favorabila tuturor. In Europa acum, zona est europeana este cea mai putin dezvoltata din punct de vedere material si implicit cea mai pregatita sa intre in jocul sugerat de asa numita Societate a Cunoasterii. Neavand nici disciplina muncii si nici infrastructura capabila sa produca la nivelul cerintelor mondiale, ea va fi sortita fie sa dispara, fie sa isi aleaga o directie asa de inedita incat putini o vor face...iar aceasta o consider insasi profesionea de STRAPUNGERE... rezultat al Cercetarii Exploratorii... Si iarasi nu vorbesc de MASE ... sa nu uitam ca Ungaria a obtinut venituri uriase (procent insemnat din PIB din vanzarea unei jucarii – Rubik cubul; o jucarie fizica dar in fond o matematica adusa in tangibil... Acest gen de productie o vad potrivita in aceasta zona... Protipate si explorare de nivel inalt a conceptelor, cunostiintelor din domenii teoretice de varf – ce nu necesita infrastructura majora ci doar o anumita liniste mentala, o “incitare” a mintii, o mica “barfa” intelectuala de nivel inalt – Think tank – si o interfatare cu producatori internationali pentru preluarea prototipurilor si punerea lor in piata. Asta fac de vreo 25 de ani si acum incep sa se vada roadele...

Revenind la ...chestiune. problema cu romanul – punte intre este si vest este mai “simpla” decat se doreste a fi vazuta de fel de fel de cititori in stele, de proroci si de sfaturi ale “mamei Omidia...”. Evolutia societatii actuale incepe sa determine o scadere continua a valorii adaugate la productia materiala si o nevoie crescanda de idei noi, de particularizari, de adaptari, de cercetare in general, a carei valoare insa incepe sa conteze! Ideea incepe sa capete valoare!. Ori aceasta situatie – in contextul socio-economic din Romania (nu prea mai avem ce pierde, nu prea ne mai apartine nimic, nici solul, nici subsolul ...) paradoxal de IMPINGE catre aceasta solutie de Strapungere – cum imi place mie sa zic... Si va garantez ca se intampla... dupa cum puteti vedea printre randuri (nu din mass media, nu oficial, nu pe “sticla” ... ci in mici grupuri disipate natioanl, in jurul unor oameni care au inteles fenomenul si dezvolta tineri... pe cei 10 ..12 % din care 3...4 % pot face ceea ce am spus). Problema pe care incercam sa o discutam, incusiv in teze de doctorat la care sunt si eu coordonator este cea a inventarii de mecanisme de finantare a inovarii si activitatilor creative (Venture capital, Angel capital si alte forme speciale, locale, inventate anume) impreuna cu forme specifice de difuzie a venitului in grupuri sociale implicate ca

auxiliari acestei abordari. Sunt convins ca pare utopic pentru multi cititori sau in cel mai bun caz un demers naiv. Va asigur insa ca in grupul din care fac parte – si nu este singurul – sunt oameni extrem de pragmatici, cu experineta internationala si nu doar copii care isi motiveaza esecul financiar sau neputiinta clasei politice (pe care sigur nu are cum sa o recunoasca ca valoare), prin vise frumoase din vremuri apuse...

Despre... o IGIENĂ MENTALĂ

de [Florin Munteanu](#) (14-11-2010)

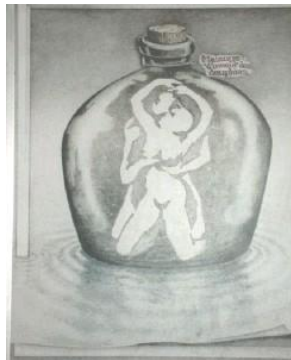
1 ecou 55 vizualizari

(1 voturi, medie: 5.00 din 5)

De câte ori ne îndolm de ceva, ne apropiem de un moment de străpungere, de întâlnire cu NOUL. Când operăm cu certitudini însă, suntem scufundați undeva în volumul de cunoștințe vechi, trăite și stabilizate, ce alcătuiesc EU-I nostru, părerea noastră despre Realitate. Am putea să ne imaginăm Eu-I ca fiind « un PUNCT de vedere » ce assemblează prin filtrul MINTII informația venită din mediul înconjurător prin intermediul simțurilor. Ceea ce schimbă rezultatul observației, al structurării unei păreri este Istoria și Intenționalitatea noastră din momentul în care se întâmplă să privim către... înafară!

Altfel spus, ceea ce vedem nu este ceea ce ESTE ci modul în care CREIERUL nostru (hardul) a fost învățat să vadă încă din primii ani de copilărie, construind o anume MENTE (softul), într-o manieră UNICA dar legată de o epocă istorică, de o valorizare pragmatică sau culturală. Este astăzi evident că vedem doar ce am fost antrenați să vedem iar ca și dovadă, evident doar metaforică, putem analiza poza de mai jos...

Intrebând ce este aceasta ... toata lumea matură va zâmbi condescendent și cu semnificație... în timp ce un copil de câțiva ani va surprinde cu bucurie doar ...dansul celor ? delfini... El nu are încă în memorie ceea ce maturul are! El se "îndoieste" de fiecare dată și întrebă ...da' de ce... Intrebă până când bucla de răspunsuri parțiale se închide dând senzația de ...am înțeles... de Adevăr. Când ceva tulbură această lume construită, când apare ceva ce contrazice istoria trăită, EU-I devine neputincios în a mai procesa...se decuplează, iar omul trăiește stupoarea, golul... O stare de prostație ce este specifică psihologic oricărui individ într-un moment de interacțiune cu ceva cu adevărat nou... un fenomen fizic dar rar, o situație cu-adevărat neașteptată și puțin probabilă, o întâlnire ...de gradul III. Pentru acel moment istoria noastră, trecutul nostru ce a structurat ceea ce în esență suntem, nu mai are nici o valoare, nu poate da nici un răspuns coerent și ...tace! În acel moment poate, am putea să ne dăm seama că practic,

orice interpretare, orice reflectare mentală, orice gând este rezultatul unui stimul complex din PREZENT decodificat, “decojit”, trunsiat, decupat de istoria noastră, de TRECUT!

Pentru unul care face sport extrem, un salt neașteptat de la înălțime de unul, doi metri nu este prea mare lucru în timp ce, pentru un om obișnuit, prima săritură în gol, mai ales când nu este anunțată, poate fi sinonimă cu o clipă de « lesin » al conștiinței (nici nu știu cum am scapat... atunci a ACȚIONAT natural și nu a REacționat). Am putea spune că Prezentul continuu, rețea de evenimente interconectate și în permanentă mișcare este reflectat personal, prin intermediul unei mașini cognitive de tip creier, ce se comportă asemănător cu o rețea neurală care învață să interpreteze stimuli în funcție de un MODEL, de întâmplări și “scene” care se repetă. Nu « vedem » realitatea ci doar « invarinații » pe care îi identificăm sau care ni se pun în față, la școală ! Altfel spus, nu avem acces direct la Realitatea complexă, multivalentă și dinamică din jurul nostru, nici datorită multiplelor scări la care se întâmplă diverse lucruri și nici datorită faptului că uneori, decuparea din această Realitate a unui cadru (frame) nu esențializează suficient fenomenul.

Am încercat să aduc în discuție acest proces de formare a Minții, proces de învățare ce pornește din primele zile de viață, pentru simplu fapt că acesta este însăși procesul care limitează gândirea, crează predispoziția către REactivitate a omului, goana lui după a imita rețete de succes ...ale altora. În știința Complexității, teoria rețelelor și utilizarea lor în inteligența artificială constituie un punct central. Nu atât dimensiunea intelectuală a teoriei rețelor o evoc aici, deși oamenii care operează cu așa ceva sunt cu totul altfel de oameni, au mintea cu totul altfel structurată, ci învățătura care o pot trage de aici și anume faptul că “obiectul” atenției noastre, imaginea cu care ne antrenăm ca să o RECunoaștem, joacă un rol fundamental în structurarea dimensiunii cultural-spirituale a unui OM. Altfel spus, “obiectul didactic » (in sens extrem de general), dar și Mediul în care acesta este plasat definește și determină fundamental tipul și comportamentul Omului.

Dacă omul trăiește înconjurat doar de artefacte, de obiecte construite de mâna sa, ce au funcții bine definite (UTILITATE) și forme stabile ce nu evoluează (de cele mai multe ori simple combinații euclidiene), atunci acestea vor imprima Minții aceluia om o structură aparte. El va fi capabil cu predilecție să utilizeze ceea ce vede, va fi tentat să “demonteze jucaria” să vadă ce este înăuntru și “cum funcționează”, reducând treptat cele văzute la o paradigmă dominată de inginerie, de funcțional și utilitar, de eficiență... Va înțelege ideea de SISTEM și CONSTRUCT, și va accepta din ce în ce mai ușor faptul că există doar ceea ce se vede, se pipăie, se depozitează, se consumă, se vinde și se cumpără... În esență, orice artefact poate fi comparat cu o poză, cu un instantaneu luat din Natură și care conservă cunoașterea din momentul producției. Un calculator cu procesor 286 este un obiect al anilor 1990. Studiul și utilizarea sa face ca individul să învețe, să se apropie încet, încet de ceea ce este conceptual încorporat în obiect. Deschiderea, saltul, nevoia de evoluție nu se află în acel obiect, ca și “parfum” ce poate trezi dorința de dezvoltare... Ca să rezum, artificialitatea obiectelor produse de om imprimă Minții umane un comportament asemănător, artificial. Robotizarea și desensibilizarea societății la frumusețea și armonia naturii este o consecință directă a unei bucle ce se autodefiniește și se auto-stabilizează: producem ce vedem, vedem ce înțelegem, înțelegem ce producem.

Cei ce au șansa să trăiască în mijlocul Naturii- poate cu prețul renunțării la comoditate și siguranță, care sunt înconjurați de Viul manifestat în așa de multe forme, vor fi expuși la un cu totul altfel de stimuli iar mintea lor se va forma cu totul altfel. Viul evoluează, are dependențe și interdependențe ce cu greu se pot studia separat. Viul implică o serie de ritmuri, asemănându-se cu o simfonie! Formele naturale sunt cu totul altfel alcătuite. Este suficient să imaginăm diferența dintre o POMPA și o INIMA pentru a surprinde imensa diferență morfologică. Mai mult, Inima, cât timp este sănătoasă CÂNTĂ nu BATE, așa cum au descoperit oamenii de știință atunci când au studiat microaritmii inimii. Monotonia “ucide” după cum ne spune exemplul ...”picăturii chinezesti”. În contact cu acest mediu, Mintea este provocată continuu și EVOLUEAZĂ. Evoluția ei generează evident și artefacte, dar acele artefacte au din ce în ce mai multă “naturalețe” încorporată! Noile obiecte armonizate cu structura și ritmul Naturii, integrându-se în mediu asigură o funcționare în consonanță cu viul, putând fi considerate obiecte “curate”, obiecte ce au două

funcții simultan: cea de bază, pentru care a fost realizat obiectul și cea de stimulare a Minții care se dezvoltă continuu, care CO-evoluează cu Natura însăși. Aceasta nouă viziune asupra ingineriei, inspirată din înțelegerea mult mai profundă a Universului, așa numita biomimetică, sau biosemiotica, infodinamică... valorizează pragmatic cunoștințele de bază din [știința Complexității](#), [fizică Constructală](#), [teoria Rețelelor](#), [Inteligență Artificială](#)..

Un sistem se construiește... Un organism se naște

Pentru a fi conștient de acest salt, de această schimbare dramatică a modului de percepție și valorizare a naturii în sens pragmatic, pentru a înțelege sensul acestui proces de accelerare continuă a vieții noastre pe toate palierele și pe toate meridianele, este necesară înțelegerea diferenței dintre *Complicat* și *Complex*, între *Artefact* și *Viu*, între *fenomenul fizic* și *procesul cognitiv*, dintre *Cercetare* și *Contemplare* etc. Un prim pas în această direcție este scufundarea treptată în mediul natural în care însăși VIAȚA, manifestată în atâtea forme de VIU, să devină sursă și obiect de observare, prilej de meditație pentru o Minte care, prin aceasta se va Umaniza. Vă invit așadar să ne reamintim [frumusețea Naturii](#) și să lăsăm pentru o clipă lumea Euclidiană pe care am construit-o și care a devenit, practic, prin consecințe comportamentale și mod de viață o temniță a Sufletului.